

Yasushi Kitagawa

Tác giả của tiểu thuyết best-seller "Cuộc hẹn bình minh"

CHÚNG TA
SẼ CÒN
GẶP
LẠI

(Tiểu thuyết)
Khánh Nguyễn dịch

Mintbooks **vh** Nhà xuất bản
Văn học

CHÚNG TA SẼ CÒN GẶP LẠI

Tác giả: Yasushi Kitagawa

Người dịch: Khánh Nguyễn

Phát hành: MintBooks

Nhà xuất bản Văn Học 2018

Mọi chuyện xảy đến với tôi đều là một sự ngẫu nhiên tình cờ.

“Cho dù thế thì em đúng là đang có một kinh nghiệm cực kỳ thú vị đấy nhỉ. Bây giờ chắc em chẳng có lúc nào rảnh rang mà nghĩ đến chuyện thú vị hay không, nhưng hẳn là em đang trải qua một chuyện đáng nhớ mà có lẽ suốt đời em không bao giờ quên. Thật may mắn cho anh được gặp em đấy.”

“Cháu ạ, cuộc đời của cháu là của cháu. Tất cả những gì cháu trải qua đều là do cháu chịu trách nhiệm. Dù đối phương có là người lớn, là giáo viên đi chăng nữa, nếu cháu có suy nghĩ, thôi cứ làm theo như người ta nói để đạt được cái gì đó thì cháu đã đánh mất chính mình rồi. Mà lúc đó có chuyện gì xảy ra lại nghĩ không phải do mình, đổ lỗi cho người khác. Cháu hiểu không?”

Ngày thứ nhất:
Câu chuyện bắt đầu từ việc nói dối

Vên tôi là Akizuki Kazuya.

Tự mình nói ra thì cũng hơi kỳ, nhưng tôi là một kẻ nói dối. Mà lòng tự trọng lại cao, tôi chẳng thèm quan tâm đến việc bị người ta gọi là kẻ nói dối. Chính vì hai tính cách này nên tôi mới bị sa vào chuyện này. Mà lại chỉ có một mình...

Bước ra khỏi cổng, tôi nhìn vào chiếc đồng hồ có cái kim to quá khổ đang quay đều nơi cổ tay. Đúng năm giờ. Chắc là kịp chuyến bay lúc bảy giờ năm phút.

Cuối cùng thì tôi cũng kết thúc nhiệm vụ của mình, cảm giác thả lỏng sau khi thoát khỏi một ngày như là chơi trò Thưởng - Phạt, tôi buông một tiếng thở dài.

Chiều tối rồi mà ngoài cổng Disneyland vẫn thấy các đôi xếp thành hàng dài để mua vé vào cửa. Chắc có mỗi tôi là về vào giờ này mà thôi.

Mà, đâu chỉ có vậy, tôi để ý là chắc chắn hôm nay chỉ có tôi đi Disneyland một mình. Cho đến lúc ở quầy vé, bị chị bán vé mở to mắt nhìn mình mà hỏi “Em đi một mình à?” thì tôi chẳng để ý gì đến chuyện đó. Ngay khi chị tươi cười bảo tôi “Chúc em đi chơi vui vẻ” thì tôi thấy hối hận vì mình đã đến đây một mình. Đúng rồi, chỗ này đâu phải chỗ đến chơi một mình. Đã bao nhiêu lần phải nghĩ như thế rồi. Không đếm nổi luôn.

Cuối cùng thì cũng vật vã hết ngày với mong mỏi “Sao mà lâu đến giờ về thế chứ?”.

Kỳ nghỉ lễ Obon đã qua mà ánh mặt trời vẫn chói chang như giữa mùa hè. Lúc đứng xếp hàng tại quầy các trò chơi được ưa thích mà mồ hôi tôi đầm đìa vì nóng quá. Quần áo ướt đầm dính vào người càng làm tăng cảm giác khó chịu. Không có tí gió nào, đã có mấy lần tôi muốn chạy trốn khỏi hơi nóng và mùi do quá đông người. Thế mà các cặp đôi và các nhóm đứng trước và sau tôi vẫn nói chuyện thật âm ỉ, cứ như chẳng mấy may khó chịu gì, tôi lại càng cảm thấy sốt ruột.

Mỗi lần bị hỏi “Anh đi mấy người?” tôi đều giơ một ngón tay trở lên, thì thầm gần như không ra tiếng “Một người”. Dù chơi trò nào hay đi đâu, tôi đều không cảm thấy vui.

Đúng là đi chơi thì “đi đâu” không quan trọng bằng “đi với ai”.

Chắc cũng hiếm có ai mà cảm thấy Disneyland chẳng có gì vui. Tôi vừa nghĩ thầm vừa cười một cách ngốc nghếch.

Đây là lần đầu tiên tôi đến Tokyo, đi bằng tàu điện đến sân bay Haneda cũng khá rắc rối. Tôi không tự tin lắm với vụ đổi tàu. May mắn là, từ đây thì có thể lên xe bus đi thẳng đến sân bay nên tôi đi bằng xe bus đến đó.

Ngồi phía cuối xe bus vắng người, tôi chống tay lên khung cửa sổ, thẩn thờ nhìn thế giới của giấc mơ và phép màu. Việc đến tận đây và về trong ngày, thực lòng tôi chưa từng nghĩ đến. Nhưng mà cuối cùng thì tôi cũng hoàn thành nhiệm vụ của mình rồi. Lấy máy ảnh từ trong túi ngực ra, tôi kiểm tra mấy tấm ảnh đã nhờ người ta chụp. Trong ảnh là tôi với vẻ mặt cau có và chuột Mickey mỉm cười tươi tắn đang khoác vai nhau. Cho dù rõ ràng tôi tạo dáng mặt trông có vẻ nhăn nhó, nhưng mà nhìn kĩ thấy mình cũng đang hơi mỉm cười tôi lại tự thấy xấu hổ.

“Thôi thế này cũng được rồi.”

Tất cả đều là do một lời nói dối mà ra. Không phải là nói dối mà có lẽ là do muốn thể hiện.

Trường cấp ba của tôi quy định mùa thu năm thứ hai sẽ đi du lịch cuối khóa. Năm nay trường đã chọn địa điểm là Tokyo. Đứa nào cũng bàn tán về “Disneyland”, cả cái bọn lác cắc chuyên quần thụng cạo tóc hình chữ M cũng bảo “Tao sẽ leo lên người con gấu Pooh”.

Chỉ cần tưởng tượng đến cái cảnh đấy thôi tôi cũng đủ cười đau khổ. Đến Disneyland nên tránh xa mấy đứa này thì hơn. Tất nhiên nếu nói là tôi hoàn toàn không hồi hộp gì cả thì là nói dối. Nhưng mà có mỗi chuyện như vậy mà đã thấy sung sướng thế rồi thì thật tầm thường. Mà đúng ra là tôi thấy nó không hợp với tính cách của mình... Tôi thích kiểu người trông lạnh lùng như là không quan tâm đến bất kỳ chuyện gì nên tôi cố tình tỏ ra không lấy gì làm hứng thú.

Trong ngày tựu trường giữa kỳ nghỉ hè, câu chuyện này lại được mang ra bàn tán.

“Tớ thích đi Disneyland. Mong đến ngày đi quá.”

Trong lúc mọi người đều đang phấn khích như vậy thì một mình tôi cười khẩy.

“Kazuya không thích à?”

“Có gì đâu.”

“Đừng có tỏ vẻ như thế?”

“Tớ thêm vào mà tỏ vẻ với cậu. Disneyland thì có gì lạ. Chỉ là một khu vui chơi thôi chứ gì.”

“Ô, cậu từng đến đấy rồi à?”

Tôi chẳng thêm suy nghĩ gì nhiều mà nói luôn:

“Ờ, đến rồi.”

“Ha. Ra là vậy...”

Nói vậy thì chắc là ai cũng sẽ tin. Nhưng Fumiya đã nói một câu làm tôi hăng tiết lên.

“Cậu nói dối.”

Tôi phản ứng lại ngay:

“Thật mà. Chuyện này tớ nói dối cậu thì được cái gì?”

“Cậu đi lúc nào?”

“Mùa hè năm ngoái...”

Nói xong tôi mới giật mình “Thôi chết rồi”. Ít nhất nói là một năm trước thì lúc đó chúng tôi học khác trường cấp hai nên có lẽ cậu ấy chỉ nói “Thế hả” là xong.

“Càng lúc càng đáng nghi. Hè năm ngoái có thấy cậu kể gì về chuyện này đâu?”

“Chả có gì thú vị thì kể làm gì?”

Fumiya có lẽ tin là tôi nói dối. Cậu ấy lại hỏi dồn tôi:

“Bằng chứng đâu? Đi Disneyland thì ít ra phải có một tấm ảnh chứ?”

“À, có chứ, tớ để ở nhà.”

“Mang cho tớ xem.”

“Được thôi, hôm tới tớ mang cho mà xem.”

“Thế thì ngày 1/9 mang đến nhé. Tớ chờ đấy!”

Cậu ta cười quả quyết rồi bỏ đi.

Tôi bực bội vì mình không được tin tưởng. Rõ ràng là mình nói dối, mà chính mình lại thấy tức giận vì người ta không tin mình.

“Tại cậu ấy cứ hỏi những câu đầu đầu nên mới thành ra thế. Cứ kệ thì có phải là không sao không.”

Sự bực bội của tôi nhằm vào Fumiya cứ sôi lên sùng sục.

Sau vài phút cơn bực bội lắng xuống, lúc đó tôi mới thấy cuống lên.

“Làm sao bây giờ?”

Cả ngày hôm đó tôi cứ nghĩ mãi chuyện phải làm sao đây. Bây giờ thì làm sao có thể nói “Thực ra là tớ chưa đi đâu”. Tôi cũng đã nghĩ đến chuyện nói với cậu ấy là ảnh chụp bị mất rồi, không mang đến cho cậu xem được, nhưng mà nếu thế lại bị vặn vẹo nữa thì tôi sẽ lộ tẩy mất.

Cho dù tôi có cố tình tiếp tục tăng lờ chuyện đi du lịch cuối khóa ở Disneyland đi chẳng nữa, nó vẫn khiến tôi đau cả đầu.

Không hiểu vì sao tôi lại trả lời là “Đã từng đi rồi” nhỉ?

Bản thân tôi cũng thấy bất ngờ vì mình đột nhiên nói dối, nhưng tôi vẫn biết trong tôi có một kẻ nói dối như thế, tôi thấy hối hận vô cùng vì điều này.

Việc chưa đi bao giờ cũng đâu có gì phải xấu hổ. Trước đây tôi cũng hay nói dối để khoe mẽ. Đây là thói xấu của tôi.

Hồi tiểu học là tệ nhất. Gần đây thì ít hơn nhiều rồi nhưng sao lại vào lúc này chứ...

Thấy tôi chăm chăm nhìn màn hình tivi không chút cảm xúc, mẹ hỏi tôi:

“Không ăn gì à con? Con thấy không khỏe ở đâu à?”

“Dạ... vâng... con không sao ạ!”

Tôi trả lời lầy lệ, nói với mẹ bằng một giọng nhỏ gần như không thể nghe thấy gì “Con ăn xong rồi ạ”, rồi buông đũa, đứng lên về phòng.

Tôi nằm ngửa trên giường, dán mắt vào trần nhà rồi buông một tiếng thở dài không biết là lần thứ bao nhiêu. Đúng lúc đó, tôi quyết

định đường như chỉ trong một khoảnh khắc. “Đi thôi, đến Disneyland.”

Tôi nhảy ra khỏi giường, vội lấy chiếc hộp tiết kiệm. Từ Tết đến giờ, tôi đã tiết kiệm tiền tiêu vặt được 32.000 yên. Tôi định dùng số tiền này để mùa đông mua cái áo khoác da nhưng tôi sẽ dùng nó cho danh dự của mình. Tôi không do dự một chút nào. Ngược lại, tim tôi nhảy lên vui sướng vì tôi đã quyết định dùng vào việc mà bản thân mình cũng không ngờ tới. Vấn đề là, chỗ này có đủ không.

Tôi nhớ trước đây có lần tôi cùng bạn đến Hakata chơi, mẹ đã cho tôi 10.000 yên tiền đi lại hai chiều Kumamoto, Hakata và tiền ăn uống ở đó. Lần này cũng dùng cách tương tự thôi.

Quyết định như vậy rồi tôi đi luôn về phòng khách. Mấy vụ trao đổi như thế này là phải xong trước khi bố về. Mẹ tôi vốn không hay can thiệp chuyện này lắm. Chỉ cần nói rõ với mẹ là đi với ai, làm gì là mẹ sẽ nói “Đi cẩn thận đấy” và cho đi.

Bố thì tùy vào tâm trạng của ngày hôm đó mà câu trả lời sẽ khác nhau nhưng hầu hết câu trả lời đều là “Việc đi thì tùy con, nhưng mà bố không cho tiền đâu đấy”. Tôi bị vài lần đi chơi mà không được cho tiền như vậy rồi.

Khác hẳn với lúc này, cái lưới tia lia của tôi vừa buôn chuyện linh tinh với mẹ nào là kỳ nghỉ hè sắp hết rồi, sắp phải nghĩ đến chuyện đi học thêm rồi... vừa tìm thời điểm để chuyển chủ đề.

“Mẹ ơi, mai con cùng ba đưa bạn lên Hakata để xem mấy trường đại học. Lên lớp 12 thì học hành liên miên chẳng có lúc nào rảnh mà làm được việc ấy...”

Tự tôi thấy đây là một lời nói dối xuất sắc.

“Ừ nhỉ. Nên đi xem một lần thì cũng tốt hơn.”

Mẹ nói mà mắt không rời khỏi chiếc đĩa đang rửa. Chắc mẹ đã đoán được câu hỏi tiếp theo là gì. Có vẻ mẹ hơi cười.

“Con muốn xin tiền ạ...”

“Ừ. Chờ mẹ chút. Để mẹ lấy cho.”

Mẹ tắt vòi nước, lau tay, rút ví ra và lấy 10.000 yên.

“Cả tiền ăn trưa chắc thế này là đủ nhỉ. Đi cẩn thận nhé.”

“Và...vâng... con cảm ơn mẹ.”

Tôi không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt tươi cười của mẹ. Niềm vui vì xin được tiền đúng như dự kiến bị cái cảm giác tội lỗi vì nói dối mẹ lấn át. Trong một thoáng, tôi định bớt tiền lại nhưng thế có khi lại bị nghi ngờ hơn nên tôi từ bỏ luôn ý định đó.

Tôi cầm lấy 10.000 yên nhét luôn vào túi.

“Mẹ để con rửa bát cho!”

“Hả... thật là hiếm có đó!”

Làm một việc gì đó khác thường chắc sẽ bị nghi ngờ nhưng tôi không thể kìm mình với suy nghĩ cần phải làm việc gì đó cho mẹ. Cảm giác tội lỗi vì lại phải nói dối để che giấu một lời nói dối khiến tay tôi run lên.

Rửa bát xong, tôi vào phòng anh trai mượn máy tính để kiểm tra giá vé máy bay. Đắt hơn nhiều so với tôi dự tính. Thế này thì chả đủ tiền mà đi khứ hồi ấy chứ. Đang mãi nghĩ thì anh về.

“Em đang tìm gì đấy?”

“Anh à, vé đến Tokyo đắt nhỉ!”

Anh vừa tháo cà vạt, vừa ngó vào màn hình.

“Mua thế thì đắt rồi. Nhưng mà mua tour thì rẻ hơn đó.”

Anh vẫn mặc cái áo sơ mi trắng, vừa đứng vừa truy cập vào trang web bán vé tour giá rẻ.

“Nhìn này, cái này là vé khứ hồi từ Kumamoto đi Haneda gồm cả vé vào cửa Disneyland có 32.000 yên thôi này.”

Tôi không kịp nghĩ ngợi gì, vội ngay lấy màn hình.

“Rẻ quá!”

“Mà em đi Tokyo ấy hả?”

“Không phải thế, em chỉ muốn biết là hết bao nhiêu tiền thôi.”

Anh thay đồ mặc ở nhà rồi nói:

“Cứ để máy đấy không cần tắt đâu. Tí anh dùng.”

Và đi ra phòng khách.

Tôi run run nhập tên và địa chỉ vào máy tính để đăng ký tour đó.

Sau khi nộp tiền mặt và nhận vé cho đến lúc đi tôi phải nói dối mẹ thêm lần nữa là tụi con bàn nhau mai không đi mà đổi sang sau bốn ngày nữa. Có vẻ đối với mẹ thông tin đó cũng không có gì là quan trọng nên chỉ nói mỗi câu “Ừ” rồi thôi.

Ngày hôm sau, sáng sớm tôi đã đến ngân hàng rút tiền rồi hôm sau nữa thì chờ vé được gửi đến. May sao mẹ đi làm thêm nửa ngày nên hôm vé được chuyển đến thì chỉ có mình tôi ở nhà. Vậy là cũng chuẩn bị xong xuôi.

Rồi cũng đến ngày hôm nay.

Tối qua, tôi hơi phấn khích nên ngủ không ngon. Rõ ràng không phải niềm phấn khích của việc được đi Disneyland. Là niềm phấn khích của lần đầu tiên đi Tokyo một mình. Tôi cũng có chút lo lắng và hồi hộp.

Năm giờ sáng tôi tỉnh giấc, chọn cho mình chiếc áo phông thích nhất trong đồng quần áo. Gần sáu giờ thì tôi chuẩn bị xong.

Bản tin trên tivi dự báo hôm nay trên cả nước sẽ là một ngày nắng nóng do ảnh hưởng của khối áp suất khí quyển cao từ Thái Bình Dương thổi vào. Đúng lúc đó thì mẹ dậy.

“À, hôm nay con đi Hakata nhỉ? Con chuẩn bị đi đấy à?”

“Vâng... Con chuẩn bị đi đây ạ!”

Không hiểu sao tự dưng tôi thấy mình như không thể chịu đựng hơn được nữa, đứng phắt lên như muốn trốn khỏi mẹ.

“Con đi đây ạ!”

“Thế còn ăn sáng?”

“Con sẽ mua ở nhà ga.”

Cứ quay lưng lại với mẹ như vậy, tôi đi giày và bước ra khỏi cửa.

“Đi cẩn thận nhé!”

Giọng nói êm ái của mẹ cứ như cửa vào lưng tôi. Tôi thì thào trong lòng “Vâng ạ”.

Tôi đến sân bay lúc bảy giờ hai mươi phút. Đúng tám giờ máy bay cất cánh rời sân bay Kumamoto. Tôi dò tìm nhà mình trong khung cảnh nhìn từ cửa sổ máy bay. Thực ra, đây cũng là lần đầu tiên tôi đi máy bay.

Tôi từng nghe nói sẽ bị đau tai do áp lực không khí, nhưng mà tệ hơn tôi tưởng nhiều. Tôi tận mắt nhìn đường bờ biển đã thấy trên bản đồ, mãi miết nhìn ra ngoài cửa sổ mà không hề có cảm giác mình đang đi đến Tokyo.

Tôi đến sân bay Haneda lúc chín giờ ba mươi phút. Trên máy bay, tôi cứ mãi nhìn ra bên ngoài cửa sổ nên khi đến nơi thì cổ mỗi nhừ.

Ôi, tôi đang ở Tokyo đây. Một cảm giác thật khó tin. Và, cảm giác tội lỗi không bao giờ mất trong lòng tôi.

Chắc ai cũng trải qua kỳ nghỉ hè tựa tựa như nhau.

Mấy ngày gần đây tôi chẳng làm gì mà toàn thức khuya đến tận nửa đêm, hai giờ sáng mới đi ngủ và mười rưỡi ngày hôm sau mới dậy. Nhưng bây giờ, tôi đang ở Tokyo. Vào cái giờ mà bình thường tôi vẫn chưa dậy, tôi lại đang đứng ở một thành phố cách xa Kumamoto hơn 1.000 kilômét.

Tôi cảm thấy, có nhiều việc tưởng như mình không thể làm được thì cứ thử làm lại hóa ra có thể làm được.

Hôm nay, tôi đã có mặt ở đây, Tokyo mà tôi vẫn cứ thấy như một thế giới xa vời nào đó. Trước đó chỉ vài giờ thôi tôi đang ở Kumamoto. Tôi nén cảm xúc giục giã đó lại, tìm xe bus đi Disneyland.

Xe bus đi thẳng đến Disneyland chẳng mấy chốc đã bon bon trên đường cao tốc. Trên con đường ba làn xe rộng rãi, càng lúc càng tấp nập.

Đúng là phong cảnh đầu tiên tôi được nhìn khi ở thành phố.

Đi qua đường hầm dài không biết xe chui vào tự lúc nào, phía bên trái tôi là mấy tòa nhà mà đã có lần tôi thấy trên ti vi. Từ câu chuyện nghe lỏm được của cặp đôi đi cùng xe, tôi biết đó là Odaiba.

Tôi đến Disneyland lúc mười giờ bốn mươi lăm phút. Câu chuyện từ lúc đó thì tôi đã kể ở phía trên rồi. Thế giới của giấc mơ và phép màu, chỉ để lại trong tôi ấn tượng về một ngày dài mệt mỏi và lê thê.

Nhưng mà, cái cảm giác mình như được ở trong một giấc mơ là có thật.

Từ Kumamoto đến Tokyo xa xôi, trải qua một ngày trong Disneyland, tôi ngồi ngắm nhìn quang cảnh thành phố từ xe bus đi sân bay. Rõ ràng là chuyện đã tự mình trải qua, mà sao tôi cứ ngỡ như không phải là sự thật.

Mà chỉ sau bốn tiếng đồng hồ nữa thôi, tôi lại ở trong ngôi nhà của mình ở Kumamoto. Đó lại là một cảm giác lạ lẫm khác nữa.

Chắc là do qua một đêm gần như không ngủ, rồi lại đi một ngày dài nên tôi cảm thấy mệt mỏi rã rời, ngủ quên lúc nào không biết.

Lúc mở mắt ra, trong một khắc tôi không biết mình đang ở đâu, đang làm gì, nhưng lập tức tôi đã nhớ ra. Nhìn qua cửa sổ, phía bên tay trái tôi thấy có chiếc đu quay. Tôi mang máng hiểu đây là Odaiba vì đã được biết trên đường đến đây, tôi có cảm giác thời gian đã trôi qua khá lâu nên nhìn đồng hồ.

Đồng hồ điện tử trên xe chỉ sáu giờ hai mươi phút.

Tôi vội nhìn đồng hồ trên tay mình. Đồng hồ của tôi chỉ nhanh hơn năm phút.

Thôi đúng rồi, bây giờ là sáu giờ hai mươi phút. Đã hơn một tiếng kể từ lúc tôi lên xe bus. Tôi mở to mắt, đứng lên khỏi chỗ ngồi, nhìn về phía trước của xe bus. Một hàng dài những chiếc xe đang tắc đường. Mà lại không hề có dấu hiệu di chuyển được.

“Đang là giờ cao điểm, nhưng cũng hiếm khi tắc đường mà không thể di chuyển được tí nào như thế này nhỉ!”

Người đi cùng xe quen lắm với con đường này mà cũng nói đây là chuyện lạ, tôi thấy mình cứ rối hết cả lên.

Năm, mười phút trôi qua, chiếc xe chỉ chậm chạp đi được thêm vài mét, tôi không hề thấy mình gần thêm sân bay được tí nào. Tôi lại nhìn đồng hồ. Sáu giờ ba mươi ba phút.

Ai đó nhìn về phía trước rồi nói:

“Có tai nạn. Đằng kia kìa.”

Tôi vụt đứng lên. Từ trong xe khá cao, tôi nhìn thấy phía trước khá xa, các xe ở làn bên phải và ở giữa đang lần lượt chuyển hướng sang làn bên trái trong cùng.

“Nhanh lên... nhanh lên...”

Trái ngược với tiếng gào thét trong lòng tôi, chiếc xe gần như chẳng tiến lên trước một tí nào.

“Làm sao đây, cứ thế này thì không kịp mất!”

Tôi không thể ngồi yên được.

Mất thêm mười phút xe mới đến chỗ bị tai nạn.

Có hai chiếc xe đang dừng như chắn hết cả hai làn đường, bên ngoài không thấy hề hấn gì, mà hai người lái xe lại đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

“Có vậy thôi thì đừng bắt người ta phải chờ chứ!”

Cơn tức giận của tôi lên đến đỉnh điểm.

Từ đây chắc mất khoảng mười lăm phút nữa thì sẽ đến sân bay. Máy bay cất cánh lúc bảy giờ năm phút. Hơi sát giờ nhưng nếu kịp chắc họ vẫn cho mình lên máy bay.

“Mình xin đấy, mình xin đấy... cầu mong mình vẫn kịp giờ.”

Tôi lo lắng quá đâm ra bụng đau quặn lên.

Phần đường bị hẹp lại lúc này, bây giờ đi qua được chỗ bị tai nạn lại rộng rãi như cũ. Vậy là từ đây... tôi đang tràn đầy hy vọng, thì xe bus lại chẳng thấy tăng tốc lên tí nào. Bây giờ thì lại bị tắc đường vì các xe từ bên phía trái hòa vào cùng làn đường. Tôi nhìn thấy hàng dài những chiếc xe bất động từ đường trên cao bên trái chờ đi vào.

“Tệ thật...”

Bụng dưới đau dữ dội hơn. Có thể nghe thấy tiếng kêu ục ục.

Bây giờ thì không phải là vấn đề có kịp giờ bay không, mà là vấn đề có kịp đi vệ sinh không. Tôi nhìn thấy chiếc đu quay ở phía trước.

“Ơ... kia là Odaiba à?”

Chiếc đu quay mà lúc này tôi nhìn thấy có vẻ như không phải là chiếc đu quay của Odaiba. Tôi vừa ôm cái bụng đau vừa khóc rống trong lòng.

“Mình xin mà. Mình xin đấy, nhanh lên nào...”

Qua điểm giao cắt đấy thì cuối cùng xe cũng dần dần tăng tốc. Tôi nhìn đồng hồ mà lòng đầy thất vọng. Chiếc đồng hồ lạnh lùng chuyển sang bảy giờ. Cái bụng đau do quá lo lắng giờ quặn lên. Xe bus đến sảnh sân bay lúc đồng hồ của tôi chỉ sang bảy giờ mười ba

phút. Đồng hồ của tôi chỉ nhanh hơn bình thường một chút. “Biết đâu máy bay bị trễ.”

Tôi cố vịn vào khả năng nhỏ nhoi này, lao thẳng vào sân bay. Mặt tôi tái xanh, nơi đầu tiên tôi lao đến là... nhà vệ sinh.

Hình như cơ thể con người bị chi phối lớn bởi cảm xúc.

Nỗi lo có thể không kịp lên máy bay càng lớn thì bụng tôi càng đau quặn hơn, gần như không thể chịu nổi nữa.

Có một điều may mắn là lúc tôi lao vào nhà vệ sinh chỉ còn duy nhất một phòng trống. Tôi chạy như bay vào đó, gần như đụng cả vào nửa người của chú vừa đi ra. Tay tôi run bần lúc cởi thắt lưng, may mà vẫn kịp.

“An toàn rồi.”

Tôi tự thấy giận mình vì trong hoàn cảnh này mà lại nghĩ như vậy. Không chờ nước chảy hết, cũng không rửa tay, tôi lao ra ngoài. Chạy đến bàn làm thủ tục lên máy bay, đập vào mắt tôi là dòng chữ “19:25 - Đi Itami” trên dòng đầu tiên của bảng điện tử về các chuyến bay xuất phát.

Tôi lao như bay vào quầy làm thủ tục chia vé và hỏi tiếp viên:

“Chị ơi, em đi Kumamoto, chuyến bay Kumamoto lúc bảy giờ năm phút ạ.”

Chị ấy lịch sự cúi đầu chào tôi, lúc này mồ hôi đang vã ra như suối và nói:

“Xin lỗi quý khách. Chuyến bay này đã làm thủ tục xong và đang cất cánh khỏi sân bay Haneda.”

“Ôi... thật sao...”

Quá thất vọng, tôi hỏi chị như bầu vút:

“Em... em phải làm gì bây giờ ạ?”

Chị ấy hơi nhíu mày, nghiêng nhẹ đầu và nói:

“Phải làm như thế nào nhỉ? Dù quý khách có hỏi phải làm thế nào thì...”

“Tiền, có thể trả lại cho em được không ạ?”

“Xin lỗi quý khách, như đã ghi rõ tại đây vé này không đổi, không trả trong bất kỳ hoàn cảnh nào.”

Sau đó, hình như tôi đã hỏi rất nhiều lần “Làm thế nào bây giờ ạ”. Tôi cũng chẳng nhớ chị ấy đã trả lời mình thế nào. Có thể là chẳng nói gì cả mà cứ im lặng chờ đến khi tôi tự đi. Tôi không nhớ nữa.

Tôi cứ đứng như phỗng ở sảnh đi của sân bay.

“Phải làm sao đây?”

Một đứa lớp 11 như tôi lại sắp khóc như một đứa trẻ con bị lạc.

Thời gian đã trôi qua bao nhiêu lâu, tôi cũng không biết. Tôi ngồi bất động giữa menh mông hàng ghế ở sảnh đi, nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại cầm tay.

Chuyến bay cuối cùng trong ngày đi Kumamoto đã cất cánh rồi. Tôi chẳng làm gì được. Dù tôi có cố gắng thế nào đi chăng nữa tôi cũng không thể về nhà trong hôm nay được. Mà không chỉ có vậy. Tôi chỉ còn 3.400 yên. Với số tiền này thì dù tối nay tôi ngủ ở đây đi chăng nữa, thì làm thế nào tôi có thể về được Kumamoto...?

Tôi hết cách rồi.

Dù vậy, phải gọi điện về nhà. Tôi không về, mọi người chắc sẽ lo lắng. Nhưng gọi điện thì biết nói gì đây?

“Bây giờ, con đang ở Tokyo...”

Tự dưng khai ra, không biết mẹ sẽ nói gì nhỉ?

Số chuyến bay còn lại càng ít, số người trong sân bay càng ít đi. Khi thủ tục của chuyến bay cuối cùng kết thúc thì chỉ còn lại mỗi mình tôi ngồi trên ghế xếp hàng hàng lớp lớp.

Mỗi lần người làm việc ở sân bay kết thúc giờ làm, đi về ngang qua tôi, họ đều liếc nhìn tôi. Tôi không biết phải làm gì, chỉ biết ngồi nhìn. Có thể là tôi đang chờ ai đó gọi mình. Nhưng mà, chẳng có ai gọi, chỉ có thời gian là cứ trôi.

Đúng lúc chẳng có cách nào khác, tôi định từ bỏ, quyết định gọi điện về nhà.

“Này... chàng trai!”

Tôi quay đầu lại phía có tiếng gọi giật giọng ấy.

Phía đó có một cô đang đứng hai tay chống hông khinh khỉnh nhìn tôi.

“Cháu... cháu ấy ạ?”

“Làm gì có ai nữa đâu. Là cậu đó. Đây. Đây.”

Cô ấy nói vậy rồi chìa ra một vật hình vuông.

“Cái gì đấy ạ... Đây là...”

Trong khi tôi đang sửng sốt thì cô nói giật giọng:

“Thôi nào, nhìn này!”

Thứ cô ấy chìa ra cho tôi là một cái gương nhỏ dùng để trang điểm. Tôi vừa cầm chiếc gương đang được dúi vào tay vừa nói:

“... Nhưng mà, đây không phải đồ của cháu!”

“Biết rồi. Cái này là của cô. Cháu nhìn mặt mình đi. Vác bộ mặt rầu rĩ, ngồi ngẩn ra đấy là làm sao?”

Vừa liếc qua mặt mình, tôi cũng phải ngạc nhiên với bộ mặt thảm hại trong gương.

“... Xin lỗi...”

Tôi không biết mình xin lỗi ai, vì sao phải xin lỗi. Nhưng câu đầu tiên thốt ra lại là câu này.

“Chắc cháu nhớ chuyến bay và đang không biết đi đâu đúng không?”

“Sao cô biết chuyện đó...?”

“Cô biết chứ. Cô ở đây nhìn mọi người đi đi về về suốt ngày.”

Người phụ nữ đó chỉ về phía cửa hàng bán đồ lưu niệm.

“Mặt biến sắc chạy vào sân bay như cháu, mỗi ngày cũng có vài người. Lúc đầu cũng cố gắng nài nỉ, sau đó hiểu ra là không được thì thường gọi điện thoại luôn, hoặc bỏ về. Nhưng mà cháu thì không. Tức là tối nay cháu không có chỗ ngủ, cũng không có tiền về. Cháu cứ nhìn vào cái điện thoại như vậy, tức là cháu biết phải gọi về nhà nhưng có việc gì đó khó nói. Chắc là như vậy đúng không?”

Bị nói trúng phóc, tự dưng tôi lại thấy yên tâm. Cái cảm giác yên tâm vì tìm được một người hiểu chuyện của mình. Nước mắt rưng rưng.

“Cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười bảy ạ.”

“Mười bảy tuổi thì đã là một chàng trai thực thụ rồi. Một chàng trai mà có một, hai hôm không về được nhà lại trưng cái bộ mặt thảm hại như vậy thì không được. Thôi nào. Con trai là khi gặp phải tình huống không mong muốn thì phải thẳng thắn đối diện với nó.”

“Nhưng mà, cháu không về được nhà. Tiền cũng không có.”

“Chính những lúc như vậy con trai mới không được thiếu não như thế. Cháu hiểu không. Quan trọng là phải dũng cảm để có thể mỉm cười vượt qua hoàn cảnh mà mình vướng vào.”

“... Nhưng...”

“Trông không ra làm sao cả, đừng có lúc nào cũng chỉ nói “nhưng mà” đi. Cháu không hề có ý muốn về sao?”

“Không phải là như vậy...”

“Nếu thế thì chẳng phải là lúc nào đó sẽ về được sao? Có thể đi bộ cũng về được cơ mà. Ngày xưa ai cũng đi bộ cả. Giờ không có chuyện các cháu không làm được như vậy.”

“Nhưng cháu phải về nhà sớm...”

Cô làm ra vẻ rất ngạc nhiên rồi cười khổ sở:

“Thế này nhé, chàng trai. Dù cháu có nóng vội thế nào đi nữa thì ngày mai máy bay mới bay, tiền thì cũng không sinh ra được. Cháu hiểu không? Thay vì nghĩ đến chuyện đấy, hãy tận hưởng hiện tại. Đúng chưa? Có thể đây là việc cả đời chỉ gặp một lần. Cháu là học sinh cấp ba nhỉ? Mười bảy tuổi, tức là học lớp 11 rồi nhỉ? Cháu từ đâu đến? Hà, từ Kumamoto? Cũng xa đấy nhỉ. Mà thôi không sao. Giờ cô cũng chưa biết là sẽ về đến Kumamoto đấy như thế nào, nhưng bằng cách này hay cách khác thì cũng về được thôi. Vậy thì đây sẽ là một chuyến đi để đời.”

Không hiểu sao nói chuyện với cô ấy tôi lại thấy chuyện mình gặp phải ngày hôm nay không có gì là rắc rối cả. Thử nghĩ thì thấy đúng là như vậy. Chỉ là, không biết phải giải thích với bố mẹ như thế nào... tôi chỉ băn khoăn chuyện này thôi. Nhờ cô ấy mà tôi gần như không thấy lo lắng các chuyện khác nữa.

“Cháu hiểu chưa? Hiểu rồi thì cười lên cái nào.”

Tôi cười gượng gạo.

Chừng như cô không hài lòng, liên tục lắc đầu rồi lại nghiêm mặt bảo tôi:

“Cháu này, lúc nãy cô cũng nói với cháu rồi. Cho dù cháu có khóc, có cười, có hối hận về việc đã qua, có bất an về những việc sẽ xảy ra đi chăng nữa thì việc hôm nay cháu không thể về Kumamoto là việc không thể thay đổi được. Vì thế, mình phải hài lòng với hiện tại. Cháu hiểu không?”

Tôi gật đầu mấy lần, rồi trả lời lí nhí “Vâng”.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô, tôi chợt nở nụ cười.

“Đúng rồi, như thế có hơn không. Nào, đứng lên!”

“Ơ?”

“Có ngồi ở đây thì cũng đâu có làm được gì. Tối nay cô cho ngủ nhờ ở nhà cô.”

“Nhưng... nhưng mà... cô ơi...”

“Nếu không thích thì thôi. Cháu cứ ở đây đi.”

“Cháu đi ạ. Nhờ cô ạ.”

Tôi vội khoác ba lô lên vai, nhanh chóng đứng dậy.

Cô thoáng nở nụ cười rồi gật đầu nhẹ, khoát tay bảo đi theo cô và rảo bước. Người cô nhỏ mà cô đi rất nhanh. Tôi gần như chạy theo sau cô.

Tôi lên tàu cùng cô. Vé tàu cô mua cho tôi. Tôi đổi tàu một lần, nhưng không biết là đổi ở đâu, bây giờ, tôi không biết mình đang đi về đâu.

Cuối cùng tôi cũng xuống ga.

“Từ đây mình đi bộ một chút.”

“Đây có phải là Tokyo không ạ?”

“Đây là Kawasaki.”

Nhà cô ở tầng hai của chung cư cách nhà ga khoảng hai mươi phút đi bộ. Nhìn qua thì thấy đây là nhà chung cư cũ, cầu thang bằng sắt, mỗi lần bước lên lại vọng tiếng rầm rầm trong cả tòa nhà. Nhìn biển tên là một miếng gỗ trang trí màu nâu được dán trên cánh cửa tôi mới biết tên cô là Tanaka. Mà nói vậy, cô và tôi còn chưa chào hỏi nhau.

“Cô ơi, cô tên là Tanaka ạ?”

“Đúng rồi, cô là Tanaka Masami. Thế còn cháu?”

“Cháu là Akizuki Kazuya ạ.”

“Ra là thế, nào Kazuya, mời cháu vào nhà. Không phải ngại, cô sống một mình thôi.”

Cô nói vậy rồi mở khóa, mở cửa ra.

Tôi bước vào phòng một phụ nữ độc thân. Kinh nghiệm kiểu này lần đầu tiên trong đời tôi lại là với cô. Thật là một cảm giác kỳ dị.

Trong nhà rất gọn gàng, không có một hạt bụi. Có vẻ rất ít đồ. Tôi đi qua bếp và bàn ăn ngay bên phải khi bước vào từ cửa nhà, đi vào căn phòng kiểu Nhật ở phía trong. Có một chiếc bàn trà nhỏ đặt trong phòng tám chiếu này. Tôi ngồi xuống đó và nhìn xung quanh.

Cô đi thẳng đến bếp, vừa hỏi tôi “Cháu vẫn chưa uống được bia nhỉ?” vừa đi khuất dạng về phía bồn rửa mặt.

“Cháu cảm ơn cô... không sao đâu ạ.”

Tôi không thể duỗi chân ra được, cứ nhấp nha nhấp nhồm. Có cảm giác tiếng kim phút của đồng hồ nghe to hơn. Nói thế mới để ý trong nhà không có tivi. Cô mang vào một lon bia cho mình và một lon nước hoa quả cho tôi.

Cô nói “Nào” rồi ngồi xuống.

“Cô ơi...”

“Sao nào?”

“Cô ơi, cháu cảm ơn cô ạ!”

“Không cần đâu. Thực ra thì cô cũng đâu có gì để cháu phải cảm ơn. Cháu thấy đấy, cô không giàu có nên cũng chẳng có gì để đãi cháu cả.”

“Không phải như vậy đâu ạ. Cô cho cháu ngủ nhờ là quá đủ rồi ạ.”

“Cô lúc đầu cũng không định cho cháu ngủ nhờ đâu. Nhưng mọi người trong quán cứ bàn tán về chuyện của cháu. Họ bảo cháu đáng thương, bảo không biết phải làm sao. Nhưng mà chẳng ai làm gì cả. Cô mới bực mình nên bảo tại các cô cứ nói người ta là đáng thương, đáng thương nên mới thành ra người đáng thương đấy.

Cậu ấy chẳng đáng thương chút nào. Đối với cậu thanh niên đó, đây cũng là cơ hội để cho cậu ta trưởng thành hơn, là kỷ niệm đáng nhớ cả đời đấy. Vì mấy người đó chỉ biết nói mà chẳng nghĩ xem mình có thể làm gì cho người ta. Nào, cụng ly nào.”

“À... vâng...”

Cô và tôi cùng mở lon.

“Zô...”

Cách cô nói chuyện cứ cụt lủn, nhưng mà nụ cười mới dễ thương làm sao. Có lẽ đây mới đích thực là người dễ tính. Vừa nghĩ vậy, tôi vừa nhấp một ngụm nước cam cô mang cho.

“Vậy là đại khái là cô hiểu chuyện rồi. Cháu nói dối thì không tốt, rơi vào hoàn cảnh này rồi thì cũng phải chịu thôi. Nhưng mà...”

Cô liếc nhìn đồng hồ treo trên tường.

“Đến lúc không gọi điện thoại về là không được rồi.”

“Vâng ạ. Hơi khó khăn nhưng cháu sẽ làm như vậy.”

“Không phải lo lắng đâu. Dù có bị mắng một chút thì vài năm nữa tất cả sẽ thành kỷ niệm đẹp. Nếu cô mà là mẹ cháu cô sẽ coi đây là cơ hội để cháu được lăn lộn một mình trong vài ngày.”

“Cô sẽ trở thành một người mẹ tốt đấy ạ!”

“Haha... Đây là chuyện đùa không thể cười được. Một người mẹ tốt thì không sống một mình ở chỗ này làm gì đúng không? Mà thôi, bỏ đi, đây chính là lúc mà mình được trau dồi bản lĩnh đàn ông của mình đấy. Cháu hãy nghĩ đây là cơ hội trời cho để cháu có thể trưởng thành hơn.”

“Vâng. Nhờ cô mà cháu đã nghĩ được như vậy rồi ạ.”

“Để làm được như thế, thì trước hết phải nói thật hết với mẹ.”

“Vậy cháu ra ngoài nói chuyện chút ạ.”

“Không được, cháu gọi luôn ở đây đi.”

“Ở... ở đây ấy ạ?”

Tiếng tôi vắng lại. Tôi không muốn bị người khác nghe chuyện mình nói với bố mẹ. Mà lại càng không muốn khi nội dung câu chuyện lại là thế này.

“Đúng rồi. Nếu mà cháu nói chuyện bên ngoài, đúng chỗ quan trọng cháu lại nói dối để không bị gặng hỏi. Nếu mà cứ như thế, chỉ làm cho tình hình xấu hơn thôi. Nếu cháu không có ý định nói dối để giữ thể diện thì hãy gọi điện ở đây.”

Tôi hơi giật mình. Đúng là như cô nói. Ban đầu, tôi cũng không định nói dối, nhưng nếu gọi điện ở bên ngoài, chắc là tôi sẽ lại nói dối để bảo vệ mình. Tôi đã hiểu phần nào đó rồi.

“Nếu mà cháu hiểu rồi thì nhanh lên nào. Cô sẽ trông chừng đấy nên gọi nhanh lên.”

“Cháu hiểu rồi ạ.”

Tôi từ từ nhắm mắt, hít thở một hơi thật sâu rồi mở mắt, lấy điện thoại ra. Hơn mười giờ đêm. Là lúc mà bố mẹ cũng sắp về nhà. Cô vẫn đang cầm lon bia trên tay, mỉm cười nhìn tôi. Giây phút đó, tôi có cảm giác ấm áp như cô là người mẹ đang bảo vệ đứa con của mình vậy. Trong làn gió đêm thổi vào từ cửa sổ mở tung, tôi cảm thấy một sự sáng khoái mà Kumamoto không có.

Tôi run run gọi điện về nhà. Mẹ nghe máy. Tôi ghé sát đầu vào điện thoại, không biết bao nhiêu năm rồi tôi mới nói nhiều như vậy, lắp bắp giải thích cho mẹ về tình hình từ đầu đến giờ, vì sao tôi lại gặp phải chuyện này.

“Con xin lỗi...”

Mẹ, lúc đầu là ngạc nhiên, rồi sau đó tôi tưởng mẹ sẽ đổi sang giọng mắng mỏ nhưng lại trở nên ôn hòa ngay và sau một lúc thì không phải là mắng mỏ mà là rất sốc. Rồi mẹ thở dài, nói bằng giọng vui vẻ rằng mẹ muốn nói chuyện với cô Tanaka đang chăm sóc tôi.

“Cô ơi, mẹ cháu muốn nói chuyện với cô ạ.”

“Đưa cho cô.”

Cô cười không hề bối rối, cầm lấy điện thoại của tôi.

“Vâng, vâng... không không, không có gì đâu. Vâng... vâng... Không sao đâu mà. Cô không cần phải áy náy đâu... Vâng.”

Tôi không nghe được câu chuyện, nhưng đại khái có thể hình dung được mẹ nói gì. Nói chuyện một hồi lâu, cô mới đưa máy cho tôi.

“Mẹ bảo muốn nói chuyện với cháu đấy.”

“A, cháu cảm ơn cô.”

Tôi cầm lấy điện thoại. Có vẻ mẹ đang cười. Tôi cảm thấy biết ơn cô thật lòng.

“May mà con gặp được người tốt đấy. Mẹ phải gửi quà cảm ơn cho cô, con nhớ hỏi địa chỉ và số điện thoại của cô ấy nhé.”

“Vâng, con biết rồi ạ... Vâng, con sẽ về, mẹ đừng lo nhé.”

Tôi muốn nhanh chóng kết thúc cuộc gọi. Tắt điện thoại, tôi lại nhìn thấy cô đang cười với tôi như trước khi gọi điện. Từ cửa sổ để ngỏ, tôi nghe thấy tiếng tàu chạy hồi hả xa dần. Cô cất tiếng như phá vỡ sự yên lặng:

“VẬY, BÂY GIỜ CHÁU ĐỊNH VỀ NHƯ THẾ NÀO?”

“Làm... làm thế nào bây giờ...?”

Trước hết, yên tâm vì đêm nay có chỗ ngủ rồi, nhưng câu nói ấy làm tôi chợt nhớ ra câu hỏi quan trọng nhất vẫn còn chưa có câu trả lời. Cho dù bố mẹ có gửi tiền cho tôi đi chăng nữa, thì tôi cũng không mang theo thẻ ngân hàng. Chắc chỉ có cách vay thôi, hay là...

“Này cháu, lúc này đang nghĩ là hay là cô cho cháu vay tiền hả?”

“Không ạ, làm gì...”

“Hahaha... Không phải giấu, nó hiện lên trên mặt cháu kìa.”

Tôi đoán là mặt tôi đỏ như gấc chín. Trúng tim đen rồi. Vay tiền của cô rồi trả là mọi việc êm đẹp. Tôi định hỏi vay cô, cơ mà chưa kịp nói đã bị nói trúng phóc rồi, đâm ra nói ra cũng khó khăn.

Tôi yên lặng suy nghĩ, thì cô lại nói một điều tôi không ngờ đến:

“Lúc đầu, cô gọi cháu là vì tức giận với thói đạo đức giả của mọi người xung quanh. Họ đều nói “Đáng thương thế” rồi trình bày lý do này lý do kia mà chẳng làm gì. Nhưng mà cô thì chỉ muốn cho họ thấy họ sai rồi. Không phải vì ai cả mà vì chính mình thôi. Nên cô đã định cho cháu ngủ nhờ một đêm, rồi cho cháu mượn tiền để mai về.”

“Vâng.”

Tôi hơi ngẩng mặt lên.

“Nhưng mà cô lại thích cháu rồi. Cô thấy hơi áy náy nếu chỉ làm như vậy.”

“Ý cô là như thế nào ạ?”

Tôi đang mong chờ được ưu ái hơn, tự nhiên mặt dần ra.

“Cô đã quyết định rồi. Cháu hãy tự dùng sức mình để tìm đường về nhà. Cô sẽ không cho vay tiền.”

Tôi không nói được lời nào. Tôi không hiểu cô đang nói gì.

“Sao cơ ạ, mặt cô trông lạ lắm ạ.”

Cô lấy thêm lon bia thứ hai và cười to. Uống ừng ực. Chả lẽ cô lại say vào đúng cái lúc này.

“À không, tại cô nói là chỉ cho vay tiền thôi thì thấy áy náy nên...”

“Cậu nói gì thế chàng trai?” Cô tự nhiên lớn tiếng. “Cháu là thanh niên Kyushu, tưởng là phải có khí phách một chút chứ xem ra là thỏ đế nhỉ? Này. Động não đi chứ. Cơ hội như thế này không có lần thứ hai đâu. Không có kỷ niệm nào thảm như thế này nữa đâu. Nhưng, hãy tìm cách nào đó tự mình về nhà đi. Nó sẽ là kỷ niệm cả đời không thể quên của cháu đấy. Là đáng nam nhi phải tin vào bản thân mình chứ nhỉ.”

“Cô nói thế thì cháu cũng thấy vậy...”

“Cô đã nghĩ đến một cách khác. Với đàn ông, việc đưa ra quyết định rất quan trọng. Đầu tiên hãy quyết định mình sẽ làm như thế. Cuộc đời, không ai biết trước tương lai như thế nào đâu. Cho nên có băn khoăn lo lắng thì cũng vậy thôi. Đầu tiên nhanh chóng quyết định điều mình sẽ làm. Đây sẽ là mùa hè mà không bạn nào có được trải nghiệm giống cháu đâu. Nào, bây giờ thì nói là ‘Tôi sẽ làm’ xem nào.”

Tôi cảm thấy trong lòng trỗi dậy một cái gì đó sục sôi. Đúng rồi. Ngày xưa mọi người toàn đi bộ. Không thể có chuyện tôi bây giờ không làm được.

“Cháu hiểu rồi. Cháu sẽ tìm cách về nhà.”

“Đúng thế, chàng trai. Nào, nói hay lắm. Nói lại một lần nữa nào.”

“Dù có phải đi bộ cháu cũng sẽ trở về nhà.”

“Một lần nữa.”

“Cháu chắc chắn sẽ về nhà cho cô xem!”

“Hahaha.”

Cô và tôi cùng cười vang. Không hiểu sao tự dưng tôi lại có cảm giác mình có thể làm được.

“Trông mặt cháu rất vui đấy. Con người ta ấy mà, khi mình đã tự quyết định rằng ‘Chắc chắn tôi sẽ làm’ thì sẽ không ai cản được đâu cháu ạ.”

Tôi gật đầu. Có lẽ chỉ cần đầu tiên mình suy nghĩ rằng mình chắc chắn sẽ làm, thì các việc khác tất sẽ thành. Tôi bắt đầu có một chút hứng thú với chuyến đi không chuẩn bị trước mà tôi sắp bước vào này.

“Nếu đã quyết định vậy rồi thì cô sẽ tặng cháu một thứ còn quan trọng hơn cả tiền với cháu lúc này.”

“Thứ còn quan trọng hơn cả tiền ạ?”

“Đúng vậy. Cháu bây giờ mới là con số 0. Như thế này thì cháu sẽ trải qua rất nhiều khó khăn mới về được đến nhà.”

“Số 0... ạ?”

Tôi không biết cô đang nói về cái gì, nhưng tôi không cảm thấy tức giận, mà lại lắng nghe cô nói.

“Cháu cứ như thế này mà rời khỏi đây thì chắc là bằng một cách nào đó cháu sẽ về được đến nhà, nhưng sẽ chỉ đọng lại là ‘Chuyện này sẽ không bao giờ có lần thứ hai’ mà thôi. Có thể cháu sẽ chỉ thấy mất lòng tin với con người, thấy người thành phố thật lạnh lùng và cứ mang những hiểu nhầm ấy vào cuộc sống của mình mất.”

“...”

Tôi không biết nói gì, nhưng phải chấp nhận những lời cô nói là đúng. Có thể sẽ đúng là như vậy. Tôi bây giờ không có một phần của sự tự tin rằng mình sẽ hào hứng với hoàn cảnh này, sẽ làm cho nó trở thành một kỷ niệm đáng quý trong đời.

“Đối với cháu bây giờ, thứ quan trọng hơn tiền bạc là gì ạ?”

“Phải hành động trước mọi người, thể hiện mình là người có ích với người ta.”

“...”

“Cháu ấy, không phải là bởi vì cô mời cháu mà cháu cứ an tâm ngồi đấy rồi hưởng trà cô pha cho là được đâu. Vì cháu đâu phải là

khách, cháu là người ở nhờ cơ mà.”

Tôi thu chân đang duỗi thẳng, ngồi co người lại.

“Vâng... vâng...”

“Hôm nay thì không sao. Nhưng mà, nếu cháu cứ cứ xử như là lúc còn đang ở nhà thì không ai muốn cháu ở cùng đâu. Người mà không mắng mỗ cháu, cứ kệ cháu như vậy chỉ có mẹ cháu thôi. Mẹ cháu cứ thử làm như vậy với cháu xem sao. Không quá ba ngày là cháu không chịu nổi đâu.”

“Vâng...”

“Cháu ấy. Khi cháu ở nhà người nào đó, thì dù là việc gì cũng phải làm thật tốt. Từ dọn bàn sau khi ăn xong, bỏ chần xuống và gấp gọn gàng sau khi dùng, dọn nhà tắm cho đến dọn nhà vệ sinh, thức dậy sớm nhất nhà đi vứt rác, dọn phòng và hành lang, dọn cầu thang, dọn lối ra vào trước cửa nhà. Dù chủ nhà có nói với cháu là, thôi cháu cứ ngồi đấy đi, hoặc người ta không cho làm nữa, cháu cũng vẫn phải làm. Cháu hiểu không?”

“Cháu... cháu hiểu rồi ạ.”

Tôi cảm thấy rất căng thẳng. Tất nhiên việc người ta cho ở nhờ là quá tốt rồi nhưng tôi hoàn toàn không có ý niệm nào về việc mình phải làm những việc đó cả. Từ khi đến ngôi nhà này, tôi tự dưng dò xét lại cách bản thân mình sống bấy lâu nay. Đúng là con số 0 thật.

“Nếu cháu mà làm được như vậy nhé, thì cháu đi đến đâu trên thế giới này cháu cũng có thể ở nhờ nhà họ được. Còn ngược lại nếu mà lúc nào cũng bị nói cứ ở yên đấy. Mà lại... mà thôi, không cần nói nữa. Những việc còn lại cháu cứ làm thử là sẽ biết. Dù thế nào thì cứ làm được những gì như cô nói thì không cần phải sợ gì cả.”

Tôi chỉ còn biết lo lắng mà gật đầu thôi. Ngày mai có vẻ tôi sẽ phải dậy sớm hơn cô và làm rất nhiều việc đây.

“Thôi, quyết như vậy rồi nhé. Cháu đi tắm đi.”

Giờ mới nhớ hôm nay là một ngày từ sáng đến tối người không lúc nào ráo mồ hôi. Nếu mà là tối của ban ngày thì đã không ngần ngại mà trả lời “Vâng ạ”, nhưng giờ thì tôi nhường cô tắm trước.

Trong lúc chờ đợi, tôi đi rửa chén, lau bàn, làm bất cứ việc gì mà mình nghĩ ra. Cô bước ra từ phòng tắm trông thấy việc tôi làm đã nói giọng cảm kích:

“Hành động nhanh đấy nhỉ? Cứ thế nhé.”

Trong phòng tắm có sàn và tường lát gạch được đặt một bồn tắm nhỏ và sâu bằng thép không gỉ. Nó gợi cho tôi nhớ đến cái không khí khi tôi về nhà bà ngoại từ lâu lắm rồi. Bước vào bồn tắm, tôi lại bản thân suy nghĩ chuyện vì sao mình lại đang ở đây.

“Bằng giờ này tôi qua, mình không thể tưởng tượng là bản thân lại tắm ở một chỗ như thế này...”

Rồi từ mai là những ngày mà mình không thể đoán được sẽ đến. Tim tôi nảy lên một chút. Khi bước ra khỏi nhà tắm, tôi đã kì cọ cho bồn tắm sáng bóng lên mà không cần ai phải nhắc.

Ở chỗ thay quần áo, tôi không thấy bộ quần áo mình cởi ra ở đâu nữa, thay vào đó là chiếc áo phông, quần lót và quần thể thao được chuẩn bị sẵn. Các đồ cũ này có vẻ đã lâu không có ai dùng. Chúng có mùi thuốc chống gián. Nhưng may quá chiếc áo phông có vẻ là đồ mới. Tôi thay quần áo, vừa lau đầu bằng khăn tắm, vừa quay lại phòng khách.

“Cháu thay đồ này rồi ạ.”

“Cô chuẩn bị đồ đấy cho cháu mà. Đồ của cháu thì đang giặt. Giờ mà phơi thì mai chắc sẽ khô.”

“Quần áo này...”

“À, là của con trai cô.”

“Cô có con trai ạ?”

“Nhưng mà mấy năm rồi cô không gặp.”

“Vậy ạ...”

Thật là một chuyện nhạy cảm, tôi muốn tránh nên nhìn quanh phòng để tìm chủ đề khác. Tôi và cô lại ngồi trong phòng khách lúc này.

“Bây giờ, mình sẽ nói về từ ngày mai định như thế nào nhỉ?”

“Vâng ạ.”

Chúng tôi lại cụng ly.

Những ngày tới sẽ thế nào đã được quyết định nhanh chóng.

Theo như lời cô nói thì có một loại vé tàu có tên là “Vé thanh xuân 18”. Bình thường họ sẽ bán một bộ năm vé nhưng có cửa hàng bán vé cho mua rời ở trước cửa nhà ga. Chắc chắn sẽ mua được một vé với giá khoảng hai nghìn mấy trăm yên. Dùng vé đó thì có thể lên bất cứ chuyến tàu thường nào của hãng tàu JR trong một ngày. Nếu đi từ sáng sớm thì có thể đi đến được Okayama. Thật ra tôi có chú sống ở đó. Nếu đi đến được đấy thì chắc là sẽ ổn.

Câu chuyện đã được chốt ở đoạn tôi đến được Okayama thì chắc sẽ ổn.

Cô cứ nhắc đi nhắc lại là “Cô muốn cháu cố gắng làm sao mà không cần phải nhờ đến sự giúp đỡ của chú ở Okayama mà vẫn về được. Vì chuyện như thế này sẽ rất khó có thể có được.”

Tôi muốn trả lời một câu nửa vờ thì thế nào cũng được. Lòng thầm nghĩ, “Cô ơi là cô, chuyện người khác mà cô cứ thích nói thế nào thì nói”.

Sau đó, chúng tôi chuyển sang nói chuyện con trai cô.

Cô có một người con trai năm nay hai mươi tuổi. Năm anh ấy học cấp hai thì cô ly hôn, nuôi con một mình nhưng sau đó cô bị ốm không làm việc được nữa mà lại đúng lúc anh ấy vào cấp ba. Cô đã rất vất vả mà chồng cũ lại đòi nuôi con nên nghĩ cho tương lai của anh, cô quyết định sống một mình để con đi theo bố.

Bộ quần áo mà tôi đang mặc là đồ của anh ấy mặc khi còn học lớp 9. Nhìn độ dài của ống quần thể thao mà đoán thì có vẻ hơi khó tưởng tượng cô nhỏ con thế này mà anh lại rất cao lớn. Tôi vẫn vợ nghĩ có lẽ chồng cũ của cô rất to cao.

Cô tươi cười kể cho tôi nghe chuyện của mình, chắc cô vừa nhìn tôi vừa nghĩ đến anh ấy.

“Cô không gặp anh ấy à?”

“Ừ, từ lúc đó cô chưa gặp lại lần nào.”

“Cháu nghĩ chắc là muốn gặp cô lắm. Anh ấy ý à.”

“Có thể nhỉ? Nhưng mà cho dù lý do là gì đi chăng nữa, người ta chẳng thể nói ra rằng muốn gặp một người mẹ đã bỏ rơi mình. Lớp

9, đúng là lúc mà tâm lý con người ta rất phức tạp. Chắc nó ghét cô lắm. Cô đã phải nói lời không thật với lòng mình.”

“Cô đã nói dối ạ?”

“Ừ, nói mãi nó không chịu cứ muốn ở với cô, thế nên cô bảo với nó là ‘Mẹ muốn sống một mình. Mẹ không muốn sống cùng con, mà sống cuộc đời của riêng mình’. Thế rồi, trong ngày hôm đó nó gọi điện cho bố bảo đến đón nó đi... vậy là nó đi mất. Không thể quay lại được nữa rồi. Cũng giống như cháu bây giờ vậy. Bây giờ, nó đang sống với bố ở Shizuoka.”

Trông cô có vẻ như đang cười, nhưng mắt thì ngấn nước.

“Chiếc áo này...”

“Cái áo đó là áo cô mua cho làm quà sinh nhật cho nó đấy. Cô định gửi cho nó. Nhưng mà cô không thể gửi được.”

“Chắc năm nào cô cũng mua ạ?”

“Ừ, nhưng mà cuối cùng thì cô cũng có gửi đi được đâu. Cô chẳng đủ tư cách để mà dạy dỗ cháu ấy chứ. Chính cô mới là người không có chút lòng dũng cảm nào.”

“Gửi cho anh ấy đi ạ.”

“Không được. Nếu như bây giờ nó đang sống vui vẻ, thì cô không được làm phiền nó, đúng không?”

“Nhưng cũng có thể là anh ấy đang chờ cô đấy ạ.”

“Giờ chẳng có cách nào để kiểm chứng được việc đó nữa rồi. Nhưng cô tin chắc sẽ có một ngày cô có thể đưa được cho nó. Cái ngày mà nó muốn và đến gặp cô ấy. Cô sẽ chờ ngày ấy.”

Tôi chẳng biết nói gì hơn.

“... À, cô ơi, mình chụp chung một kiểu ảnh nhé ạ. Chắc hẳn đây sẽ là kỷ niệm để đời đấy ạ.”

Tôi lôi máy ảnh từ trong túi ra.

“Đúng rồi, thế được rồi ạ.”

Khuôn mặt cười hết cỡ của chúng tôi được lưu vào khung hình.

Tôi trải đệm nằm cạnh cô. Rõ ràng là rất mệt mà mắt tôi cứ chăm chăm nhìn trần nhà, không tài nào ngủ nổi. Các mắt gỗ trên trần nhà sao lại giống cô và con trai cô thế.

Khuôn mặt nhìn nghiêng khi ngủ của cô trông vừa hiền hòa lại như một đứa trẻ con. Hóa ra là một khuôn mặt lúc ngủ trông hiền hòa nhường này lại có thể có nhiều tâm sự như vậy. Lòng tôi cứ rối bời, lúc thì nhìn trần nhà, lúc thì nhìn gương mặt cô say ngủ.

Ngày thứ hai:
Ngẫu nhiên hay đương nhiên

Sáng hôm sau khi tôi tỉnh giấc, chiếc đệm bên cạnh đã không còn ở đấy nữa.

“Thôi chết rồi.”

Cô đang đi lại như con thoi trong bếp.

“Cháu chào cô. Cháu đã định là dậy sớm nhưng mà... cháu xin lỗi.”

“À, chàng trai, dậy rồi đấy à. Hôm qua, cô nói cháu như thế mà sáng lại dậy muộn hơn cháu thì coi sao được. Tối qua chắc cháu không ngủ được mấy hả?”

“Không ạ, cháu không sao ạ.”

“Cháu đi rửa mặt đi. Bữa sáng xong rồi đây.”

Cô vui vẻ bày hai suất ăn sáng lên bàn. Trước mặt tôi là bao nhiêu món ăn. Bữa sáng thế này thì xa xỉ quá.

“Món này nữa là xong rồi.”

Cô vừa nói, vừa đặt phần cơm mà cô đã chuẩn bị trước mặt tôi, rồi cời tạp dề và ngồi vào ghế.

“Nào, ăn thôi.”

Tôi không nói gì chỉ gật đầu nhẹ và chấp hai tay vào nhau.

“Cháu mời cô ạ.”

Chắc cô chuẩn bị bữa sáng này không phải cho tôi mà là cho con trai mình. Tôi chợt muốn mình trở thành con trai cô, dù chỉ trong giây phút này thôi.

“Cô ơi.”

“Sao?”

“Món trứng rán này rất ngon ạ. Cháu cảm ơn cô đã vì cháu mà đã kỳ công làm nhiều món như thế này.”

Cô dừng đĩa, mỉm cười.

“Cháu chắc chưa bao giờ nói như vậy với mẹ mình nhỉ? Cháu phải nói điều đó với mẹ nhé. Tâm trạng mà mẹ cháu nấu cho cháu ăn, cũng giống như tâm trạng của cô nấu cho cháu ngày hôm nay vậy.”

Tôi gạt đầu rõ mạnh. Tự dưng nước mắt trào ra. Để giấu những giọt nước mắt, tôi cầm cúi ăn các món được bày ra trước mặt. Cô sẽ cả phần của mình cho tôi, bắt phải ăn. Từ chối không được, tôi đành phải cố ăn. Ăn cho cả phần con trai cô nữa.

“Mà, tôi qua cháu đã cọ cả nhà tắm và nhà vệ sinh hả. Cảm ơn cháu.”

“Không không, cháu cũng dùng mà nên tiện thể thì làm luôn thôi ạ.”

“Thử làm thấy thế nào?”

“Cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn là không làm gì cả ạ.”

“Cô đã nói mà. Thực ra, người cho ở nhờ cũng stress lắm đấy. Cho nên nếu mà không bằng cách nào đó làm việc có ích cho ai đó thì cháu sẽ không thể cảm thấy thoải mái được.”

“Cháu hiểu ạ. Mình làm việc gì đó giúp người khác thì mình mới có thể thoải mái với việc ở đấy được. Cô ơi, hôm qua cô định dạy cháu điều đó đúng không ạ?”

“Chắc là từ bé đến giờ cháu chưa bao giờ làm những việc như vậy đúng không? Nhưng mà, nơi mà cháu cảm thấy thích ở đó thì không được quyết định bởi việc những người xung quanh làm gì cho cháu mà quyết định bởi việc cháu làm gì cho những người xung quanh. Nhà, hay trường học, hay nơi làm việc, tất cả đều như vậy. Nếu cháu không suy nghĩ như vậy, mà vẫn cảm thấy hài lòng ở một mức nào đó thì là bởi vì ở nhà cháu luôn có người cho dù thái độ của cháu như thế nào họ vẫn hằng ngày làm việc gì đó cho cháu. Cháu không được quên điều đó.”

Đúng là như vậy. Tôi chưa một lần giúp mẹ làm việc nhà. Đổ rác, dọn dẹp ngoài phòng mình, dọn nhà vệ sinh, nhà tắm, chuẩn bị món ăn, dọn dẹp, tất cả những việc đó mẹ đều làm như một lẽ đương nhiên vậy. Tôi không làm gì cả mà vẫn không bị đuổi ra khỏi nhà vì đó là nhà của tôi, tôi được bố mẹ chiều chuộng. Ngoài nhà của mình thì không thể như vậy được.

Ăn xong bữa sáng, tôi thở phò một hơi, rồi nhắm mắt, chắp tay trước mặt nói với cô:

“Cháu ăn no rồi ạ, cháu xin phép thôi ạ.”

Vậy là bữa sáng tôi cảm thấy biết ơn nhất trong cuộc đời mình cho đến bây giờ đã kết thúc. Bụng no căng rồi, tôi muốn lúc nào đó được ăn bữa sáng mẹ nấu với tâm trạng như bây giờ.

Mở mắt ra, tôi thấy khuôn mặt cô đang cười đầy thỏa mãn. Rồi tôi nói với cô điều tôi đã nghĩ suốt từ hôm qua:

“Cô ơi, hôm nay cháu sẽ đi gặp con trai cô.”

Lần đầu tiên từ khi gặp cô, tôi thấy cô hoảng hốt như vậy.

Tôi đang chờ tàu điện tuyến Chuo ở nhà ga Shinjuku. Mặt trời đã ngả về phía tây, đồng hồ chỉ năm giờ chiều. Chắc chắn hôm nay tôi không thể ra khỏi Tokyo nổi. Cảm giác hào hứng đối với chuyến đi của ngày hôm qua đã bay đâu mất. Sân ga đầy người cũng đủ làm tôi cảm thấy mệt mỏi. Chiếc áo cô cất công giặt cho tôi giờ đầm mồ hôi. Cuối cùng, tôi cũng được lên chiếc tàu điện màu cam vừa đỗ bến để đi đến Kichijoji. Trong túi tôi, giờ chỉ còn vồn vện vài chục yên. Tôi rời khỏi nhà cô, mất gần hai tiếng để đi từ Kawasaki đến một con phố ở Shizuoka mà con trai cô ở. Dựa vào địa chỉ mà cô cho tôi, tôi đến nhà chồng cũ của cô đúng giữa trưa.

Tôi cầm chiếc đồng hồ đeo tay cô đưa cho tôi và đứng chờ ở cửa. Tối hôm qua, cô kể tôi nghe chuyện năm nào sinh nhật anh cô cũng mua quà mà chưa một lần nào tặng cả. Cô cho tôi xem chiếc đồng hồ đeo tay là quà kỷ niệm cho năm nay, là năm anh ấy đón lễ thành nhân.

“Cô cũng không có ý định tặng đâu, nhưng mà nghĩ đến chuyện năm nay nó đón lễ thành nhân rồi nên lại tỉ mỉ lựa chọn.”

Tôi cứ ấn tượng mãi hình ảnh cô một tay cầm lon bia, mắt thì mãi mê ngắm chiếc đồng hồ. Đúng vào khoảnh khắc đó, tôi đã quyết định mình sẽ thay cô tặng món quà đó cho anh ấy. Nếu là Shizuoka thì cũng là trên đường tôi về. Vừa hay, vé tàu đi thỏa thích trong một ngày có thể lên tàu bao nhiêu lần cũng được. Đến đưa cho anh rồi đi luôn thì chắc là vẫn có thể kịp đi đến Okayama. Lúc đầu, cô cứ từ chối mãi, nhưng cô cũng không từ chối kịch liệt.

“Dù cô có nói thế nào, cháu cũng đã quyết là sẽ đi rồi. Mà nếu cháu không làm gì để đền ơn cô đã cho cháu ở nhờ như thế này thì cháu áy náy lắm ạ.”

Cuối cùng thì cô cũng chấp thuận.

“Vậy thì nhờ cháu nhé.”

Đến một câu như vậy cô cũng không nói. Sau một hồi dăm chiêu suy nghĩ, cô quay lưng lại phía tôi, đi vào nhà trong, viết gì đó vào tờ giấy rồi quay trở lại, không nói gì mà đưa cho tôi. Trên tờ giấy là địa chỉ của nhà anh ấy. Trông cô có vẻ xấu hổ.

Tôi nhận chiếc đồng hồ đeo tay và phần cơm nắm cho một ngày. Khi cửa nàng trước nhà ga mở cửa, tôi mua vé “Thanh xuân 18” rồi lên tàu hướng về hướng tây.

Tôi đang nghĩ ra đón tôi sẽ là chú nhưng người bước ra từ ngôi nhà tĩnh mịch ấy là một người đã có tuổi, già hơn so với tôi tưởng tượng nhiều.

“Dạ, cho cháu hỏi có phải anh Yuta Tani sống ở đây không ạ?”

Ông ngẫm nghĩ một hồi rồi mới nhìn mặt tôi và chậm rãi nói:

“Cháu là bạn của Yuta à?”

“Không ạ... Không phải là bạn mà là... Cháu được cô Tanaka Masami cho ở nhờ, cô có đồ muốn gửi anh Yuta nên cháu đến đây ạ.”

Ông lẩm bẩm:

“Của Masami...”

Rồi chẳng nói gì mà gạt đầu mấy cái liền, chừng như nhớ ra ông mới cất lời, mời tôi vào trong nhà.

“Đứng đây nói chuyện cũng không tiện, cháu vào nhà đi. Mời cháu dùng chén trà nhé.”

Hình như con trai cô đi vắng, trong nhà cũng yên ắng, có vẻ không có ai khác cả. Ông chậm rãi, cẩn thận pha trà. Tôi muốn rời đi càng sớm càng tốt, lên tàu đi về phía tây. Tôi nhìn đồng hồ đeo tay. Không chờ ông mang trà ra, tôi hỏi ông đang đi lại trong bếp:

“Anh Yuta về muộn ạ?”

Ông không trả lời câu hỏi của tôi mà lại hỏi lại:

“Masami đang sống ở đâu hả cháu?”

“Kawasaki ạ.”

“Ồ, vậy hả. Thế cháu là người Kawasaki à?”

“Không ạ. Cháu là người Kumamoto. Cháu đến Tokyo, đúng lúc gặp rắc rối thì tình cờ được cô giúp ạ. Cũng không phải là trả ơn, nhưng cháu nhận nhiệm vụ sẽ chuyển món quà mà cô mua cho ngày lễ thành nhân của anh Yuta.”

“Vậy là giờ cháu sẽ về Kumamoto hả?”

“Vâng. Vì vậy, cháu muốn đi càng sớm càng tốt ạ...”

“Cái đó, lại khó rồi...”

Cuối cùng, ông cũng pha xong trà và mang ra. Ông từ từ ngồi xuống trước mặt tôi. Bỗng dưng tôi thấy có dự cảm không tốt.

“Yuta không sống ở đây cháu ạ.”

Tôi sửng sốt. Câu chuyện của ông như thế này:

Anh Yuta và bố không hợp nhau. Anh đã vào học một trường cấp ba khá nổi tiếng ở vùng này nhưng bố vì muốn anh đỗ đại học nên bắt anh học quá nhiều. Bố càng ép anh càng không muốn về nhà nữa. Cuối cùng, vào mùa hè năm lớp 11, anh đã bỏ nhà đi. Lúc đó, bố anh cũng chán không ép anh vào đại học nữa, chỉ buông một câu “Mày muốn làm gì thì làm” rồi để mặc anh đi.

Nghe nói anh Yuta bây giờ đang làm thợ cắt tóc ở Kichijoji Tokyo. Ông bảo không biết địa chỉ cụ thể của quán mà chỉ biết quán tên là K. Có một lần anh gọi về đã nói cho ông biết như vậy.

“Thế nên, xin lỗi cháu, gần bốn năm nay ông không gặp nó rồi.”

“Vậy ạ...”

Tôi lẩm bẩm không ra hơi.

“Vậy ông cho cháu gửi lại quà của cô Masami ở đây, lúc nào anh Yuta về nhà thì ông đưa cho anh ấy...”

Ông chẳng đợi tôi nói hết câu đã lắc đầu thật mạnh.

“Thật đáng tiếc chắc chẳng có ngày đó đâu. Yuta chẳng có kỷ niệm nào vui ở nơi này. Chắc chắn nó sẽ không quay lại đây đâu. Mà nếu gửi bố nó thì có khi lại vứt đi không biết chừng. Cũng có thể là sẽ giữ cẩn thận. Ông cũng không biết là bố nó sẽ phản ứng thế

nào. Mà gửi ông để cho một ngày nào đó nó quay lại đây thì không phải là một ý kiến hay. Vì không biết ông còn sống được bao lâu nữa. Xin lỗi cháu, chàng trai. Chắc chỉ có cách nhờ cháu mang nó về thôi.”

Tôi cúi chào ông thật lâu rồi ra khỏi ngôi nhà đó. Ông đứng ở cửa tiễn tôi, mỉm cười và nói:

“Ông rất hiểu vì sao Masami lại đối xử tốt với cháu như vậy. Cháu giống hệt Yuta mà.”

Tôi vừa đi ra ga, vừa suy nghĩ xem mình nên làm gì tiếp theo. Chắc chắn là tôi đã đi đúng đường lúc vào đây mà không nhớ nổi mình đã đi như thế nào. Lúc để ý thì đã thấy mình đến trước cửa soát vé. Tôi vẫn chưa quyết định được mình nên làm thế nào đây. Cứ thế này mà đi về phía tây ư... Hay là sẽ quay lại Tokyo để tìm con trai cô... Tôi nhìn đồng hồ. Đã hơn một rưỡi chiều rồi. Không có thời gian để mà vẫn vợ nữa. Phải quyết định rồi. Cuối cùng, tôi quyết định lên tàu đi về thành phố.

Tôi quay ngược lại đường cũ để tìm con trai của cô. Giờ mà đi về phía tây thì cũng chẳng có chỗ mà ở lại qua đêm. Nếu là hướng về Tokyo thì tôi có thể xin ngủ nhờ một đêm nữa ở nhà cô. Tôi nghĩ vậy và quyết định.

Đến ga Kichijoji, việc đầu tiên tôi làm là tìm đồn cảnh sát. Hiệu tóc K dễ tìm hơn tôi tưởng. Mà từ ga đi bộ chỉ mất vài phút là đến. Tôi rảo bước nhanh gần như chạy đến đó mà trống ngực cứ đập thình thịch. Đến trước cửa hàng, tôi quan sát bên trong qua cửa kính.

Có bốn người đang chờ đến lượt. Nhìn từ đây vào, tôi thấy có sáu nhân viên tất cả. Có thể anh ấy ở bên trong. Đẩy cửa bước vào, tôi nghe thấy tiếng:

“Yassamase⁽¹⁾.”

Phải mất vài giây tôi mới hiểu từ này có nghĩa là “Xin mời vào”. Trong cửa hàng chạy máy điều hòa nên một lúc sau tôi đã ráo hết mồ hôi. Một nhân viên nữ giơ tay về phía tôi và nói, ý là để cô ấy cất chiếc túi giúp tôi.

“Quý khách có hẹn chưa ạ?”

“Không, không phải ạ...”

“Hiện quán đang đông khách nên quý khách sẽ phải chờ khá lâu...”

Chưa nói hết câu, mắt cô ấy chuyển đến cái đầu trọc lóc của tôi thì hiểu ra tôi không phải là khách hàng.

“Vậy quý khách đến đây có việc gì ạ?”

“Dạ, ở đây có ai tên là Tani Yuta không ạ?”

“Tani à? Có đấy... Nhưng hôm nay anh ấy nghỉ làm.”

Haizza, mọi chuyện sao cứ không suôn sẻ nhỉ?

“Vậy ạ.”

Tôi trả lời không còn hơi sức nào.

“Có việc gì vậy em?”

“Mẹ anh Yuta nhờ em...”

Chắc là nghe thấy tiếng tôi, một trong số những nhân viên đang làm việc, vẻ như là chủ cửa hàng dừng tay đi về phía tôi.

“Em nói là của mẹ Yuta gửi ấy hả, có thật không?”

“Vâng, thật ạ.”

“Ồ...”

Anh ấy vẫn tay cầm kéo, tay cầm lược đưa lên sờ cảm dáng vẻ suy nghĩ.

“Vậy nhờ em chờ anh chút được không?”

“Dạ... vâng...”

Tôi ngồi trong phòng chờ của cửa hàng cắt tóc, nhìn đường phố đang tối dần. Ngày hôm qua tôi không để ý, nhưng ở đây trời tối sớm hơn so với ở Kumamoto. Nói thế mới nhớ, tối qua lúc bắt đầu ngủ được tôi thấy trời tảng sáng mà nhìn đồng hồ tôi ngạc nhiên thấy vẫn đang còn rất sớm.

Trong cửa hàng, có đến vài người còn rất trẻ đã đi làm rồi. Cô gái trạc tuổi tôi tiến đến.

“Anh có thích tạp chí nào không? Tôi lấy mấy tờ cho anh đây, anh thích loại nào thì cứ nói nhé. Trà thì tôi đặt ở đây nhé. Lạnh nên ngon lắm đấy.”

“A... cảm ơn chị.”

Bạn ấy mời người ngồi ngay cạnh tôi ra bàn gọi đầu, vừa nói chuyện vui vẻ, vừa nhanh nhẹn quàng khăn và áo choàng ni lông của cửa hàng quanh cổ khách. Sao mà trông ngầu thế.

Tôi định học tiếp lên đại học. Nhưng mà bây giờ vẫn chưa tích cực học hành gì cả. Tôi vẫn nghĩ những người tốt nghiệp cấp hai, cấp ba mà phải đi làm luôn thì thật là đáng thương. Vì đi làm thì làm gì có nghỉ hè, mà đi làm rồi chả xin được bố mẹ cái gì nữa. Lại còn phải nộp thuế. Nhưng những người đang làm việc trước mắt tôi đây họ đều có trách nhiệm và hưởng thụ cuộc sống của mình hơn tôi nhiều. Vừa rất người lớn, vừa hoạt bát. Tôi đến cả việc được bắt chuyện rồi mà cũng không biết trả lời thế nào cho nên hồn, tự dưng thấy chỉ có mình là trẻ con, thật là xấu hổ.

Chờ khoảng một tiếng thì anh chủ cửa hàng gọi.

“Xin lỗi, xin lỗi. Anh bận quá, mãi không có lúc nào rảnh ra được.”

Anh dẫn tôi vào phòng nhân viên ở phía trong.

“Về chuyện mẹ Yuta nhờ em...”

“Vâng, đúng ra thì không phải là cô ấy nhờ em, mà em đề nghị cô ấy được làm việc này...”

“Chờ chút, em là em trai hay là gì của Yuta?”

“Không, không phải như vậy. Em hoàn toàn không quen anh ấy...”

Tôi kể lại một hồi về chuyện của mình cho anh chủ cửa hàng nghe.

“Ồ, ra là vậy đấy. Em thú vị quá.”

“Với em thì không phải là chuyện buồn cười tí nào.”

“À không, đây đúng là một kinh nghiệm tuyệt vời đấy. Ngày mai Yuta đi làm nên anh định cầm rồi đưa cho cậu ấy, nhưng nghe xong chuyện của em thì anh nghĩ em nên tự mình đưa thì hơn.”

“Không được anh ơi. Bây giờ, em phải lên tàu đi về phía tây được chừng nào hay chừng đấy. Nếu không sẽ không dùng được vé tàu nữa...”

“Giờ em mà đi thì tối em ở đâu? Tối nay ngủ ở nhà anh rồi mai em tự mình đưa cho bạn ấy. Giờ em có đi về phía tây hay ở đây thì

cũng không khác nhau là bao. Chi bằng cứ giải quyết vấn đề trước mắt là chỗ ngủ tối nay cái đã.”

Tôi nhìn ra ngoài trời đã tối om. Giờ mà đi cho đến hết ngày hôm nay thì chắc là đến được Shizuoka. Nhưng mà đến đó thì đúng như anh chủ cửa hàng nói, không có chỗ nào để ngủ lại cả.

“Em không muốn tự mình đưa à?”

Đã vậy rồi, tôi quyết định không đi nữa. Lúc từ Shizuoka quay lại đây, tôi đã có dự cảm về việc này rồi.

“Em hiểu rồi, vậy em nhờ anh ạ.”

Anh chủ cửa hàng quay ra làm việc. Tôi nhìn theo bóng lưng anh ấy rồi nhìn một lượt khắp căn phòng. Phòng nhân viên rất lộn xộn và cần phải được dọn dẹp. Cửa sổ có vẻ mấy năm rồi chưa được lau rửa. Tôi chột mím cười.

Tôi thấm thía lời dạy của cô về cách làm thế nào để có thể sống vui vẻ ở một nơi mà mình không biết. Nếu mà chẳng làm gì cả, cứ ngồi chờ đến lúc đóng cửa hàng thì sau này lại thấy áy náy. Chắc bản thân mình cũng thấy khó coi. Nhưng bây giờ tôi biết cách làm thế nào để có thể vui vẻ sống được rồi. Âm thầm dọn dẹp. Làm cho mọi thứ sáng bóng lên khiến cho mọi người cảm thấy hài lòng.

Cửa hàng có vẻ bận rộn nên không có ai vào phòng nhân viên cả, tôi mãi mê lau dọn gần hai tiếng đồng hồ. Việc dọn dẹp quên giờ giấc thật là vui. Điều mà khiến cho tôi cảm thấy yên lòng trong hoàn cảnh này tôi chưa bao giờ nghĩ đến lại là chuyện dọn dẹp, nhưng mà lạ lùng là tôi cảm thấy vui hơn. Tôi chưa bao giờ làm nghiêm túc vào giờ dọn dẹp ở trường học, mà bây giờ lại thấy vui thích với việc dọn dẹp cứ như một người khác như thế này, thật là buồn cười.

Lúc anh chủ cửa hàng rời mọi người bước vào phòng nhân viên là lúc tôi đang tẩy một vết bẩn trên tường bằng khăn lau.

“Em đang làm gì thế?”

“A, mọi người làm việc vất vả quá ạ. Em muốn làm việc gì đó giúp mọi người nên dọn dẹp một chút ạ. Em đã cố gắng không chạm vào những đồ không được chạm vào.”

“Ồi, thật là cảm động đấy. Cái gì trông cũng long lanh lên kìa. Phòng này trở nên sạch thế này cơ à.”

Không phải chỉ mình anh chủ cửa hàng, mọi người đều vui. Mới vừa lúc này tôi thấy mình vẫn như trẻ con, thì bây giờ đã thấy tự tin hơn rất nhiều rồi. Ở bất cứ đâu tôi cũng có thể sống được.

Lúc này tự dưng tôi lại có suy nghĩ mạnh mẽ như vậy.

Tôi cũng tham gia vào việc dọn dẹp cửa hàng sau khi đóng cửa và làm quen được với rất nhiều người. Cô gái đưa tạp chí cho tôi lúc đầu hóa ra hơn tôi những ba tuổi.

Anh chủ cửa hàng ở một chung cư cách ga Kichijoji vài ga trên tuyến Inokashira.

“Anh Kihara bao nhiêu tuổi rồi ạ?”

“Anh á, ba mươi hai tuổi.”

“Ba mươi hai tuổi mà anh đã có cửa hàng riêng, sống ở chung cư đẹp như thế này, anh giỏi thế ạ.”

“Giỏi gì đâu em ơi, cửa hàng thì anh vay để làm, nhà này thì thuê. Hahaha.”

Anh Kihara vừa mở cửa bước vào nhà đã đến ngay tủ quần áo lấy ra một cái áo phông và quần soóc.

“Chắc em mặc vừa đấy nhỉ? Mặc vào đi. Anh tặng em đấy. Anh đi tắm chút rồi em cũng vào tắm đi nhé. Sau đó, mình ra ngoài kiếm cái gì ăn.”

Anh lái xe đưa tôi đến một cửa hàng Ramen. Theo lời anh Kihara thì quán này rất nổi tiếng, hay được lên tivi nhưng mà ở Kumamoto thì tôi chưa bao giờ xem chương trình nào về nó cả. Ăn xong thì nhân dịp chẳng mấy khi tôi được lên Tokyo, anh đưa tôi đi ngắm thành phố ban đêm.

“Lúc này anh đi tắm em rửa hộ anh chỗ bát đĩa trong bồn rửa hả?”

“Anh cho em ở nhờ mà, việc đấy thì có đáng gì ạ.”

“Hahaha. Em đi đâu cũng sẽ được cho ở nhờ đấy. Mà cái đầu cạo trọc của em trông rất hay. Ra đáng thanh niên nhà quê.”

“Cảm ơn anh.”

“Anh thực ra cũng từ quê lên đây làm ăn. Lúc học cấp hai đầu cũng cạo tóc như vậy đấy.”

“Quê anh ở đâu ạ?”

“Quê anh á. Ishikawa. Anh không thích nơi chỉ toàn đồng ruộng. Để đi được thì chỉ có cách nhanh nhất là vào đại học. Thế là anh cố gắng học dù không thích lắm. Cuối cùng cũng đậu được vào trường đại học hạng ba ở Tokyo và đăng hoàng lên thủ đô.”

“Thế là anh tốt nghiệp đại học thì bắt đầu công việc bây giờ ạ?”

“Không. Anh bỏ học lúc đang còn là sinh viên năm thứ nhất. Anh không đến trường mà cứ đi chơi loanh quanh thì chỉ toàn kết bạn với những người ngoài trường học, trong trường chẳng có bạn bè nào nữa. Đại học là cái chỗ nếu mà em không có bạn bè thì sẽ khó mà học lên được. Em cũng hiểu điều đó mà. Mà các bạn ở ngoài trường học thì toàn những người hay đi chơi thâu đêm. Anh không đến trường mà đi làm thêm, dùng tiền đó để ăn chơi. Rồi đến lúc tiền không đủ thì anh lấy cả tiền học phí bố mẹ gửi lên để tiêu xài. Anh đúng là một học sinh thất bại điển hình đấy. Cuối cùng, anh chẳng còn muốn đến trường nữa. Không trả được học phí nữa thì anh bí mật nộp đơn nghỉ học mà không cho bố mẹ biết. Và thế là nghỉ học êm đẹp.”

“Anh không bị phát hiện à?”

“Mẹ anh thì biết hết đấy. Bà giấu bố cho anh. Chắc chắn là không có chuyện không bị phát hiện, nhưng mà anh đã nghĩ là mình không bị lật tẩy. Sau này nghe nói thì anh mới biết, chuyện anh không đến trường, anh không nộp học phí, anh gửi đơn xin thôi học, tất cả đều được thông báo về nhà. Chỉ có anh là không biết. Sau đó hai năm, anh vẫn giả vờ là mình đi học, bố mẹ vẫn gửi tiền cho anh. Xấu hổ vì vẫn nhờ bố mẹ gửi tiền học phí cho mình nên anh cố gắng đi làm thêm để có thêm chi phí. Nói cho có vẻ vậy thôi chứ cuối cùng thì anh làm tự do, chỉ rong chơi suốt ngày.”

“Mẹ anh không nói gì ạ?”

“Ừ, mẹ không nói gì cả.”

“Thế lúc nào thì anh biết là bố mẹ anh biết hết rồi?”

“Hai năm sau khi bỏ học. Mẹ anh ốm phải nhập viện, lúc đó anh mới về quê và được nghe từ bố. Bố bảo dù anh có chuyện gì đi nữa thì mẹ vẫn tin tưởng ở anh. Nên mẹ không nói gì cả. Mẹ anh đã luôn tin là một lúc nào đó anh sẽ giải thích với bà. Thế mà anh lại toàn lừa mẹ.”

“Mẹ anh...”

“Mẹ anh không sao. Vẫn đang còn sống. Nhưng mà do đi chứng nên bà không nói được mấy và đi lại cũng khó khăn.”

Tôi nhìn ánh sáng đèn chiếu rọi trên những chung cư cao tầng, chợt nhớ đến khuôn mặt tươi cười của mẹ.

“Hôm nay em thấy không khí làm việc trong cửa hàng thế nào?”

“Em thấy mọi người làm việc rất hoạt bát, rất vui vẻ. Mà ai cũng dễ mến, ấm áp.”

“Khẩu hiệu của cửa hàng là ‘Biết ơn’. Làm việc với tâm thế biết ơn mọi thứ trong đời.”

“Em đã cảm thấy được điều đó ạ.”

“Biết ơn khách hàng. Biết ơn duyên gặp gỡ. Biết ơn vì được làm việc. Tên của cửa hàng là K cũng là chữ K⁽²⁾ trong chữ “Biết ơn” đấy.”

“Thế mà em cứ tưởng là K trong tên của anh Kihara cơ. Đúng là một cửa hàng rất tuyệt vời ạ.”

“Một đứa bất hiếu như anh, không cần biết bố mẹ thế nào, suốt ngày đi chơi loanh quanh mà cũng nói đến ‘Biết ơn’ thì nghe có vẻ chán nhỉ? Nhưng cho dù người khác có nói thế nào đi chăng nữa, lúc đó anh đã quyết định thay đổi bản thân. Cho cả người mẹ đã luôn tin tưởng anh nữa. Có thể là muộn, nhưng anh chỉ có thể làm như vậy thôi. Rồi anh theo học trường về thẩm mỹ và bước vào thế giới này. Bây giờ, bố mẹ đều công nhận anh rồi. Vì thế, anh luôn nói với các nhân viên của mình là phải biết quý trọng bố mẹ mình, ở cửa hàng của anh mọi người được nghỉ hôm sinh nhật bố mẹ. Chắc là không có chỗ nào khác như vậy đâu. Hôm đấy sẽ là ngày mà mọi người nói với bố mẹ lòng biết ơn của mình, hoặc viết thư và gửi cho bố mẹ, biến cảm xúc của mình thành hành động biết ơn.”

“Em cảm thấy biết ơn bố mẹ mình, nhưng mà xấu hổ lắm nên chẳng làm được những việc như vậy.”

“Ai cũng thế mà em. Nhiều người muốn trở thành nhà tạo mẫu tóc đến làm việc ở đây, lúc còn trẻ toàn chơi bời lêu lổng làm phiền lòng bố mẹ. Nhưng anh đã nói với họ nếu như không có dũng khí để thay đổi thì không thể làm việc gì được. Cấp ba chưa có dũng khí đấy thì cũng vẫn chưa sao. Nhưng khi đã ra xã hội rồi mà vẫn vậy thì không được. Người mà không nhận ra được cái sai của mình, không thành thực xin lỗi, không biết biết ơn, không biết lễ nghĩa thì sẽ không thể hạnh phúc được.”

“Anh nói làm em chột dạ quá ạ.”

“Chuyến đi này là một cơ hội tốt. Em đã nói dối làm mẹ em lo lắng đúng không? Tối nay, em hãy viết một lá thư xin lỗi và biết ơn tới mẹ đi. Chắc chắn mẹ em sẽ giữ nó cẩn thận, coi như bảo bối cả đời của bà đấy.”

“Vâng, em sẽ viết ạ.”

“Hahaha... Rất là thẳng thắn. Mẹ em có lo lắng một chút cũng không sao đâu mà. Trải qua kinh nghiệm đó, em trở về nhà và trưởng thành hơn hẳn lúc xưa thì mẹ em chắc chắn sẽ rất vui. Nói vậy thôi, đây đúng là kiểu lý tưởng chỉ biết đến mình của tụi con trai nhỉ? Mà chắc em cũng không thể tưởng tượng mình sẽ cùng một ông anh trai không quen biết lái xe ngắm thành phố ở một nơi như thế này đúng không? Nào, nhìn sang bên trái đi. Tháp Tokyo đấy.”

Từ đường cao tốc của thành phố vào buổi đêm nhìn ra, tháp Tokyo trông lớn hơn nhiều so với trên tivi, nhấp nháy màu cam. Bao xung quanh là một rừng các tòa nhà cao tầng, Tokyo toàn cảnh trông như những con sóng các tòa nhà đang xô đẩy nhau. Không nhìn thấy mặt đất ở đâu nữa. Đúng là thành phố lớn có khác.

“Yuta luôn được mọi người và khách hàng biết ơn, nó rất thích làm mọi người vui lòng. Nhưng mà cứ mỗi lần nhắc đến bố mẹ là lại không chịu mở lòng gì cả. Bố thì lúc nào cũng bảo là không muốn gặp nên ‘Không đi gặp ông ấy còn hơn’, mẹ thì không có. Nên lúc em nói ‘Đây là đồ mà mẹ anh Yuta nhờ mang tới’, anh đã rất ngạc nhiên đấy.”

“VẬY Ạ. Em nghĩ cô chưa bao giờ quên anh Yuta đâu Ạ. Năm nào cô cũng mua quà sinh nhật cho anh ấy nhưng rồi cứ giữ mà không gửi đi.”

“Anh chắc là Yuta cũng vui lắm đây. Anh nghĩ nó biết mẹ có lý do nào đó mới gửi nó sang chỗ bố. Chính vì thế, nghĩ đến hạnh phúc của mẹ nên nó không muốn làm gánh nặng cho mẹ mà quyết định sang ở với bố. Nhưng, cho dù biết đó là nói dối đi chăng nữa, người đã nói ra “Mẹ muốn sống cuộc đời của riêng mẹ” là mẹ của nó. Nên nó không có lý do nào để đi gặp mẹ cả. Chỉ có thể chờ lúc nào đó mẹ sẽ liên lạc với mình thôi.”

“Cô thì lại nói với em điều ngược lại. Cô không có lý do nào để có thể tự mình đi gặp đứa con mà mình đã bỏ rơi.”

“Vấn đề là cả hai đều quá suy nghĩ cho cảm xúc của người kia nhỉ?”

“Vâng...”

“Thế là ngẫu nhiên em xuất hiện như là thần tình yêu Cupid. Mà không phải là ngẫu nhiên. Anh có cảm giác chuyện này từ ban đầu đã là chuyện định sẵn như vậy rồi.”

Tôi chợt dạ khi nghe những lời anh Kihara nói. Tôi đã nghĩ, mọi việc xảy ra với mình tất cả chỉ là ngẫu nhiên tình cờ mà thôi.

Thế nhưng, nếu như có một gia đình đang sống ly tán, mà cả hai đều nghĩ cho nhau, lúc nào cũng muốn được gặp gỡ nhau bình thường, muốn sống cùng với nhau, vậy thì cái có để điều đó xảy ra không phải là tình cờ mà là có thể tất nhiên chứ nhỉ? Vậy là đối với họ, việc tôi có mặt lại là điều tất nhiên?

Ngày hôm đó, khi trở về nhà anh Kihara, tôi nhận một tờ giấy viết thư từ tay anh và viết cho mẹ tôi. Không biết khi lá thư này đến nơi thì tôi đang ở đâu...

(1) Tiếng nhân viên chào khách bước vào quán.

(2) Trong tiếng Nhật chữ “Biết ơn” là Kansha.

Ngày thứ ba:
Mạo hiểm

Sáng hôm sau, tôi đến cửa hàng cùng anh Kihara. Tôi sửng người một lúc không nói nổi lời nào. Anh cao dong dỏng, mặc chiếc quần soóc mềm màu cỏ có ông chân nhỏ, áo ba lỗ. Khuôn mặt sâu như khắc bằng đá trắng. Mái tóc dài được uốn xoắn nhẹ. Rất đẹp trai. Nhìn thế nào cũng không thấy có điểm gì giống tôi.

“Ông ời là ông...”

Tự nhiên tôi thốt lên thành lời.

Cuối cùng thì tôi cũng gặp được anh Yuta con trai cô.

“Em được mẹ anh nhờ mang cái này đến cho anh.”

Tôi đưa chiếc đồng hồ đeo tay mà cô nhờ tôi đưa cho anh.

“Cái này... mẹ tôi...?”

“Vâng ạ. Năm nào vào ngày sinh nhật anh Yuta cô cũng mua quà nhưng không gửi đi mà cứ giữ lại thôi ạ.”

Anh Yuta cứ nhìn trân trân vào chiếc hộp vừa nhận từ tay tôi mà không làm gì. Tôi chìa ra một tờ ghi chú.

“Anh ời... Đây là nguyện vọng của em, em nhờ anh Yuta đi gặp cô được không ạ? Cô đang sống ở địa chỉ này.”

“Tôi... tôi đi gặp...”

“Yuta. Đi đi.”

Mọi người đều lên tiếng.

“Đi luôn đi.”

Có người chỉ tôi và nói:

“Chàng trai này dùng tất cả số tiền có được để đến đây vì cậu đấy.”

Anh Yuta vẫn cúi mặt xuống, đứng lặng người, hai tay cầm chặt cái hộp.

Anh Kihara đặt tay lên vai anh Yuta.

“Yuta. Anh hiểu cảm giác của em. Nhưng chắc em cũng hiểu cảm giác của mẹ em, đúng không? Làm gì có chuyện người mẹ mà năm nào cũng mua quà sinh nhật cho em lại không muốn gặp em. Cả em và mẹ đều nghĩ mình không có tư cách để đi gặp người kia. Cả hai đều nghĩ nếu mình đi gặp mà người kia không muốn thì làm thế nào.

Nhưng cả hai đều muốn gặp đối phương. Lúc đó, người mà phải hành động là bên nào?”

“Cái đó... cái đó...”

“Đúng rồi, em hiểu đúng không? Là bên có dũng khí. Nếu bỏ qua cơ hội này, có thể sẽ không có cơ hội thứ hai đâu. Bây giờ không phải là lúc mà em cần phải thể hiện sự dũng cảm cho cả chàng thanh niên đầu trọc này thấy nữa à?”

Sau khi nghĩ một lúc, anh Yuta không nói gì mà lặng lẽ gật đầu.

“VẬY ĐI, HÔM NAY YUTA SẼ NGHỈ. ĐI LUÔN ĐI NÀO.”

“Ồ, CHỜ MỘT CHÚT Ạ. LUÔN BÂY GIỜ Ạ?”

“Đúng rồi. Tạm biệt. Đừng có tần ngần như vậy nữa chứ.”

Anh Yuta bị anh Kihara đẩy vai, bước ra khỏi quán. Cửa đóng lại, anh lúng túng mất một giây nhưng ngay sau đó anh nói thật to:

“Em cảm ơn ạ!”

Rồi chạy đi.

Khuôn mặt anh khi ngẩng lên rất tươi cười. Chắc chắn là anh sẽ đi gặp cô. Tôi hình dung ra khuôn mặt vui mừng của cô.

Ánh mắt mọi người lúc tiễn anh Yuta giờ dồn hết sang phía tôi.

“Nào, bây giờ thì đến lượt cậu. Bây giờ, cậu định sao?”

Tôi xuống xe, vừa đi vừa đẩy.

Tôi vẫn thường đi xe đạp nên cứ tự tin là đi bao nhiêu cũng không mệt, thế mà đạp xe lâu như thế này tôi thấy đầu gối với hông mỗi nhừ, mông thì chỉ cần chạm vào yên xe cũng thấy đau. Mà cái xe này lúc lên xuống chỗ có độ cao một tí như đường đi bộ với đường nhựa là cứ thỉnh thoảng lại bị tuột xích. Đi đến đây tôi đã phải bốn lần lắp lại xích rồi. Vì thế mà tay tôi đen sì toàn dầu. Cái xe mà mọi người ưu ái đặt cho cái tên là “Chiến mã hồng”, hoàn toàn trái với cái tên có vẻ thời thượng đó của mình, lớp thì xịn, chỉ toàn tiêu tốn sức lực mà không đi được tí nào. Đúng là chỉ muốn khóc.

Ngược lại với dự đoán mất khoảng ba, bốn tiếng để đi đến Atsugi, tôi đã lạc mấy lần để ra được đường 246 mà mọi người chỉ, mất hết

phương hướng, cuối cùng tôi đi qua Kawasaki vào Yokohama. Mới đến đây thôi mà đã mất bốn tiếng rồi. Bây giờ, tôi mới thấy hối hận vì xuất phát muộn quá, không tránh được cái nắng trưa oi ả.

Mất khá nhiều thời gian nữa trôi qua.

Tôi với cái bụng rỗng, mệt, cơ nhức mỏi, tinh thần rệu rã nên cứ loạng choạng vừa đẩy con xe vừa leo lên con dốc thoải khá dài.

Có cảm giác có xe đạp từ phía sau đi lại, tôi né vào một bên đường.

Tôi cứ nghĩ xe đó sẽ vượt qua mình, không ngờ tôi nghe thấy tiếng phanh xe két két bên cạnh rồi giảm tốc và dừng lại đột ngột, người trên xe cất tiếng với tôi:

“Anh kia, dừng lại.”

Tôi quay phắt lại nhìn vào mặt người đó. Đứng đấy là một anh cảnh sát.

Toi rôi!

Tôi vươn người lên đứng sững ra mắt một lúc.

“Cậu phải bật đèn lên chứ.”

“A... em xin lỗi.”

“Ở mà, xe cậu không có đèn à?”

“Vâng... em xin lỗi...”

Người cảnh sát hỏi những câu đương nhiên với một thằng đầu trọc hành tung rõ ràng là đáng nghi.

“Cái xe này là của ai?”

“Không ạ... Dạ... Là xe em mượn ạ.”

“Ai cho mượn?”

“Của một anh thợ cắt tóc ở Kichijoji.”

“Kichijoji? Cậu đến từ Kichijoji à?”

“Không ạ... Dạ... Em, bây giờ thì em vừa đến từ Kichijoji...”

“Nhà cậu ở đâu?”

“Kumamoto ạ.”

“Ku-ma-mo-to!?”

Viên cảnh sát có vẻ thấy buồn cười với thằng nhóc trọc đầu trả lời các câu hỏi cứ lung tung hết cả hay sao mà bật cười rồi nhìn chằm chằm vào mặt tôi.

“Cậu là học sinh cấp ba à?”

“Vâng... vâng ạ.”

Tôi vẫn quá căng thẳng, run run nhìn vào mặt viên cảnh sát.

“Tên cậu là gì?”

“Akizuki Kazuya ạ.”

“Bây giờ, cậu đi đâu?”

“Atsugi ạ. Người cho em mượn cái xe đạp này là anh Yamamoto. Em đang trên đường đến trả cái xe này cho nhà của anh ấy.”

Tôi cho viên cảnh sát xem tờ giấy có ghi địa chỉ nhà của anh Yamamoto. Viên cảnh sát bật đèn pin, nhìn vào mã số đăng ký chống trộm của xe.

“Để tôi tìm thử xem sao.”

Anh nói như là đang độc thoại, nói chuyện với ai đó qua điện đàm.

“Tại sao một người ở Kumamoto lại đi xe đạp của một thợ cắt tóc ở Kichijoji đến Atsugi được?”

“Là như thế này... Chuyện kể ra thì sẽ dài lắm ạ...”

“Không sao. Đứng đây thì sẽ cản trở giao thông nên cứ về đồn đã nhỉ? Ngay gần đây thôi.”

Khi nghe đến đồn cảnh sát, chắc tôi đã trưng ra vẻ mặt buồn cười của người bị tóm về đồn.

Viên cảnh sát trẻ có tên Ota lúc mới đầu làm động thái viết vào cái gì đó như là sổ điều tra nhưng khi nghe chuyện của tôi thì anh gấp quyển sổ bìa đen lại, thỉnh thoảng lại cười, tỏ vẻ mặt nghiêm nghị mà hỏi han tôi. Giữa chừng còn pha trà mát lạnh cho tôi, rồi còn mang kẹo cho tôi nữa. Tôi vẫn đang căng thẳng, chưa thể giải tỏa được tâm lý thận trọng nhưng không thể kìm được cái bụng rỗng do

quá mệt và cái khát của cổ họng khô khốc, anh ấy mang ra cái gì là tôi lại bỏ tất vào miệng.

“Hahaha, có vẻ như cậu đói quá rồi nhỉ?”

Anh vừa cười vừa nói rồi mang thêm kẹo ra cho tôi.

“Hóa ra là thế. Vậy câu chuyện là chàng trai tên Yamamoto làm việc tại cửa hàng cắt tóc K ở Kichijoji đó thấy ở Atsugi quê mình có cửa hàng Ramen rất nổi tiếng quy tụ các bác tài xe tải đường dài nên mới đề nghị em là thử đến đó tìm một người cho đi nhờ. Nếu em đồng ý như vậy thì anh ấy cho em mượn xe đạp, đạp đến Atsugi rồi trả xe ở nhà anh ấy là được đúng không?”

“Vâng ạ.”

“Ồ... Cho dù thế thì em đúng là đang có một kinh nghiệm cực kỳ thú vị đấy nhỉ. Bây giờ, chắc em chẳng có lúc nào rảnh rang mà nghĩ đến chuyện thú vị hay không, nhưng hẳn là em đang trải qua một chuyện đáng nhớ mà có lẽ suốt đời em không bao giờ quên. Thật may mắn cho anh được gặp em đấy.”

“Vậy ạ...”

“Chứ sao nữa. Em nghĩ mà xem, chắc chắn là em sẽ nhớ anh suốt đời ấy chứ. Mà thôi, chuyện đó thế nào cũng được, quan trọng là tiếp theo sẽ làm thế nào. Em có thể đi gửi xe đạp như em đã định làm cũng được nhưng mà...”

Vừa nói anh Ota vừa liếc nhìn đồng hồ.

“Đã hơn mười giờ rồi.”

“Bây giờ mà em đi đến địa chỉ ghi ở đây để trả xe rồi đến cửa hàng Ramen mà em nói thì tìm một bác tài mà cho chàng trai đi nhờ một chặng đường dài với tay và mặt đen sì vì dầu xe, toàn thân đầy mồ hôi thế này là hơi khó đấy. Mà trông em thế này chắc là mệt lắm rồi hả?”

Tôi nhìn mình trong gương. Đúng là mặt đen sì vì dầu xe. Chắc là trong lúc không để ý tôi quẹt tay lên mặt lúc nào không hay.

“Thật ra anh đã hết giờ làm và đang trên đường về nhà. Nếu mà em không ngại thì tối nay đến nhà anh. Gặp gỡ nhau như thế này cũng là một cái duyên. Tất nhiên là đầu tiên phải đi trả cái xe đã. Rồi

tắm rửa sạch sẽ, ăn cho thật no, nghỉ ngơi đầy đủ, ngày mai anh sẽ cùng em đi tìm một bác tài cho em đi cùng. Vậy có được không?”

“Có được không ạ...?”

“Tất nhiên là được. Nhưng trước đó anh muốn em làm một việc.”

“Việc gì ạ?”

“Em gọi điện về nhà đi.”

“Em biết rồi ạ. Anh cho em mượn điện thoại được không ạ?”

“Tất nhiên rồi. Đây.”

Anh Ota chìa tay ra. Điện thoại của cảnh sát khá cũ, thân màu đen, phần ống nghe khá nặng.

Hôm qua, tôi không gọi điện về nhà nhưng mẹ có vẻ không lo lắng lắm mà còn hỏi với giọng có phần hơi ngạc nhiên “Thế giờ con đang ở đâu vậy?”, nghe giọng thì không có vẻ gì là buồn bã cả. Khi nghe tôi trả lời “ở đồn cảnh sát Odawara” thì mẹ ngạc nhiên thực sự, nhưng sau đó tôi kể là được anh cảnh sát tên là Ota cho ở nhờ thì mẹ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhà của anh Yamamoto rất khó tìm. Không có bảng tên nữa nên nếu tôi đi một mình thì chắc chắn sẽ lạc, lại mất thêm thời gian mua đường mà thôi. Anh Ota chỉ cần nhìn địa chỉ ghi trên giấy một lần, sau đó nhìn qua bản đồ dán trên tường mà dẫn tôi đến đúng nhà anh Yamamoto không lòng vòng một chút nào.

Đúng là cảnh sát có khác.

Sau đó, tôi đến nhà anh Ota.

Ngày thứ tư:
Đi Shikoku

Sáng hôm sau, tôi lo lắng có khi vẫn còn thắm mệt tàn dư của ngày hôm qua, nhưng may sao tôi vẫn dậy sớm hơn anh Ota.

Tôi dọn dẹp xong tất cả những chỗ có thể dọn rồi cùng anh ăn sáng, sau đó cả buổi sáng tôi đi cùng anh đến nơi ưa thích của anh. Là phòng tập gym.

Trong phòng anh Ota xếp đầy ghế tập và tạ.

“Giúp anh chút nào!”

Mới nghe tôi không biết mình phải làm gì, nhưng hóa ra việc của tôi là đứng phía đầu anh Ota đang nằm ngang và nâng những cái tạ mà anh định đẩy.

Anh nằm xuống, lấy tay đo khoảng cách giữa hai bánh tạ. Khi tôi tưởng anh nắm thật chặt thanh tạ thì chợt nghe thấy tiếng thở rất lạ tai:

“Suýt, suýt, suýt.”

Tôi suýt thì bật cười trước kiểu giọng gió - kiểu giọng mà ta không thể tưởng tượng được lại có thể phát ra từ thân thể lực lưỡng của anh Ota - đang nhỏ dần đi ấy, nhưng đúng khoảnh khắc đó, anh Ota mặt mũi đã đỏ phừng phừng chợt đẩy tạ lên. Tôi vội vàng dồn sức vào để nâng thanh tạ lên cùng anh. Tạ được nâng cao tới eo tôi.

Anh tập như vậy trong gần một tiếng đồng hồ.

Tôi giúp anh thành ra cũng phải luyện tập mà thấy xấu hổ với sự yếu đuối của mình.

“Anh tập hằng ngày ạ?”

“Không được hằng ngày đâu. Chắc chỉ được tuần một lần... Nghỉ làm ấy.”

Mũi anh nở ra khi nói cho tôi biết điều đó mà mãi mấy phút sau tôi mới hiểu ra có thể câu trả lời đó là một kiểu nói đùa của anh Ota. Anh ấy khi nói điều gì đó hài hước là mũi lại phập phồng.

Hôm nay, anh Ota được nghỉ không phải trực. Anh hỏi rất nhiều chuyện mà tôi đã trải qua đến hôm nay rồi sau đó lái xe đưa tôi đi.

Theo anh Ota kể thì ở các khu dịch vụ trên đường cao tốc sẽ dễ tìm người cho đi nhờ hơn quán Ramen ở Atsugi nên chúng tôi lên đường cao tốc Tomei hướng đến khu dịch vụ Ashigara, đi về phía tây.

Khi hành trình này bắt đầu, tôi có cảm giác mình đang tiến về gần nhà hơn nên trống ngực đập liên hồi.

“Mà này Kazuya. Ở những nơi em ngủ lại em đều dậy sớm rồi dọn nhà, cọ rửa nhà tắm, nhà vệ sinh và rửa bát à?”

“Em nghĩ là vì em được cho ở nhờ nên nếu không làm được vậy thì...”

“Hả... em có vẻ được nuôi dạy khá nghiêm khắc đấy nhỉ. Nếu mà em làm được vậy thì em ở với anh đến lúc nào cũng được. Em đi đến đâu cũng sống tốt đấy.”

“Không phải đâu ạ.”

“Hả... không phải cái gì?”

“Thật ra là, khi em ở nhà cô mà đã cho em ở nhờ buổi đầu tiên, em đã ngồi như phỗng chẳng làm gì cả. Cô mới nói em là, nếu mà cứ thế thì cháu sẽ không thể ở nhờ một cách thoải mái được đâu nên em mới bắt đầu làm đấy ạ.”

“Thế à. Nhưng mà vậy là em đã được dạy một điều rất bổ ích đấy.”

“Em cũng nghĩ thế ạ. Lúc đầu thì bị bắt nên em làm thôi nhưng làm thử lại thấy như kiểu là bị nghiện ấy anh ạ, em thấy thích. Kỳ lạ anh nhỉ? Em không thấy mệt mỏi gì cả mà càng làm lại càng thấy thích hơn.”

“Đúng thế nhỉ? Mà không, chắc chắn là như vậy đấy. Em có biết vì sao mình lại trở nên như vậy không?”

“Em không biết ạ. Bản thân em cũng thấy thật kỳ lạ.”

“Vì em là một con người mà.”

“Vì là một con người...?”

“Đúng thế. Vì là con người.”

“Vì sao là con người nên em lại cảm thấy việc dọn dẹp nhà người khác lại là niềm vui?”

“Con người ấy, mà không, nên nói là chỉ có con người thì đúng hơn, là loài có thể vứt bỏ hết mọi thứ của bản thân mình chỉ để thấy khuôn mặt hạnh phúc của ai đó. Tất nhiên không phải là em đã vứt bỏ mọi thứ của em. Nhưng, chắc chắn là khi em thấy người chủ nhà đã cho em ở trọ vui thì em cũng sẽ cảm thấy vui. Khi mình làm điều gì đó khiến người khác vui, bản thân mình cũng thấy vui như vậy. Vì thế nên em đã chủ động dọn dẹp. Mà thực tế là em cũng vừa dọn dẹp vừa nghĩ đến chuyện khi mình làm như thế này thì chủ nhà sẽ rất vui đúng không?”

“Vâng ạ. Lúc này em cũng nghĩ là chắc anh Ota mà nhìn thấy thì kiểu gì cũng sẽ vui nên em vừa tủm tỉm cười vừa cọ nhà vệ sinh đấy ạ.”

“Ở những nơi em đến, em không cần lo lắng về nơi ăn chốn ở là vì đang có ai đó lo cho em rồi. Khi nhìn thấy chàng thanh niên đến từ Kumamoto đang gặp khó khăn, anh nghĩ đến việc làm điều gì đó giúp em, cũng vì nếu anh làm được việc gì đó cho em vui anh còn vui hơn nhiều. Anh chắc là cô ở Kawasaki rồi anh thợ cắt tóc ở Kichijoji cũng như vậy.”

“Chắc là thế anh nhỉ? Nhưng dù vậy em vẫn thấy bất ngờ. Vì em không bao giờ nghĩ mình là người mà làm một điều gì đó làm cho người khác vui mà mình lại thấy vui... Mà đúng hơn em thấy mình là người chẳng được tích sự gì... khi thấy người khác vui thì mình lại khó chịu trong lòng...”

“Trường học cũng là nơi làm cho con người ta có cảm giác tự ti không cần thiết. Những cảm giác như là thấy bạn đạt được thành tích gì đó, bạn được công nhận lại dễ làm cho mình thấy như là bị phủ nhận. Nhưng mà, thực tế thì dù là ai đi chăng nữa cũng có lúc muốn được nhìn thấy ai đó vui vẻ, vì điều đó mà cố gắng làm bất cứ điều gì. Nếu mà biết được khía cạnh đó của bản thân mình thì nên trân trọng nó.”

Tôi gật đầu.

“Mà...”

Trên mặt anh Ota thoáng một nụ cười ẩn ý sâu xa.

“Mà?”

“Kazuya, em chưa có bạn gái hả?”

“Hả!... Em...”

Tôi không giấu được vẻ lúng túng trước câu hỏi đó.

“Người nào mà tự nhiên mà có người yêu, thì là được ưa thích lắm đó.”

“Vâng... chắc là vậy nhỉ...”

Chắc do cảm giác bồn chồn vì bị nói trúng việc chưa có người yêu, tôi ngó lơ ra ngoài cửa sổ.

“Thật mà, tin anh đi. Giờ thì em đủ tư cách để được yêu thích rồi. Nếu mà về nhà, hãy thử tỏ tình với cô bạn mà mình thích đi.”

“Em có thích bạn nào đâu ạ. Không có...”

“Thôi không phải nói dối. Làm gì có anh chàng nào mà không thích một cô bạn nào chứ.”

“Thật mà, em không có!”

“Hahaha. Thế hả. Hiểu rồi, hiểu rồi. Nhưng mà, tiếc quá nhỉ? Nếu như em có ý định tỏ tình thì anh đang định tiết lộ cho em biết cách tỏ tình sao cho cô bé kia nhất định sẽ thích em cơ đấy...”

“...”

Tôi cố gắng làm ra vẻ không quan tâm. Phía trước con đường bao xung quanh là núi, có thể nhìn thấy núi Phú Sĩ.

“Anh Ota vì muốn được thấy nhiều người vui, muốn giúp đỡ mọi người nên đã trở thành cảnh sát ạ?”

“À ờ... Nếu mà nói được thế thì nghe có vẻ rất đẹp đẽ nhưng mà đáng tiếc là không phải vậy. Tất nhiên bây giờ thì hằng ngày anh đều giúp mọi người với tâm lý như vậy nhưng ban đầu không phải là vì muốn thế mà anh thành cảnh sát đâu. Mỗi khi bị hỏi câu này anh đều trả lời qua loa cho xong chuyện, nhưng với em anh sẽ nói thật.”

“Nói thật... ấy ạ?”

“Anh không thể tha thứ cho sự yếu đuối của mình được. Anh hay em thì cũng vậy thôi. Mọi nguyên nhân đều bắt đầu từ việc nói dối để bảo vệ bản thân mình.”

“Nói dối... ấy ạ?”

“Năm anh học lớp 7, có lần trong giờ nghỉ trưa anh chơi bóng đá dưới sân với hai người bạn thân từ hồi tiểu học. Bình thường thì sẽ mang bóng từ lớp học đi, nhưng hôm đó thì bọn anh quyết định là ra sân rồi tính sau. Khi ra ngoài thì thấy cửa phòng của Câu lạc bộ Bóng đá đang mở, trong phòng có rất nhiều bóng nên bọn anh mượn một quả để chơi. Cũng có vài bạn lấy bóng từ chỗ đấy như tụi anh. Nhưng mà họ là những thành viên của Câu lạc bộ Bóng đá còn bọn anh thì không phải. Anh chẳng nghĩ gì về chuyện đó. Chỉ muốn sao cho được chơi thật nhanh thôi.

Tụi anh chơi dẫn bóng, tranh bóng, chặn bóng với nhau. Khi hai đứa bạn anh đang chơi tranh bóng một - một thì quả bóng chạm phải chân ai đó bật mạnh lại. Đó là lúc hai đứa nó đang đuổi theo, tranh nhau quả bóng.

Một đứa bạn anh bị đánh mạnh từ ngang sườn. Không được báo trước gì cả. Anh lúc đó đang đứng hơi xa một chút, nhưng quá ngạc nhiên nên cứ đứng như phỗng không cử động được.”

“Là anh ở trong Câu lạc bộ Bóng đá ạ?”

“Ừ. Mà lại là một anh trông rất dữ tợn. Thật xui xẻo, quả bóng anh chọn lại là quả bóng khác với những quả còn lại. Nó là quả bóng da cao cấp hơn dùng cho các trận thi đấu chính thức. So với tụi anh, anh ta như là người lớn so với trẻ con ấy. Anh ta hét lên “Đây là bóng cho tụi mày chơi đấy à!” rồi túm ngực áo thằng bạn anh đang ngã lăn ra đất dựng dậy ném xuống, rồi đá ba cái thật mạnh vào bạn ấy. Bạn mà cùng đuổi bóng với bạn ấy thì run như cầy sấy, chỉ biết đứng nhìn mà lần này anh ta lại nhìn sang phía bạn ấy. Bạn ấy chỉ biết lắp bắp “Em xin lỗi, em xin lỗi” và định chạy trốn mà anh ta túm bạn ấy lại rồi cũng đánh bạn ấy hết như bạn kia.”

“Thế anh Ota...”

“Ừ, vấn đề là anh. Nếu như lúc đó anh có thể lao vào cứu các bạn, tuyên bố đồng dạng đó là bóng do em lấy thì anh đã có thể ung dung sống được rồi. Nhưng mà anh không làm được như vậy. Ở xa xa, anh chỉ biết khiếp sợ mà trân trân nhìn chứ không làm được gì. Mà không phải chỉ có vậy. Chắc do xui xẻo, anh ta cảm thấy được ánh mắt của anh, sau khi đánh bay hai bạn đó, anh ta nhìn quanh

tìm xem có đồng bọn nào nữa không. Lúc đó, anh ta nhìn thấy anh. Anh ta hét to ‘Mày cũng cùng hội với bọn này hả?’.”

“Eo, nghe sợ chết khiếp.”

“Ừ, anh cũng thế đấy. Rồi anh lắc đầu quày quạ.”

“Vậy là...”

Tâm trạng của tôi trở nên phức tạp. Thật là một chuyện tồi tệ. Nếu như tôi là anh ấy, chắc tôi cũng sẽ làm giống như anh Ota. Nhưng nếu như là bạn anh ấy thì chắc chắn là tôi không tha thứ cho anh ấy.

“Anh ta cầm bóng và chạy đi. Hai đứa bạn anh trông te tua đang cúi mặt khóc nhìn anh trên trời. Lúc ấy, anh còn không thể đi lại gần hai đứa nó được mà cứ đứng sững ở đó. Cuối cùng, hai đứa nó hỏi nhau ‘Có sao không’ rồi dìu nhau đứng lên, vừa khóc tức tưởi vừa quay về lớp.”

Anh Ota vừa lái xe, vừa nhìn đâu đó xa xăm.

“Câu chuyện đó anh còn nhớ rõ đến tận bây giờ. Anh ghét sự yếu đuối của bản thân mình. Anh đã tự vấn rất nhiều lần vì sao mình lại hèn nhát như thế. Tất nhiên là tình bạn với hai bạn ấy cũng kết thúc. Không những vậy, suốt mấy năm cấp hai anh bị coi là một thằng hèn. Chuyện này đúng là rất khổ sở, nhưng anh làm gì dám phản kháng.

Sau đó, anh đã luyện tập thể thao. Anh nghĩ nếu như mình khỏe thì mình sẽ có tự tin. Anh bắt đầu học Karate, Judo. Quyết tâm cho mình trở nên mạnh hơn. Rồi anh quyết định lớn lên mình sẽ làm cảnh sát. Đó không phải là bởi vì muốn giúp đỡ người khác, mà anh nghĩ chắc chỉ có công việc này mới giúp anh có thể tha thứ cho con người tồi tệ trong mình. Từ bé anh đã luôn nghĩ cảnh sát là công việc cần có lòng dũng cảm.”

“Em thấy anh Ota dũng cảm mà. Nếu em là anh thì chắc em cũng sẽ khổ sở, nhưng mà em không biết mình có đủ sức để đứng lên làm cho bản thân mạnh mẽ hơn không?”

“Anh đã nghĩ là nếu mình không mạnh thì sẽ không thể có lòng dũng cảm được nên anh đã tập thể thao, học Karate, Judo nhưng

hóa ra điều cần thiết để có được lòng dũng cảm lại không phải là sức mạnh.”

“Nghĩa là sao ạ?”

“Điều kiện cần để có được lòng dũng cảm là tình yêu thương.”

“Tình yêu thương... ấy ạ?”

“Đúng thế, tình yêu thương. Có sự quan tâm đến người khác. Có lòng yêu con người như họ vốn có. Nếu không có điều này thì sẽ không có sự can đảm để làm gì cả. Chắc em cũng hiểu điều đó. Lúc này, anh nói với em rồi đấy, nếu như con người mà sống vì được nhìn thấy niềm vui của người khác thì cho dù tiền không có vẫn có thể tiến về phía trước. Nếu như người đó lại là người mình yêu thương thì càng không phải bàn. Con người ấy mà, để người mình thích được vui thì sẽ cố gắng làm được tất cả mọi việc.”

“Anh Ota, anh có người yêu rồi đúng không ạ?”

“Gì cơ?”

“Không... mà, đúng thế. Tháng sau anh cưới.”

“Ôi thế ạ. Chúc mừng anh.”

“Cảm ơn em. Ồ, còn hai kilômét nữa là đến khu dịch vụ Ashigara. Sắp đến rồi.”

“Anh Ota. Trước lúc xuống em muốn hỏi anh một câu ạ.”

“Chuyện gì?”

“Cách để mình tỏ tình mà chắc chắn người kia sẽ thích mình...”

“Gì cơ? Vậy tức là em có người mình thích còn gì nữa. Hahaha.”

Tôi nghĩ là, nếu mình không hỏi lúc này chắc cả đời sẽ hối hận mất.

Đến khu dịch vụ, anh Ota hỏi:

“Anh đi tìm cùng em nhé?”

Tôi tự tin nói:

“Không sao đâu ạ. Em tự đi tìm được ạ.”

Đã đến được đây rồi tôi sẽ phải cố gắng dùng sức mình làm cái gì đó để có thể trở về. Cảm giác đó rất mạnh mẽ.

“Anh uống cà phê ở bên trong, nếu tìm được ai cho em đi nhờ thì bảo anh nhé.”

Anh nói rồi đi vào trong cửa hàng. Nếu như không có ai cho tôi đi cùng thì tôi sẽ cùng anh Ota về nhà anh rồi tính chiến thuật khác. Tôi nhìn thấy một người vừa xuống từ một chiếc xe tải lớn. Từ chữ và số viết trên biển số có thể biết được xe đó đi về hướng nào. Nếu mà đi nhờ được xe về hướng Kyushu thì tốt nhưng tôi tìm mãi mà không có xe nào đi về hướng Kuysu. Có nhiều xe du lịch, chắc giờ này không phải là giờ các xe tải hoạt động.

“Thôi, tìm được xe nào đi về phía tây là tốt rồi. Để xem có ai cho mình đi nhờ không.”

Tôi bỏ ý định tìm xe đi thẳng về Kyushu mà đi được đến đâu hay đến đấy.

Tôi thử tiến lại gần một chiếc xe tải và bị choáng ngợp bởi độ to lớn của nó. Có cả xe máy vẫn chạy nhưng có vẻ chủ xe đang nghỉ trưa, không có xe nào có vẻ sẽ rời đi cả. Cuối cùng, cũng có người chú ý đến tôi nhưng ông ta để ria mép, tóc cuốn sóng ôm sát da đầu, lại còn đeo kính đen trông đáng ngờ. Tôi mất cả dũng khí để bắt chuyện, chỉ cúi đầu rồi ba chân bốn cẳng đi luôn. Kể cả nếu ông ấy cho tôi đi nhờ xe đoạn đường dài đi chẳng nữa thì tôi cũng không đi với người trông đáng sợ vậy đâu. Trong xe có mỗi hai người, biết nói chuyện gì? Mà còn có chuyện để nói là còn tốt. Tôi không thể chịu được việc im lặng suốt được. Tôi phải tìm một người thân thiện hơn.

Đúng lúc tôi đang nhìn vào chỗ ngồi của chiếc xe tải tiếp theo.

“Ê, chú em, đang làm gì thế?”

Quay đầu lại, tôi thấy một ông chú còn dữ dằn hơn chú tóc xoắn lúc nãy, đầu trọc lóc. Râu cằm của chú trông rất đáng sợ. Chú vắt khăn tắm một bên vai, tay cầm bộ đồ dùng tắm gọi để trong cái xô.

“Cháu... cháu ấy ạ?”

“Còn ai vào đây nữa?”

“Cháu... cháu đang tìm một người cho đi nhờ, đến đâu cũng được ạ.”

“Cháu là học sinh cấp ba à?”

“Vâng ạ.”

“Cháu muốn đi đến đâu?”

“Nếu chú đi từ đây về phía tây, thì đến đâu cũng được ạ.”

“Cháu từ đâu đến?”

“Cháu đến từ Kumamoto ạ.”

“Lại đây.”

“Dạ?”

“Lên đi. Nhanh đến đây.”

“Dạ... nhưng mà...”

“Nhanh lên, sư cọ. Có lên hay là không lên?”

“Lên ạ. Cháu cảm ơn chú. Nhưng mà chú đợi cháu một chút có được không ạ? Anh cho cháu đi nhờ đến đây đang đợi cháu ở đằng kia. Cháu chỉ muốn đến chào anh ấy.”

“Cho cháu năm phút. Xe tải thứ tư tính từ chỗ này. Có biết không đấy?”

“Cháu biết rồi ạ. Cháu đi ngay đây.”

Tôi đến chỗ anh Ota nói lời cảm ơn. Anh Ota chìa tay ra. Tôi siết chặt tay anh tràn ngập lòng biết ơn.

“Chúng ta chắc chắn sẽ còn gặp lại!”

“Vâng, chắc chắn là như vậy ạ.”

Tôi quay ngược đầu chạy. Nước mắt như chực trào ra. Tôi không dám nhìn về phía sau. Những cuộc gặp gỡ tuyệt vời và rồi chia tay. Mọi người đều quá tốt với tôi. Không chỉ có vậy, tôi còn được mọi người chỉ bảo những điều quý báu. Mà tôi lại chẳng làm được gì đã phải chia tay. Những kỷ niệm đó làm tôi muốn khóc. Nhưng khi chạy đến bãi đỗ xe thì cảm xúc đó cũng dần lắng xuống. Không có thời gian để ủy mị nữa, cuộc gặp gỡ mới đang đợi tôi ở kia. Đối với tôi bây giờ, việc nhìn về phía trước quan trọng hơn.

Biển xe của chú là biển Ehime.

“Cảm ơn chú đã chờ cháu ạ.”

“Nào, lên xe thôi.”

Đây là lần đầu tiên tôi ngồi ghế phụ xe tải cỡ lớn. Chỗ ngồi rất cao, quang cảnh xung quanh khác hẳn so với ngồi xe bình thường. Tự dưng tôi thấy mình như cao lớn hơn, cảm giác thật hồi hộp.

“Nhìn đẹp chứ hả?”

“Vâng ạ. Cháu thấy hồi hộp quá.”

“Lúc đầu thôi. Xuất phát nhé.”

“Vâng ạ. À mà, chú tên là gì ạ?”

“Yanagishita.”

“Chú Yanagishita, nhờ chú giúp đỡ cháu ạ.”

Ngày thứ tư:
Tiến về Shikoku

“ m /

“Hahaha. Không phải cứng nhắc vậy đâu. Chú sẽ phải đi đến Matsuyama. Có người nói chuyện thì vui hơn chứ. Cháu muốn xuống chỗ nào thì cứ bảo chú. Osaka, Matsuyama hay ở chỗ nào cũng được.”

“Cháu cảm ơn chú.”

Trái ngược với vẻ dữ dằn bề ngoài, chú Yanagishita là người thân thiện và hiền lành. Tôi quen ngay với cách nói chuyện có phần dữ tợn của chú.

Xe thẳng tiến về phía tây.

Tâm trạng của tôi cũng dần dần trở nên tươi sáng hơn.

“Chán quá nhỉ? Cháu mà cứ giữ cái tự trọng kiểu đó thì sau này lúc nào cũng phải sống o ép. Mang một cái ảnh ghép mà cháu chụp cùng với hình nộm con chuột mà cháu tự làm, cho mọi người thấy bản lĩnh của mình, cùng lắm là chuốc một trận cười là cùng chứ gì. Mình là đàn ông cơ mà.”

“Chuốc một trận cười... ầy ả?”

“Chứ sao. Để chứng tỏ mình không nói dối, cháu đi đến tận Disneyland, cái chỗ mà đi một mình chán chết ra đấy, cháu chỉ có chụp cái ảnh rồi về thì được cái gì? Cháu chỉ biết nghĩ cho mình thôi. Cháu thử nghĩ đến cái lúc cháu chia mấy tấm ảnh đấy cho các bạn xem sẽ như thế nào? Cháu cũng không vui vẻ gì khi đưa cho bạn cháu xem. Mà cháu lại làm mất mặt người bạn đã hỏi mình câu đó. Bạn cháu sẽ như thế nào nhỉ? Không cười nổi, mà cũng không cảm thấy xúc động. Mà, cháu thử tưởng tượng các bạn ấy thực sự nghĩ gì khi xem mấy cái ảnh đó?

Nếu có bạn nào đó phát hiện ra là ‘Hình như hôm sau nó đi Disneyland một mình đây’ thì ê mặt lắm. Khả năng đó là cao đúng không? Chả ai được lợi lộc gì cả cháu, cả người bạn đã hỏi cháu, cả những người bạn xung quanh, mọi người đều chẳng thấy có gì vui. Nhưng mà, cháu thử biến nó thành chuyện cười xem. Lấy đại một cái ảnh từ tờ tạp chí nào đó rồi dán ảnh mặt mình vào, cho mấy đứa bạn xem cái ảnh tự chế đó. Chả ai mất cái gì đúng không? Mà các

bạn lại nghĩ cháu thật thú vị. Cũng không làm mất mặt đứa bạn đã hỏi mình. Mấy đứa khác thì cười một trận là xong chứ gì. Cháu chỉ nghĩ đến việc cứu mình thôi nên mới làm ra những việc trời ơi như thế. Lại còn nói dối. Nhưng đừng bao giờ làm chuyện đáng xấu hổ như là nói dối chỉ để hạ bạn mình, bảo vệ mặt mũi của mình. Thay vì thế, cháu nên nghĩ xem nên làm thế nào để biến mấy chuyện đó thành chuyện cười mới phải.”

Chú Yanagishita nói rất đúng.

Đúng là tôi chỉ biết nghĩ đến chuyện mặt mũi của mình thôi. Nghe những lời của chú nói về việc phải biết nghĩ cho cả Fumiya nữa thì nghĩ lại những gì đã làm, tôi thấy mình đúng là nhỏ mọn.

“Đúng như chú Yanagishita nói ạ. Lẽ ra cháu nên làm như vậy. Cháu đã hoàn toàn không nghĩ gì về chuyện đó... Cháu chỉ nghĩ làm sao để giữ mặt mũi cho mình thôi, mà như thế, có nghĩa là cháu đã coi việc làm mất mặt bạn bè là bình thường... Không chịu suy nghĩ gì cả... Nhưng, sau nghe những lời chú nói, cháu thấy mình thật nhỏ mọn, thật tệ, thật đáng xấu hổ. Chú Yanagishita, chú cừ thật đấy.”

“Chờ tí, chú ghi âm đây, cháu nhắc lại một lần nữa xem nào. Về đưa cho mẹ nghe.”

Chú làm động tác như sắp ghi âm vào điện thoại. Tôi dẫn đo nói lại một lần nữa. “Chú Yanagishita cừ thật đấy!”

“Haha, chả mấy khi, hôm nay cứ mười lăm phút một lần cháu nhắc lại câu đấy nhé.”

Chú Yanagishita nửa đùa nửa thật nói với tôi với vẻ mặt rất nghiêm túc. Tôi trả lời đồng dạc “Vâng ạ”.

Chú nhìn về phía tôi rồi nói:

“Chú em, làm gì mà cứng nhắc thế. Cháu phải sống sao cho vui vẻ hơn, tự do hơn. Đời về cơ bản là buồn mà.”

“Vui vẻ hơn, tự do hơn... Vâng... cháu hiểu rồi ạ.”

“Thôi, bỏ đi. Chú em, ước mơ của cháu là gì?”

“Ước mơ ạ... Giờ thì cháu chưa có...”

“Hả, vậy tốt nghiệp cấp ba xong cháu định thế nào?”

“Tốt nghiệp xong cháu sẽ vào đại học, rồi tìm kiếm điều mình muốn làm, rồi đi làm. Vẫn còn mơ hồ lắm ạ...”

“Thế cháu nghĩ như thế nào là một cuộc đời đáng sống?”

“Cháu cũng không biết nữa, nhưng cháu nghĩ là, vào được một trường đại học danh tiếng, có một cuộc sống ổn định, lương cao, làm ở một công ty lớn thì chắc là tốt nhất ạ.”

“Ôi trời, thôi thôi. Nếu như chỉ toàn những thanh niên như cháu, chú thấy thương cho tương lai đất nước này quá. Đất nước này sẽ đi về đâu? Mấy đứa ngu ngơ như cháu, đeo cái này vào đi.”

Chú vờ tay đến hộp xe, từ từ lôi ra cái kính rồi ném về phía tôi.

“Kính ạ?”

“Chứ còn gì nữa. Đeo vào đi.”

“Nhưng... mắt cháu không bị sao cả ạ.”

“Nói nhiều thế nhỉ. Bảo đeo thì cứ đeo đi. Thanh niên bây giờ đúng là không có lý do thì không làm. Ngày xưa nếu mà bậc đàn anh bảo đeo đi thì đeo ngay mà không bao giờ hỏi này hỏi nọ. Còn bây giờ, cái gì cũng hỏi lý do.”

Tôi vội đeo kính vào.

“Cháu xin lỗi, cháu đeo rồi đây ạ.”

“Cứ đeo đi.”

“Vâng...vâng.”

Vậy là chẳng biết vì lý do gì, tôi cứ phải đeo cái kính mà chú Yanagishita đưa cho. Tôi chẳng thể hiểu nổi vì sao những đứa ngốc như tôi phải đeo cái kính này, còn chiếc xe thì cứ lắc lư thoải mái tiến về phía trước.

Chú Yanagishita từ lúc đó im lặng không nói gì nữa.

Tôi không được tháo kính ra, cũng chẳng có cơ gì để nói chuyện, đành ngồi yên từ ghế phụ ngắm khung cảnh trôi qua. Tôi nhìn thấy mặt mình qua gương chiếu hậu của ghế lái phụ. Chiếc kính gọng đen không hợp với tôi tí nào, trông rất buồn cười. Không chỉ có vậy...

“Chú ơi, cháu sắp tháo kính ra được chưa ạ? Cháu...”

“Không được. Máy đưa gốc ghếch như cháu phải đeo cái kính đó cho đến khi nào biết mình gốc thì thôi.”

“Nhưng mà... cháu, cháu thấy chóng mặt quá...”

“Cũng biết à, đồ gốc!”

Rồi chú chẳng thèm chú ý đến tôi, tiếp tục lái xe.

Tôi đeo cái kính không phù hợp với độ của mắt, xe thì lắc, chẳng mấy chốc tôi thấy chóng mặt, tâm trí chỉ còn nghĩ đến chuyện làm sao chận được cơn buồn nôn. Chắc chú thấy bộ dạng tôi như vậy nên đánh tay lái sang trái, cho xe vào bãi đỗ xe.

“Cháu đi rửa mặt đi.”

Tôi ngoan ngoãn xuống xe, đi vào khu rửa mặt. Nhìn vào gương, tôi thấy mặt mình đỏ gay gắt.

“Mình đi cùng với một người chẳng ra gì.”

Tôi cứ nghĩ chú Yanagishita là một ông chú vui tính, ai dè lại tự dưng khăng khăng bắt tôi làm việc kỳ cục. Thật chẳng hiểu nổi. Tôi thở dài, lấy lại tinh thần rồi quay về xe.

Nhìn thấy mặt tôi lúc quay lại, chú lắc đầu ngao ngán.

Tôi không biết có phải mình đã làm điều gì đó không đúng, nhưng không cách nào đoán ra được đành nói:

“Cháu vừa đi rửa mặt về ạ.”

“Biết rồi. Lên xe đi.”

Chú vừa cười ngán ngẩm vừa nói.

“Cháu xin phép ạ.”

Tôi ngoan ngoãn ngồi vào ghế phụ.

“Trước khi cho xe chạy, chú muốn hỏi cháu một câu. Tại sao bây giờ cháu vẫn đeo cái kính đó?”

“Dạ? Bởi vì lúc nãy chú bảo đeo vào đi mà ạ...”

“Nói vậy thì sao?”

“Vì chú nói vậy...”

Tôi nghĩ thầm chú này đúng là không biết đường nào mà lần, không biết phải nói làm sao nữa. Dù tôi nói cái gì cũng vô ích mà

thôi. Trong lòng tôi giận run lên, giật cái kính ra như một đĩa trẻ hồn dỗi.

Đúng lúc đó, chú Yanagishita lại trở lại vẻ mặt hiền hòa như trước đó và bắt đầu nói:

“Này, người anh em. Dù cho người khác có nói gì đi chăng nữa, cuộc đời của cháu là của cháu. Người ta nói làm đi thì cháu làm, người ta nói không được làm thì cháu không làm. Nếu mà sống như vậy thì cháu có tin rằng mình có thể chịu trách nhiệm cho cuộc sống của chính mình được không?”

Sống mà không có trách nhiệm với quyết định của mình là cuộc sống phụ thuộc vào những người lớn xung quanh mình. Chắc ở trường cháu là một học sinh giỏi có phải không? Cô giáo bảo làm là làm. Không làm là không làm. Cho dù trong lòng cháu nghĩ cô này nói toàn những điều vớ vẩn, vậy lý do để cháu làm theo là gì?

Sợ hãi? Hay là toan tính? Cháu sợ bị mắng, hay là nếu như mình phản kháng cô sẽ hạ điểm của mình, ghét mình, nếu thế thì không vào đại học được nên nói thì phải nghe. Chắc là một trong hai lý do đó nhỉ?

Lúc này chắc cũng là một trong hai lý do đó đúng không? Mà không, chắc có lẽ cháu đã thành thói quen mất rồi, không suy nghĩ gì cả mà cứ mù quáng làm theo thôi. Nhưng cháu đang nghĩ là, nếu như bị chú mắng thì sợ lắm, hoặc là toan tính nếu không nghe lời chú, bị đuổi xuống ở đây thì biết làm thế nào.

Bỏ cái kiểu sống như vậy đi, cháu ạ. Cho dù người đó là giáo viên, hay là một ông chú trông đáng sợ, nếu cháu bị bắt làm điều phi lý thì hãy từ chối.”

“Nhưng mà rõ ràng là lúc này chính chú nói với cháu là ngày xưa nếu bị đàn anh nói là làm đi thì sẽ không hỏi lý do gì cả mà cứ làm thôi.”

Tôi cao giọng, gần như sắp khóc.

“Đúng là chú nói như vậy. Nếu là bậc đàn anh mà mình kính trọng thực sự nói với mình là làm đi, thì chú sẽ làm tất cả cho đến khi biết được lý do. Nếu chú bị một người mình chẳng kính trọng gì bắt làm đi, thì chú sẽ không mù quáng làm theo mà chẳng hỏi lý do gì cả.

Còn cháu thì sao? Nếu cháu kính trọng chú, cháu có thử nghĩ và đưa ra câu trả lời cho câu hỏi vì sao lại phải tiếp tục đeo cái kính đó không?

Câu trả lời là KHÔNG, đúng không? Bị nói là làm đi nên làm. Chỉ đơn giản là vậy thôi, đúng không?

Cháu ạ, cuộc đời của cháu là của cháu. Tất cả những gì cháu trải qua đều là do cháu chịu trách nhiệm. Dù đối phương có là người lớn, là giáo viên đi chăng nữa, nếu cháu có suy nghĩ, thôi cứ làm theo như người ta nói để đạt được cái gì đó thì cháu đã đánh mất chính mình rồi. Mà lúc đó có chuyện gì xảy ra lại nghĩ không phải do mình, đổ lỗi cho người khác. Cháu hiểu không? Ví dụ như nếu cháu cứ đeo cái kính đó mà lên xe, thì cháu sẽ nôn thốc nôn tháo cho mà xem. Lúc đó, cháu nghĩ đấy là lỗi của ai? Cháu sẽ đổ lỗi cho chú, đúng không? Nhưng người bị nói không được tháo kính ra và vẫn không tháo là cháu. Cháu là người quyết định việc đó. Nếu cháu không nghe lời chú ép mà tháo kính ra luôn. Tệ nhất là chú đuổi cháu xuống xe ở đó là cùng chứ gì. Đành phải đi tìm một cái xe khác. Lúc đó là lỗi của ai? Chắc chắn là cháu sẽ thẳng thắn chấp nhận rằng mình đã quyết định sai. Mình đã sai khi chọn đi với lão già đó ở Ashigara. Là do mình, cái người mà đã quyết tháo kính ra. Cháu hiểu không?”

“...”

Tôi hiểu ra phần nào những điều chú Yanagishita muốn nói và lặng lẽ gật đầu.

“Nãy giờ chú toàn nói những điều quá đáng với cháu. Cháu thì trong đầu nghĩ là sao mà vô lý thế nhưng vẫn không suy nghĩ gì mà cứ làm theo. Cũng có thể cháu nghĩ như vậy là không tốt. Nhưng mà cháu thấy đấy, những điều giáo viên nói ở trường cũng mỗi người mỗi kiểu. Nhìn ra xã hội một chút, cũng có những ông sếp toàn nói những điều phi lý. Cháu hãy là người có chuẩn mực của bản thân, tự mình suy nghĩ. Đừng để cho cuộc đời mình bị biến thành lộn xộn bởi những mệnh lệnh phi lý của những người khác.

Để có trách nhiệm với quyết định của mình thì cần phải có sức mạnh, cho dù ai nói gì cũng không nao núng. Đó là điều mà chú muốn nói với cháu. Cháu hiểu không?”

Tôi bị nói trúng phóc điểm yếu của mình.

Đúng như chú Yanagishita nói. Suốt quãng thời gian đi học, không biết từ khi nào tôi đã bị mắc tật xấu này. Tôi đã trở thành một người chỉ biết làm theo mệnh lệnh của người khác. Lấy lý do vì đó là mệnh lệnh mà chẳng thèm nghĩ ngợi gì nữa. Tại sao lại làm theo những mệnh lệnh đó, thì đúng như chú nói, hoặc là vì sợ hãi, hoặc là vì toan tính mà thôi.

“Chú Yanagishita, cháu... cháu cảm ơn chú ạ. Cháu hiểu rồi. Cháu đúng là đã nghĩ chú thật vô lý nhưng cháu mới là đứa vô lý. Người quyết định làm theo lời người khác nói là chính bản thân mình. Vì là điều mình quyết định nên mình phải có trách nhiệm với nó.”

“Chàng trai, cháu hiểu chuyện rồi đây. Đúng vậy. Kẻ vô lý là kẻ lấy lý do được bảo như thế nên cứ cầm đầu làm theo yêu cầu quái gở của người khác nói mà không mấy may nghi ngờ gì. Sếp nói là bán đi thì cũng chẳng nghĩ ngợi xem nó có gì nguy hại cho sức khỏe không mà cứ bán. Không màng đến chuyện nó có tốt cho môi trường không, cứ bán. Những ai chối bỏ trách nhiệm mà sống như vậy mới là những kẻ vô lý.”

Tôi thậm chí còn chưa bao giờ nghĩ xem lối sống của mình có phải là rũ bỏ trách nhiệm hay không. Nhưng mà thực tế là nếu ai đó nói cứng thì tôi không từ chối được. Cho dù mình nghĩ nó là quái dị nhưng chỉ có cách làm theo như vậy thì không phải là do lỗi của ai cả. Vì người đưa ra quyết định làm như vậy là chính mình. Nhưng cũng có thể lựa chọn việc sống mà không làm theo yêu cầu đó cơ mà.

“Nào, lên đường thôi.”

Chú Yanagishita lại cho xe chạy bon bon. Trong lúc tôi đi rửa mặt, chú đã mua đồ uống cho tôi.

“Uống cái này là hết say đây.”

Chú nói vậy rồi ném cho tôi.

“Cháu cảm ơn chú.”

“Uống đi, đừng ngại.”

Chú với tay bật radio. Một bài hát Enka vang lên.

“Đúng là người Nhật thì cứ phải Enka⁽³⁾ nhỉ, chàng trai.”

Tôi chỉ biết cười đau khổ.

Tôi vừa ngắm quang cảnh ngoài cửa sổ, vừa ngẫm nghĩ về những điều chú vừa nói. Từ trước đến nay, tôi toàn bị người lớn mắng:

“Phải biết nghe lời chứ!”

Còn đây là lần đầu tiên tôi bị mắng vì...

“Đừng có nghe lời như vậy chứ!”

Đúng là một bài học rắc rối nhưng tôi có cảm giác người mà dạy mình được điều này thật là một người đáng quý trọng.

“Chú có con không ạ?”

“Có chứ, con gái chú gần ba mươi tuổi rồi.”

“Thế ạ. Con gái chú thật là hạnh phúc.”

“Sao cháu lại nghĩ thế?”

“Thì, cháu toàn bị người lớn mắng là ‘Phải biết nghe lời chứ’, nhưng chưa bao giờ bị mắng là ‘Đừng có nghe lời như vậy chứ’. Có một ông bố như vậy thật là tuyệt.”

“Cháu là người đầu tiên chú nói chuyện này đấy.”

“Dạ?”

“Chú chưa bao giờ nói với con gái như vậy cả.”

“Thế ạ.”

“Thật may là nó đi khỏi nhà rồi. Chú để cho con bé thích làm gì thì làm, không yêu cầu này nọ gì cả. Nhưng mà, rồi cũng có lúc phải đưa ra lựa chọn quan trọng quyết định cuộc sống của mình đúng không? Lúc đó, chú đã phản đối quyết định của con gái. Chú đã làm giống như làm với cháu lúc nãy. Thế là con gái chú đã từ bỏ điều nó muốn làm. Sau đó, chú phản đối tất cả những quyết định quan trọng của con gái. Nếu như chỉ vì chú phản đối mà từ bỏ, thì thà từ bỏ từ đầu còn hơn. Năm ngoái, nó dẫn về một người mà nó bảo muốn sống cùng. Chú đã bảo nó: Người như thế này làm sao cho con sống hạnh phúc cả đời được, bỏ nó đi! Thế là nó chẳng thèm nghe chú nói nữa mà nổi giận đùng đùng. Rồi nó quyết định ra khỏi nhà.

Vậy là cuối cùng nó cũng đã không nghe lời chú mà có thể tự mình quyết định việc của mình.”

“Chú nghĩ như vậy thật ạ?”

“Người đàn ông đó là người tốt. Đến mức con gái chú thấy không thể xa rời anh ta được. Bây giờ, nó vẫn gửi thư hàng tháng về cho chú để xin chú chấp nhận hai đứa nó. Chú cũng thấy đến lúc chấp nhận được rồi.”

“Chú Yanagishita thật là tốt bụng ạ.”

“Cháu nói như vậy về chú là quá sớm đây. Hahaha...”

“Nhưng mà, chú đã nghĩ là có thể chấp nhận anh ấy mà lại nói dối như thế thì con gái chú sẽ ghét chú đấy ạ.”

“Chú không muốn con gái thích mình, mà chỉ muốn nó được hạnh phúc thôi. Có hiểu không? Chàng trai.”

Tôi thấy chú Yanagishita lúc đó thật là tuyệt vời. Không phải để con gái thích mình, mà là để cô ấy được hạnh phúc. Người đàn ông này sống vì người mình yêu quý đến mức như vậy.

“Mà, chàng trai. Cháu vẫn chưa hiểu vì sao chú bắt cháu đeo kính đúng không?”

“Dạ? Không phải là vì chú muốn dạy cháu đừng có mù quáng cái gì cũng làm theo lời người khác nói ạ?”

“Này, cháu không được đánh đồng chú với mấy ông sếp hăm dọa ngoài kia đâu nhé. Nếu thế thì thành ra chú là người thích thể hiện bản thân thôi à? Chú muốn cháu đeo kính vì có điều muốn nói với cháu chứ không phải là nói bừa gì đâu.”

“Thế ạ... Cháu hoàn toàn không hiểu gì cả.”

“Thôi để chú nói vậy. Đơn giản thôi. Chú muốn cháu hiểu rằng cháu mà nhìn đời bằng đôi kính của người khác thì suốt đời chỉ cố gắng mà chịu đựng thế giới chán chường đấy mà thôi. Hiểu không hả chàng ngốc?”

“Kính của người khác... ấy ạ?”

“Ừ. Ai cũng có một đôi kính dành cho riêng mình. Cháu đã biết nếu đeo kính của người khác mà nhìn đời thì sẽ như thế nào rồi đúng không?”

“Cảm giác rất khó chịu, không thể nhìn được bên ngoài ạ.”

“Đúng thế. Chỉ những kẻ nhìn đời qua lăng kính của người khác mới nói những câu kiểu như, cuộc đời này thật khó sống, nhiều khó khăn, chẳng có gì tốt đẹp. Chú đương nhiên là không kêu ca mấy cái thứ đó. Đừng có mãi nhìn đời dưới lăng kính của người khác. Cháu cũng vậy. Hạnh phúc là gì, có những kẻ ngốc quyết định dựa trên lời ai đó nói, hay mấy thông tin nghe được trên tivi. Mấy cái đó đều là lăng kính của người khác hết. Nếu cứ như vậy, rồi sẽ đến một ngày như cháu lúc nãy nhìn đời thôi cũng thấy chóng mặt, khó chịu. Hãy suy nghĩ kĩ hơn về điều mình muốn làm, đối với mình cái gì là hạnh phúc. Không biết mình muốn gì mà cứ theo đuổi cái mà người khác cho là hạnh phúc, cố chiếm lấy cái vốn là của người khác thì đây không phải là sống. Cháu không phải được sinh ra là để tiêu tốn cuộc đời mình vào những thứ vô bổ như thế. Kệ người ta. Cho dù họ có nói gì đi nữa, mình cũng phải thận trọng suy nghĩ về điều mình muốn làm. Đây là cuộc sống của cháu, không phải là của ai khác cả. Cháu có hiểu không, chàng trai?”

Tôi cảm động thực sự.

Đúng là hình ảnh tương lai lý tưởng mà tôi đang tưởng tượng không phải là mong muốn xuất phát từ bên trong tôi. Trường đại học cũng không phải là trường tôi rất muốn vào, đi làm thì tôi không biết nhiều lắm nhưng nếu vào công ty nổi tiếng nào đó thì sẽ có cảm giác như của một người đang thành công, có thể tự hào với người khác... mà không, nói đúng ra là, tôi chưa từng nghĩ về những điều đó. Chỉ là không biết vì căn cứ gì, có lẽ đó là bởi ai đó gieo vào đầu rằng như thế là một cuộc sống hạnh phúc.

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời tôi bỏ chiếc kính của người khác mà sâu trong lòng mình tôi đã đeo mãi cho đến ngày hôm nay. Tôi có cảm giác cái nhìn về tương lai của chính mình trở nên sáng rõ hơn. Một thứ cảm giác tôi chưa từng có.

“Đây là cuộc sống của mình, chỉ cần mình sống theo cách mình thích bằng giá trị quan của chính mình.”

Một việc đơn giản như vậy, vì sao tôi lại không nhận ra nhỉ? Từ trước đến giờ tôi chỉ toàn quan tâm đến cái nhìn của người khác, mặc những bộ đồ mà người khác thấy đẹp. Bộ nào mà bị ai đó nói là

xấu thì dù mình thích cũng không mặc nữa. Đúng rồi, làm như vậy thì còn xấu hơn.

Tôi nhìn chú Yanagishita.

Chú vừa ngâm nga một bài hát, vừa lái xe một cách vui vẻ. Tôi thấy chú thật là ngầu.

“Chú Yanagishita, cảm ơn chú ạ. Từ trước đến giờ cháu toàn đeo kính của người khác mà sống thôi. Bây giờ, cháu đã biết điều đó rồi.”

“Ồ, chàng trai. Cháu mà hiểu được điều đó thì bây giờ cháu có thể nhìn cuộc sống bằng mắt của mình rồi. Cảm giác khác chứ hả?”

“Vâng ạ. Hoàn toàn khác biệt. Vậy là cháu có thể làm gì cũng được nhỉ?”

“Đúng thế. Cuộc đời của cháu, cháu tự quyết định, làm gì cũng được. Kệ xác những thứ giá trị quan mà người khác quyết định. Nhé. Hahaha.”

Tôi cần phải nghĩ lại về việc mình thực sự yêu thích cái gì.

Tôi cảm thấy mình bị đả kích rất lớn về sự thật rằng mình chưa bao giờ thực sự nghĩ về việc mình thích cái gì. Đồng thời, việc tự đặt ra cho mình câu hỏi đó thật là một cảm giác mới mẻ.

Có cảm giác như trong chiếc xe tải hướng về phía tây này, lần đầu tiên tôi mới suy nghĩ về mình là ai như bù lại cho ba ngày sống ở Kanto.

Trông ngược tôi đánh rộ rằng khi ngồi một mình trong xe chờ chú. Chú Yanagishita đang quay lại xe.

“Này, cầm lấy cái này đi.”

“Vâng ạ.”

Cái chú đưa cho tôi là một vé phà.

“Tệ quá chàng trai, vụ tắc đường lúc này làm ta lỡ chuyến phà dự định mất rồi. Nếu mình kịp chuyến lúc này thì đi đến Matsuyama rồi thẳng tiến đến Oita luôn -được. Thôi, đành lên chuyến này vậy. Nếu lên chuyến phà này thì sáng mai cháu sẽ đến được Toyoko thuộc

Ehime. Từ đó mà đi đến Matsuyama chắc mất khoảng một giờ đi xe ô tô. Xong việc ở đó thì chú sẽ đưa cháu đến bến cảng mà có phà đi Oita. Chắc tầm trưa mai là mình sẽ đến bến phà đi Oita. Từ Oita về nhà thì cháu tự mình đi nhé.

“Cháu cảm ơn chú ạ. Dù là cách nào thì mình cũng sẽ đi bằng phà từ Osaka đến Shikoku chú nhỉ?”

“Thông thường, chú sẽ chạy thẳng đến Okayama, đi qua cây cầu Setoh. Nhưng hôm nay thì đi bằng cái này. Hơi tốn kém chút nhưng mà sẽ thú vị đấy.”

Đây là lần đầu tiên tôi đi phà, cảm thấy bị choáng ngợp bởi sự vĩ đại của chiếc phà trước mặt. Quá háo hức, tôi hoàn toàn không để ý đến việc mình đã bị lộ chuyển phà trước đó đến thẳng Oita.

Đến giờ lên phà, từng chiếc xe đi chuyển vào lòng phà. Khi tiến vào lòng phà chúng tôi cũng tắt máy và đi lên khoang khách.

Từ bãi đỗ xe, chúng tôi đi chuyển lên khoang khách bằng thang cuốn, hai bên là kính rất đẹp. Khoang khách đẹp như ở sảnh của một khách sạn hạng nhất làm tim tôi như nhảy lên trong lồng ngực vì vẻ lộng lẫy quá sức tưởng tượng.

Trong phòng chúng tôi có hai dãy giường đôi chia thành hai lối đi, tổng cộng có mười sáu cái giường. Chú Yanagishita kiểm tra số vé và bảo:

“Giường của cháu ở trên, của chú ở dưới. Chú đi tắm rồi đi ngủ luôn đây. Cháu thích làm gì thì cứ làm.”

Chú Yanagishita nói vậy rồi ném hành lý vào chiếc giường tầng dưới, vắt khăn lên vai và ra khỏi phòng. Hình như ở đây có một phòng tắm rất lớn.

Tôi leo lên giường, buông rèm và nằm xuống. Chỉ cần vươn tay lên là chạm trần. Sự chuyển động rung rung của động cơ máy dầu truyền đến lưng tôi. Khi nằm xuống người tôi rung nhẹ. Cứ như thế này, chiều tối mai tôi có thể sẽ đến được Kyushu.

Vậy là đường về nhà gần thêm rồi. Tôi vui như thể chưa bao giờ vui đến vậy.

Quá háo hức, tôi không thấy buồn ngủ gì cả. Tôi quyết định xuống sàn rồi đi một vòng quanh phà.

Có cả khu chỉ dành cho khách hàng VIP, hành lang, sảnh, nhà hàng, cửa hàng bán đồ lưu niệm, khu chơi game. Là chỗ không phải là ai cũng vào được nên tôi hồi hộp trưng ra bản mặt vô tội đứng trước cửa ra vào tự động của khu đó.

Một hành lang dài, hai bên các phòng chạy dài như ở khách sạn. Tôi đi dọc theo hành lang. Ở cuối hành lang lại có một sảnh khác, có xếp mấy cái ghế sofa mềm mại dành cho một người ngồi, có cả quầy bar tự phục vụ. Mặt trước của phà toàn bằng kính nên có thể nhìn được toàn cảnh vịnh Setoh nhưng bây giờ bên ngoài đang tối đen nên không nhìn thấy gì. Trong phòng sáng hơn nên trông tấm kính như một cái gương lớn phản chiếu trong phòng.

Tôi tiến vào sảnh, ném mình vào một chiếc sofa.

Nhưng chẳng có việc gì để làm. Đang hoang mang nhìn quanh quẩn thì người đàn ông ngồi đọc sách cạnh tôi bắt chuyện.

“Cháu đi phà lần đầu hả?”

Một người đàn ông mặc vest vừa vặn, đang ngồi cuộn chân đọc sách. Cảm giác là một Choiwaru Oyaji⁽⁴⁾ bước ra từ một tạp chí người mẫu nào đó, râu cằm cũng rất đặc biệt.

“Vâng ạ. Đẹp hơn rất nhiều so với cháu tưởng tượng nên cháu đang đi dạo quanh phà ạ.”

“Cháu ra kia lấy đồ uống đi.”

“Không ạ... Thực ra cháu không phải là khách của khoang này ạ.”

“Không sao. Để chú mời cháu.”

Chú đứng lên lấy cho tôi một đồ uống từ quầy bar.

“Cháu cảm ơn ạ. Cháu tên là Akizuki ạ.”

“Chào cháu, chú là Wada. Cháu là học sinh cấp ba hả? Cháu đi nghỉ hè ở Osaka à?”

“Dạ không ạ. Cháu đi Tokyo về ạ.”

“Tokyo? Thế hả, vậy là cháu đến Osaka bằng tàu cao tốc à?”

“Không ạ. Cháu đi nhờ xe tải ạ.”

“Ồ, thú vị quá nhỉ. Hồi chú là sinh viên chú cũng đi nhờ xe để đi khắp Canada đấy. Thời buổi này mà có học sinh cấp ba đi bằng phương tiện đó là chú hơi ngạc nhiên đấy.”

Chú Wada có vẻ rất thích nói chuyện với tôi nên gấp sách, để lên đùi rồi nhìn tôi.

“Thế giờ cháu đi đâu?”

“Kumamoto ạ.”

“Ồ, thế là để về Kyushu thì cháu đi Shikoku à? Ra là thế, cháu sẽ đến Matsuyama rồi từ đó đi Oita hả?”

“Cháu định như vậy ạ.”

Chú Wada là bác sĩ. Chú đang trên đường trở về từ hội nghị nghiên cứu ở Osaka.

Những chuyến đi và gặp gỡ của thời tuổi trẻ là một tài sản lớn. Nếu có cơ hội thì nên đi thật nhiều. Tôi đã trải qua những cuộc gặp gỡ tình cờ, rồi được mọi người giúp đỡ để đi được từ Tokyo đến đây, tôi hiểu rất rõ những gì chú Wada chia sẻ.

Trải nghiệm này là tài sản quý báu mà tôi không đánh đổi với bất kỳ thứ gì trong đời. Và đây cũng là trải nghiệm mà suốt đời tôi không thể nào quên. Chắc chắn hành trình đi nhờ bằng xe tải xuyên suốt Canada đối với chú Wada mà nói cũng là một trải nghiệm như vậy.

Khi kể cho tôi nghe về câu chuyện đó, ánh mắt chú Wada vô cùng sống động.

Tôi rời sảnh đi về.

Tôi định xuống hầm để xe và dọn dẹp xe chú Yanagishita một chút nhưng từ khoang khách bị cấm đi xuống hầm để xe. Tôi đành bỏ cuộc và lên boong tàu.

Biển đêm tối sẫm, tôi túm tay cầm và nhìn xuống phía dưới, cảm giác như mình sẽ bị nuốt chửng.

Đang là giữa hè nhưng đứng một lúc ngoài trời dưới gió biển thổi vào, tôi thấy hơi lạnh lạnh. Tôi ngược nhìn lên bầu trời.

Lần đầu tiên trong đời tôi được nhìn thấy bầu trời đêm đầy sao đẹp đến vậy. Ở nơi không có ánh đèn điện, bạn sẽ nhìn thấy vô cùng nhiều sao trời như thế này. Lòng tôi ngập tràn trong bầu trời đầy sao lần đầu tiên được nhìn thấy, tôi đứng sững một lúc lâu. Lúc này, lần đầu tiên tôi cảm thấy buồn vì chuyến đi này sắp kết thúc rồi.

(3) Enka: một kiểu bài hát trữ tình từ thời Minh Trị của Nhật

(4) Chōiwaru Oyaji là một trào lưu thời trang dành cho lứa tuổi trung niên.

Ngày thứ năm:
Một đời người, một lần gặp gỡ

“✓

Xin chào quý khách. Dự kiến sau ba mươi phút nữa tàu sẽ cập bến cảng Toyoko...”

Phòng đột nhiên bừng sáng, tôi bị đánh thức bởi tiếng phát thanh của nhân viên tàu có giọng nói không lấy gì làm dễ chịu. Tôi với tay bật công tắc điện ở đầu giường, ánh sáng chói làm tôi không sao mở mắt ra được.

Quen dần với ánh sáng, tôi trèo xuống thang xem chú Yanagishita thế nào. Phía trong rèm tối đen, chú Yanagishita vẫn đang ngủ.

Tôi đi vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi quay về phòng. Bên ngoài trời đã sáng rõ, quang cảnh đêm qua không nhìn thấy gì thì giờ đã hiện ra mồn một. Tôi lại lên boong tàu hít thở không khí bên ngoài.

Nhìn từ boong tàu, những hòn đảo trong vịnh Setoh vẫn như tự ngàn xưa, tôi chợt thấy lòng mình như được gột rửa.

Lúc quay về khoang khách, đèn giường chú Yanagishita vẫn chưa bật sáng, không có vẻ gì là chú đã dậy. Nghĩ cũng sắp đến lúc phải dậy rồi nên tôi nhẹ nhàng kéo rèm để nhìn bên trong. Chú Yanagishita đắp chăn cao đến tận cổ, người đầy mồ hôi vừa run vừa rên hừ hừ.

“Chú Yanagishita! Chú Yanagishita! Chú có sao không ạ?”

Tôi lay lay người chú Yanagishita để đánh thức chú dậy.

“Ồn ào quá. Dậy đây, chờ chút!”

Chú Yanagishita không phải đang lằm bằm trong mơ mà là đã dậy rồi. Tức là bị ốm thật rồi.

Tôi kéo chăn trên giường mình xuống, đắp lên người chú Yanagishita.

“Cháu sẽ đi gọi người ngay đây.”

Tôi nói vậy rồi ra khỏi phòng. Tôi cứ nghĩ chú sẽ mắng tôi “Thằng ngốc kia, đừng có làm cái gì lộn xộn đây” nhưng không thấy chú nói gì. Có vẻ nặng rồi.

Tôi đang chạy ra chỗ lễ tân thì dừng lại nhìn lên phía phòng khu VIP ở tầng trên. Tôi nhìn thấy chú Wada đúng lúc chú đang sắp xếp hành lý đi xuống sảnh để xuống tàu.

“Ồ, chào cháu Kazuya.”

“Cháu chào chú. Chú ơi, cháu nhờ chú một việc, nhờ chú đến đây giúp cháu với. Chú Yanagishita bị làm sao ấy ạ...”

Chú Wada gật nhẹ rồi ôn tồn hỏi tôi:

“Ở đâu?”

Nhìn thấy dáng vẻ rất bình tĩnh của chú tôi nghĩ chắc mình được cứu rồi.

Chú Wada quỳ xuống bên giường và nhẹ nhàng hỏi chú Yanagishita:

“Anh thấy thế nào?”

Và cẩn thận cầm tay chú ấy xem mạch.

“Anh là ai?”

Chú Yanagishita lơ mơ hỏi. Nhưng không phải kiểu hỏi giọng nghi ngờ. Chắc là chú yên tâm. Tôi thấy hơi bất ngờ với chính mình vì nhìn qua sắc thái của chú Yanagishita tôi hiểu được chú đang nghĩ gì.

“Tôi là bác sĩ. Anh cứ yên tâm.”

Chú Wada đưa tay vào phần giữa mắt và cổ kiểm tra nhiệt độ, xem trạng thái của mắt, phần khoang miệng.

“Sao bác sĩ lại ở đây?”

“Tôi là bạn của Kazuya.”

Tôi đang đứng phía sau quan sát tình hình. Chú Yanagishita nhìn tôi và nói:

“Chàng trai, cháu thật kỳ lạ đấy. Sao cháu có thể có bạn là bác sĩ ở chỗ này được. Thật là không thể hiểu nổi.”

Chú nói xong thì nhắm mắt yên lặng, không còn hơi sức. Chắc là chú chỉ thiếp đi thôi.

“Kazuya, cháu đến lễ tân báo tình hình. Mang nước và ba cái khăn lại đây. Lấy cả gói băng nếu có.”

“Vâng...vâng ạ...”

Tôi chạy vội lên khu lễ tân.

Tôi nhìn quang cảnh vùng nông thôn từ bệnh viện của chú Wada.

Quang cảnh nhìn từ đây không khác mấy so với quang cảnh của Kumamoto. Phía bên kia những cánh đồng là rừng núi dài nối tiếp nhau đột nhiên cao vút lên, nhưng lại khiến cho tôi có một chút cảm giác tươi mới.

Để lại xe tải của chú Yanagishita ở cảng, ba chúng tôi bắt taxi đi đến bệnh viện của chú Wada. Chú Yanagishita nói mấy lần là trong hôm nay phải chuyển hàng đi nhưng trái với lời nói của chú, cơ thể chú chẳng có chút kháng cự nào khi được chuyển lên taxi. Vậy là chú rất yếu rồi.

Có tiếng cửa mở rồi chú Wada đi ra.

“Chú Wada. Chú Yanagishita...”

“Ừ. Vẫn sốt cao nhưng chắc là ổn thôi. Bây giờ, chú ấy đang được truyền nước và ngủ. Chắc là chú ấy biết mình ốm nhưng mà cứ cố làm việc. Tính dưỡng thì chắc là sẽ ổn thôi nhưng cũng nên đi khám một lần thì tốt hơn. Tí nữa chú sẽ viết cho cái giấy giới thiệu đến bệnh viện đại học mà người quen chú làm việc ở đó.”

“Thật ạ? Tốt quá rồi.”

“Tốt là cháu tốt ấy. Nếu không có cháu có lẽ chú ấy sẽ cứ thế mà đi xe đến Matsuyama. Có khi sẽ gây ra tai nạn ấy chứ. Ngẫu nhiên gặp được cháu, quá tốt rồi.”

“Cháu quá thích thú với việc được đi tàu mà không để ý chứ cháu nghĩ chú Yanagishita từ tối qua đã không khỏe rồi ạ. Từ lúc ở Kyoto cháu đã thấy chú ấy ít nói hẳn đi, còn bảo bình thường chú không bao giờ đi phà.”

“Chắc là vậy. Chú Yanagishita liên tục nói về cháu, bảo là xin lỗi cháu đấy.”

“Cháu không sao đâu ạ.”

“Mà cháu vẫn chưa ăn sáng đúng không? Đi ăn với chú nhé.”

Tôi nhìn đồng hồ. Chín giờ ba mươi phút.

“Thế công việc của chú thì sao ạ?”

“Hôm nay là ngày nghỉ của bệnh viện.”

Trên đường đúng là không có ai.

Chú Wada đưa tôi đến một cửa hàng ở sườn núi cách chừng mười lăm phút đi xe.

Từ chỗ tôi ngồi có thể nhìn thấy phong cảnh đồng ruộng, cảng biển, vịnh Setoh.

Chú Wada ăn sáng xong, ngồi uống cà phê.

“Vậy hả, chú Yanagishita đã dạy cháu điều đó à?”

“Vâng ạ. Đối với cháu đúng là hoàn toàn mới mẻ, nói thế nào nhỉ? Kiểu như là bị đánh một cú thật mạnh từ phía sau vậy ạ.”

“Đúng thế. Điều chú ấy nói rất đúng. Thật xấu hổ là, mãi tới gần đây chú mới suy nghĩ được điều mình thực sự muốn làm là gì.”

“Vậy ạ... Không phải là chú Wada muốn làm bác sĩ sao ạ? Để làm bác sĩ thì từ khi học cấp ba đã phải học tập miệt mài rồi. Cháu cũng có bạn muốn làm bác sĩ, bạn ấy rất chăm chỉ học hành. Cháu vừa nghĩ là bạn ấy thật giỏi, lại vừa ghen tị với bạn ấy vì có ước mơ rõ ràng.”

“Làm gì có chuyện ghen tị với bạn bè. Trước hết, cháu có biết vì sao người bạn đó lại muốn trở thành bác sĩ hay không? Có thể bạn ấy đúng như lời chú Yanagishita nói, đưa ra một mục tiêu chỉ vì thấy người ta nói đó là nghề có thể kiếm được nhiều tiền, có địa vị xã hội cao, tương lai ổn định cũng nên. Hoặc là, bố mẹ bạn thấy có thể bắt bạn học được nên chẳng qua bạn ấy cũng chỉ sống theo lăng kính của bố mẹ mà thôi. Nếu như vậy thì như chú Yanagishita nói, đến một lúc nào đó cảm thấy chán sống, có cảm giác rằng cuộc đời này thật khó khăn. Cho rằng bác sĩ là những người đã biến được ước mơ từ ngày xưa của mình thành hiện thực là quá sớm. Có thể có rất nhiều bác sĩ từ nhỏ đến lớn sống theo ý người khác, ngày ngày đều cảm thấy buồn phiền, lại có rất nhiều những bác tài lái xe tải tìm được lẽ sống của mình mà ngày ngày đều thấy vui vẻ.”

“Chú Wada thì là kiểu người nào ạ?”

“Chú à, ngày còn học cấp ba, cô giáo nói với chú là không thể đỗ đại học được.

“Làm gì có chuyện như vậy ạ.”

“Có đấy. Nhưng mà cuối cùng chú cũng đổ vào một trường dân lập ở địa phương. Khi chú tốt nghiệp đại học, chú nghĩ là có đi tìm việc thì chắc cũng chẳng thích công ty nào nên chú thi tuyển vào làm giáo viên. Trong thời kỳ khủng hoảng kinh tế này, muốn thành giáo viên cũng khó nhưng thời đó thì khá là dễ. Nên chú trở thành giáo viên dạy toán của trường cấp ba của tỉnh.

“Chú đã là giáo viên ạ?”

“Ừ. Chú đã làm giáo viên trong mấy năm, đương nhiên là dần dần không còn bài nào chú không giải được. Từ thời còn là sinh viên chú đã thích đi du lịch nước ngoài, tiếng Anh chú nói cũng khá. Lúc đó, lần đầu tiên chú thực sự nghĩ nếu bây giờ mình thi đại học thì hay nhỉ. Mà thực ra chú cũng không thích làm giáo viên cho lắm.

Đúng là có lỗi với các bạn học sinh thời đó của chú. Chú chỉ vì mình, vì kiếm tiền để nuôi sống bản thân mà làm nghề giáo viên. Người hiểu rõ nhất điều đó chính là bản thân chú. Thế nên, chú tìm mọi cơ hội để nghỉ dạy. Rồi chú thi lại vào đại học và vào ngành bác sĩ. Tất nhiên...”

Chú Wada uống một ngụm cà phê rồi thở dài.

“Tất nhiên là lý do để trở thành bác sĩ là như chú Yanagishita nói, nhìn đời theo lăng kính của người khác. Địa vị xã hội của bác sĩ cao hơn làm giáo viên trong trường học. Thu nhập cũng tốt hơn. Cũng không phải tiếp xúc với các bạn trẻ vô lễ. Tốt hơn rất nhiều công việc khác. Nói thật lòng, chú làm việc này là để thỏa mãn cái tôi của bản thân.”

“Bây giờ, chú cũng nghĩ như vậy ạ?”

“Làm gì có chuyện đó. Nếu giờ chú vẫn nghĩ thế thì làm sao kể chuyện này với cháu được. Vì bây giờ chú không nghĩ như vậy nữa nên mới có thể kể cho cháu nghe câu chuyện ngu ngốc của mình ngày xưa chứ. Đó là nhờ mẹ của chú.”

“Mẹ của chú... ạ?”

“Ừ, mẹ của chú. Sau vài năm thì kể cả nghề bác sĩ chú cũng không muốn làm nữa. Có thu nhập, có địa vị, người ngoài nhìn vào ai cũng cho rằng đây là cuộc sống hạnh phúc, nhưng đúng như chú Yanagishita nói, cuộc sống của chú không phải là cuộc sống mà chú

muốn, đã trở thành cuộc sống mà người khác muốn và tìm kiếm những điều làm cho người khác ghen tị. Không phải vì bản thân muốn làm bác sĩ nên chọn nghề này, mà bởi vì mọi người đều ngưỡng mộ bác sĩ nên mình mới làm nghề này. Chú cũng đã từng đi xe hơi đắt tiền, lý do cũng giống như thế. Nhưng trái tim thì tan nát. Chú trở nên gắn gồng với bệnh nhân. Rồi công việc của chú trở thành, không phải là với cơ thể con người nữa mà là đối với một chứng bệnh nào đó thì cấp thuốc theo đúng hướng dẫn rồi thu tiền. Người căm ghét bản thân chú nhất không ai khác đó chính là chú. Rồi đến Tết một năm nào đó, chú nói với mẹ ‘Mẹ ơi chắc con bỏ nghề bác sĩ thôi...’. Lúc đó, cháu nghĩ mẹ chú nói gì?”

“Chắc là mẹ chú phản đối ạ?”

“Chú cũng đã nghĩ như vậy. Chắc chú nói điều đó với mẹ là vì muốn mẹ cản mình. Nhưng mà mẹ chú đã nói thế này. ‘Con cứ làm điều gì con thích cho đến khi con tìm thấy sứ mệnh của mình. Khi tìm thấy sứ mệnh của mình rồi thì hãy sống chết với nó. Satoshi có thể làm được điều đó mà’. Chú đã bất giác rơi nước mắt.”

Chú chợt nhớ ra là mẹ chú lúc nào cũng như vậy. Chú lúc nào cũng chỉ nghĩ về việc làm sao để mình được hạnh phúc. Nhưng mẹ thì luôn luôn muốn mình sống một cách khác. Đến lúc đó, chú mới nhận ra điều đó. Nhờ vào hai từ ‘Sứ mệnh’.”

“Sứ mệnh...”

“Đúng, sứ mệnh. Mẹ chú muốn nói với chú hãy tìm điều mình thực sự muốn làm trong cuộc sống này. Tìm được rồi thì hãy sống hết mình với nó. Đó là niềm hạnh phúc của mẹ chú, và chắc là bà muốn nói với chú rằng đó cũng là niềm hạnh phúc của con.”

Chú thì đã sống mà chỉ nghĩ đến việc làm cho mình được hạnh phúc.

Tất nhiên, chú bị đánh lừa bởi việc lúc nào mình cũng lo lắng cho người khác, khi làm giáo viên thì lo lắng cho học sinh, khi làm bác sĩ thì lo lắng cho bệnh nhân. Nhưng kết quả thì như thế nào? Chú hoàn toàn không cảm thấy hạnh phúc. Từ khi nghe mẹ chú nói vậy chú mới thực sự nghĩ về việc bản thân mình làm được gì.

Và, chú không còn muốn bỏ nghề bác sĩ nữa. Chú đã hiểu ra có rất nhiều việc mình không làm được nếu mình không phải là bác sĩ. Và bây giờ thì chú nhận ra một điều. Điều mà cháu mới mười bảy tuổi đã nhận ra thì chú ba mươi ba tuổi mới lần đầu tiên nhận ra điều đó.

“Đó là con người ta, khi chuyên tâm sống vì người khác thì có thể cảm nhận được hạnh phúc, không liên quan gì đến việc anh ta nhận lại được bao nhiêu.”

“Đúng là cháu học được điều đó qua chuyến đi này, nhưng mà cuộc đời cháu, bây giờ sẽ làm gì tiếp theo thì cháu chưa quyết định được, cháu vừa mới kết thúc việc mười bảy năm nay vẫn làm là nhìn đời qua lăng kính người khác thôi, chứ thật ra đừng nói đến chuyện sứ mệnh của bản thân, mà ngay cả việc tìm ra điều mình thích làm là gì thì cháu cũng chưa tìm được.”

“Cháu sẽ ổn thôi. Chỉ cần tìm thấy điều mình muốn làm thì cho dù điều đó là gì cháu cũng sẽ làm được.”

Tôi cười đau khổ. Một người mà làm việc gì cũng nửa chừng nửa vời như tôi, không biết chú Wada nhìn vào đâu mà lại nói như vậy.

“Sao chú lại nghĩ như vậy ạ?”

“Cháu đã bao giờ nhìn thấy đứa trẻ mới sinh chưa?”

“Chưa, cháu chưa bao giờ thấy ạ.”

“Thế à. Lúc nào có cơ hội thì nhìn nhé. Cháu ngấm nó kĩ vào thì đột nhiên sẽ dâng lên một cảm xúc. Đó là, đứa trẻ này vẫn chưa có trải nghiệm gì cả. Bằng nhiều trải nghiệm trong cuộc đời, nó sẽ có thể tự mình sống cuộc sống của mình. Cháu sẽ có cảm giác mạnh mẽ rằng trong đứa trẻ ấy có một khả năng vô hạn.”

“Cháu có thể tưởng tượng ra được phần nào.”

“Thế cháu nghĩ bố mẹ cần làm gì để có thể khơi gợi được khả năng vô hạn của đứa trẻ?”

“Có mấy cách như là cho nghe âm nhạc cổ điển, cố gắng cho nó nghe nhiều thứ tiếng khi còn nhỏ bằng cách xem tivi.”

“Cháu nghĩ làm vậy là có thể kích thích được năng lực của mọi người à?”

“Dạ... Cháu cũng có cảm giác là không phải.”

“Đúng thế. Việc điều tra xem những đứa trẻ được học những điều đó vào thời kỳ ấu thơ thì khi lớn lên có thực sự trở thành thiên tài hay không chắc cũng thú vị, nhưng chú nghĩ không phải lúc nào cũng vậy đâu. Tức là, điều quan trọng không phải ở chỗ đó.”

Mà quan trọng hơn là, làm điều gì cũng được, không cần phải cho nghe nhạc hay gì cả, chỉ cần cho chúng chơi theo cách chúng thích là được. Trẻ con ấy mà, chú thấy nếu có ai đó mà chúng tin tưởng từ trong lòng thì chúng mới phát huy tài năng.”

“Ai đó mà chúng tin tưởng từ trong lòng...”

“Đúng vậy. Còn có một điều quan trọng nữa. Quan trọng nhất, mà cũng là khó nhất.”

“Đó là điều gì ạ?”

“Đó là ‘chờ đợi’.”

“Tức là có ai đó tin tưởng và chờ đợi ạ?”

“Đúng, chú nghĩ chỉ cần như vậy là đứa trẻ chắc chắn sẽ trở nên tài năng. Ngược lại với tin tưởng là quản lý. Ngược lại với ‘chờ đợi’ là yêu cầu kết quả. Các bà mẹ trong thời đại này tốn tiền vào cái gọi là đào tạo anh tài để cho con học rất nhiều thứ từ lúc còn thơ bé nhưng lại luôn quản lý chúng, yêu cầu kết quả như thành tích hay điểm số. Họ không tin tưởng mà chờ đợi con mình được. Nếu như vậy thì dù hồi nhỏ có cho nghe Mozart bao nhiêu đi chăng nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì. Cháu thì có một người mẹ tin tưởng và chờ đợi cháu.”

“Cháu thì lại nghĩ qua chuyện này mẹ cháu sẽ không còn tin cháu nữa.”

“Không phải đâu. Lúc nãy chú đã gọi điện về nhà cháu rồi, chú thực sự cảm thấy mẹ cháu luôn tin tưởng và chờ đợi cháu. Nếu mẹ cháu không tin cháu thì ngay lúc nhận điện thoại lần đầu tiên đã nói ‘Hãy chờ ở đây’ rồi ngay hôm sau đến Tokyo bằng chuyến bay đầu tiên và đón cháu về là xong. Nhưng mẹ cháu không làm vậy mà để cháu tự tìm đường về. Mẹ cháu mong chờ còn hơn cả cháu rằng sau chuyến đi này cháu sẽ trở về trưởng thành về mặt con người hơn, tin tưởng mà chờ đợi cháu.”

“Nhưng mà, cháu đã nói dối, lừa mẹ cháu nên mới bị thế này. Cháu nghĩ là mẹ cháu sẽ không tin cháu nữa đâu.”

“Không cần phải lo lắng như thế. Cháu cứ thử nghĩ hè năm sau lại xin đi Tokyo là biết ngay. Chắc chắn mẹ cháu sẽ không nghĩ ngợi gì mà cho đi luôn. Việc như vậy không làm lung lay lòng tin của mẹ cháu đâu.

Cháu hiểu không? Việc tin tưởng con mình khác với việc chấp nhận lời nói dối của đứa trẻ. Khi nghe con nói ‘Con chẳng làm gì xấu mà thầy cứ ghét con’ thì có những ông bố bà mẹ đến trường la lối. Cháu thấy việc này thế nào?”

“Cháu thấy cứ ngu ngốc thế nào ấy ạ. Vì chắc chắn là bạn ấy nói dối.”

“Đúng thế, mà cha mẹ lại tin vào lời nói dối đó mà nổi giận la lối thì đứa trẻ lại càng bị dồn ép. Cuối cùng thì vì nói dối mà chẳng còn bạn bè nữa, sẽ bị gắn mác là mẹ con nhà này dở hơi. Việc nghe lời đứa trẻ không đồng nghĩa với việc tin tưởng nó.

Bởi trẻ con là sẽ nói dối. Nói dối để thể hiện bản thân, để bảo vệ chính mình. Điều đó là bình thường. Tất nhiên, không chỉ có trẻ con. Người lớn cũng nói dối. Chú đã làm giáo viên nên chú biết. Giáo viên ở trường cũng nói dối để bảo vệ chính mình. Không chỉ có giáo viên. Mọi người đều thế. Điều quan trọng là biết điều đó nhưng có tin tưởng con mình hay không.”

“Tin tưởng điều gì ở con ạ?”

“Năng lực. Rồi sự trưởng thành.”

“Năng lực và sự trưởng thành?”

“Đúng. Tin tưởng mạnh mẽ từ trong lòng rằng đứa trẻ này, qua trải nghiệm này sẽ lớn khôn rất nhiều. Tin tưởng rằng, bây giờ có thể chưa tìm thấy, nhưng rồi nó sẽ tìm được điều nó muốn làm bằng chính sức mình, dù nó có nói dối thế nào đi chăng nữa thì một ngày nào đó chắc chắn nó sẽ trưởng thành, thành người được mọi người tin tưởng.”

“Và, chờ đợi...”

“Đúng vậy. Chờ đợi kết quả mà không vội vã. Mẹ chú đã tin tưởng và chờ đợi ở chú đến tận năm chú ba mươi ba tuổi. Nhờ đó

mà chú đã có thể quyết tâm trở thành người như mẹ chú mong muốn. Chú không biết đến ba mươi ba tuổi mới nhận ra điều đó thì là sớm hay muộn. Nhưng, đối với mẹ chú thì ba mươi ba tuổi chắc chưa phải là muộn. Chính vì thế, chú mới nói cháu có thể làm được điều đó. Mẹ cháu cũng tin tưởng cháu. Và mẹ cháu cũng tin là cháu sẽ trưởng thành mà trở về. Không có gì phải vội vàng cả. Có tình yêu của mẹ rồi, cháu hãy cứ từ từ học thật nhiều điều rồi trở về nhà.”

Nước mắt tôi chút nữa thì trào ra.

Vậy là đã năm ngày từ khi tôi rời khỏi nhà. Mẹ tôi vẫn tin tưởng chờ đợi tôi, dựa đã nói dối mẹ và đi khỏi nhà. Tôi muốn vì mẹ mà trưởng thành hơn. Đắm chìm trong tình yêu ấy, tôi thấy hạnh phúc vì bây giờ được ở đây sau khi trải qua bao nhiêu cuộc gặp gỡ mà bản thân mình không ngờ đến.

Tôi nhờ chú Wada cho tôi xuống ở Toyoko. Tôi đã được chú Yanagishita đối đãi rất chu đáo.

Từ lúc tình cờ gặp ở Ashigara, chú không chỉ đưa tôi đến đây mà dọc đường còn mua đồ ăn rồi trả cả tiền vé tàu cho tôi. Hơn tất cả, điều vô cùng quý giá chú Yanagishita đã dạy tôi chắc chắn sẽ làm thay đổi cuộc đời tôi. Mà tôi thì chẳng làm được gì cho chú.

Tôi chẳng biết có tương xứng với điều đã nhận được hay không, nhưng điều tôi có thể làm được bây giờ chỉ là dọn dẹp cho xe của chú trở nên sạch sẽ. Nói chuyện với những người ở cảng, tôi được họ vui vẻ cho mượn dụng cụ lau dọn.

Tôi sẽ dọn dẹp sạch sẽ đến mức chú Yanagishita phải ngạc nhiên.

Việc rửa xe tải là một lao động nặng nhọc hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi. Tôi chăm chú lau dọn xe mặc cho ánh mặt trời giữa mùa hè chiếu vào đến hoa cả mắt.

Khoảng một tiếng rưỡi sau.

“Kazuya à?”

Tôi ngoảnh lại.

Có một chị gái chân dài như người mẫu đang đứng đó.

Trông chị ấy với mái tóc dài màu vàng bay bay trong gió biển đang đi lại phía tôi, thật giống cảnh trong một bộ phim nào đó.

“Chị là...”

“Cảm ơn cậu đã chăm sóc papa...”

“À, chị Wada ạ?”

“Wada? Chị là Yanagishita. Yanagishita Chisato. Chào em.”

“Chú Yanagishita...?”

Tôi tưởng tượng ra hình dáng chú Yanagishita với cái đầu trọc và khuôn mặt dữ dằn. Chẳng thấy giống chút nào. Mà tôi lại thấy rất xa lạ với cách gọi là papa, chợt thở hắt ra.

“Chú Yanagishita thì đang ở trong viện ạ...”

“Ừ, chị biết rồi. Chị gặp papa rồi. Có việc này gấp hơn.”

Hai tay chị túm gọn mái tóc dài buộc lên bằng một sợi dây thun rồi hắt cằm ra hiệu cho tôi.

“Em trả dụng cụ lau dọn đi rồi lên xe đi cùng chị.”

Rồi chị mở cửa xe, nhanh chóng trèo lên.

“Ơ! Chị có thể lái xe được ạ?”

“Được chứ. Em lên nhanh lên. Bố bảo chị nhanh nhanh đưa em đến Matsuyama.”

Tôi nhanh chóng trả đồ rồi leo lên ghế phụ.

“Mình không qua bệnh viện mà đi thẳng đến Matsuyama à chị?”

“Ừ. Phải nhanh chóng vận chuyển chỗ hàng này đến Matsuyama.

“Em vẫn chưa chào chú Yanagishita và chú Wada...”

“Papa không thích mấy chuyện đó đâu. Mà papa toàn bảo chị là con phải lo cho em nó. Papa có vẻ rất thích em. Papa bảo xin lỗi em vì đã hứa với em là đưa em đi mà lại không làm được.”

Chị Chisato nở má.

Tôi nhìn phong cảnh đồng ruộng trải rộng qua cửa sổ, lòng tràn đầy biết ơn những cuộc gặp gỡ. Nỗi buồn của việc chia tay đột ngột xâm lấn tâm hồn tôi.

Có tiếng kêu lanh canh theo nhịp của xe. Tôi quay lại phía sau ghế nhìn thì thấy bộ đồ dùng để tắm của chú Yanagishita mang theo khi mới gặp. Tôi định chụp ảnh nên lôi máy ảnh ra, lúc đó mới thấy buồn cười. Chú Yanagishita đầu trọc lóc mà lại dùng dầu gội đầu.

“Có chuyện gì à?”

“Không... Không có gì ạ... Chị ơi... xin lỗi chị, cho cả em đi cùng.”

“Không cần phải để ý đâu. Tiện thôi mà. Mà có em đi cùng thì chị cũng có người nói chuyện cùng, đỡ buồn chán.”

Chị Chisato nói y hệt chú Yanagishita lúc mới cho tôi đi cùng xe. Đúng là bố con có khác. Tôi cảm thấy rất kỳ lạ.

“Em cảm ơn chị. Mà thật tuyệt nhỉ:”

“Cái gì tuyệt cơ?”

“Chị Chisato cũng là lái xe tài ạ?”

“Không phải. Chị nghĩ là có thể giúp gì được cho papa nên thi lấy bằng thôi. Thỉnh thoảng, chị được đi cùng papa rồi đổi lái cho papa một lúc thôi, nhưng mà chưa bao giờ được giúp papa như thế này. Chị cũng thấy ngạc nhiên.”

Chị Chisato có vẻ vui.

“Sáng nay, chú Yanagishita gọi cho chị ạ?”

“Không. Papa gọi cho công ty chị. Hôm qua, chị nhờ bên công ty papa là khi nào papa về thì gọi cho chị nhưng bên công ty gọi lại báo là tình hình như vậy, mà lại có cả vụ vận chuyển hàng hóa nữa nên chị bảo là chị sẽ đi...”

“Hóa ra là thế ạ.”

“Thế nên chị chẳng có thời gian để nói chuyện tử tế với papa mà đã phải chia tay. Nhưng mà, được gặp và nói chuyện trực tiếp với papa là tốt rồi.

Tôi nhìn sang chị Chisato đang lái xe mà người đông cứng lại.

“Chia tay... ấỵ ạ...?”

“À, không phải chuyện bệnh tật đâu nên em đừng lo. Là chuyện của chị thôi. Lâu lâu nữa chị mới gặp bố được.”

“Chị cưới chồng ạ?”

Chị liếc nhìn sang tôi rồi cười ý nhị.

“Em nghe papa kể gì rồi hả?”

“Chú nói với em chú có một cô con gái, cô ấy đã yêu một người và bỏ nhà đi...”

Chị Chisato cười đau khổ với một tiếng thở dài.

“Giải thích trong năm giây thì đúng là chỉ có thể nói vậy nhỉ? Vậy là em cũng đã nghe chuyện chàng trai mà cô ấy yêu là người Mỹ, bây giờ hai đứa đã dùng nhà riêng của mình để mở lớp dạy tiếng Anh nhưng chàng trai vì vấn đề liên quan đến visa mà phải trở về Mỹ, thành ra cô gái ngu ngốc kia cũng phải đi Mỹ cùng rồi chứ?”

“À... chưa ạ... chú chưa kể đến chuyện đó ạ...”

“Cuối tháng này là visa của anh ấy hết hạn rồi. Anh ấy phải về nước trước thời gian đó. Chị muốn trước lúc đó thì gặp rồi nói chuyện với papa nhưng mà ông già cứng đầu đó chẳng chịu cho gặp. Đúng như chị đã nghĩ.”

“Thế hôm nay chú Yanagishita đã nói gì ạ?”

“‘Không biết. Muốn thế nào cũng được’. Đấy bố chị nói y như mọi lần. Đang ốm nên ông cũng mệt.”

“Chú nói với em là ‘Người yêu nó là người tốt. Chú định tác thành cho hai đứa’...”

Nét mặt chị Chisato cứng lại. Chị không đáp lại câu nói của tôi nhưng nhìn mắt chị rưng rưng là tôi hiểu. Chắc đối với chị Chisato đây là một câu trả lời ngoài dự tính.

Đây đúng là sự khó khăn của mối quan hệ cha mẹ và con cái khi mà cả hai đều yêu thương nhau, nghĩ cho nhau từ tận đáy lòng nhưng lại không thể bày tỏ thẳng thắn suy nghĩ của mình cho đối phương được.

Không, đây là việc của người khác nên tôi mới nói được như vậy. Chứ bảo tôi có thể thẳng thắn thể hiện được tình cảm của mình cho mẹ tôi không thì có khi còn khó khăn hơn cả là chú Yanagishita và chị Chisato.

“Chị thật hạnh phúc khi có một người bố như vậy. Em chỉ ở bên chú có một ngày mà đã có được lòng dũng cảm để sống, cảm thấy như được truyền lửa vậy...”

“Đây là vì cha mẹ của người khác thì bao giờ mình cũng thấy tốt hơn.”

“Mà, chị Chisato có thể nói được tiếng Anh ạ. Chị siêu thế. Em dốt tiếng Anh lắm...”

“Em nói linh tinh cái gì thế? Làm gì có ai dốt tiếng Anh chứ. Chẳng qua là cứ vịn vào cái chữ dốt để trốn tránh chứ thực tế có chịu làm gì đâu. Em đừng nói những câu kiểu như thế. Nếu em sang đó, chẳng liên quan gì đến thông minh hay không thông minh, đứa trẻ năm tuổi cũng nói tiếng Anh ầm ầm.”

Tôi hơi nhún vai, cảm thấy mình phát ngôn hơi bừa bãi.

Chắc chị Chisato đang lái xe nhìn thấy được. Chị liếc nhìn tôi và cười.

“Ừ, chị hiểu. Nói thật ra thì hồi học cấp ba chị cũng như vậy. Tốt nghiệp cấp ba xong chị sang Mỹ du học. Ở bên đấy sáu năm nên chị mới nói được tiếng Anh nhưng lại muốn nói cho ra vẻ ấy mà.”

“Không ạ, em nghĩ chị quá siêu luôn, cả việc nói tiếng Anh hay dũng cảm tốt nghiệp xong đi Mỹ học luôn, quá siêu ấy ạ. Nếu là em thì không biết là có làm được không...”

“Chỉ là chạy trốn thôi em.”

Chị Chisato nói như muốn ngắt lời tôi.

“Chạy trốn... ấy ạ?”

“Đúng thế. Chỉ là chạy trốn thôi. Tất nhiên lúc đó là để chứng tỏ mình hay nên chị đã tuyên bố là mình sẽ đi du học. Thực tế thì chị chẳng thấy oai oách gì, chuyện đi học đại học ở nước ngoài chứ không phải là ở Nhật ấy.”

“Oai chứ ạ.”

“Bây giờ, chị không biết thế nào, chứ hồi chị thì thực ra đi học ở nước ngoài dễ hơn vào đại học ở Nhật. Chỉ cần có năng lực tiếng Anh ở mức nhất định, trả đủ tiền là có thể đi được. Vì thế, chị đã làm cho papa phải vất vả.

Chị rất ghét trường cấp ba. Không chỉ cấp ba đâu. Chị ghét cả cấp hai nữa. Toàn là quản, quản, quản, chẳng có tí tự do nào cả. Trường của chị học là tệ nhất. Có động một tí là lại tập trung lại ở phòng thể dục rồi mắng mỏ, không được làm cái này, không được làm cái kia...

Nghe được chuyện gì thì chẳng bao giờ có ai nghĩ đến việc phải dạy dỗ cho học trò thế nào, mà chỉ vì giáo viên trong trường không muốn bị nhận những lời chỉ trích như vậy nữa mà thôi.

Chị không thể nào chấp nhận nổi kết quả học tập của trường, gì mà đánh giá con người ta qua điểm số rồi bị nói con số đó là thực lực của mình. Nhưng mà, thực ra đấy chẳng phải là thực lực hay gì gì của chị mà đó chỉ là suy nghĩ độc đoán dựa vào quan điểm của một người mà thôi. Đặc biệt là môn của cô giáo mà chị ghét, chị luôn nghĩ nếu như cô ấy không phải là chủ nhiệm lớp thì thành tích của chị đã hoàn toàn khác.”

“Cái đó, em hiểu ạ. Công nhận là vậy chị nhỉ?”

“Ừ, thời cấp ba thì ai cũng nghĩ đó là thực lực của mình và nếu bị giáo viên cho thành tích kém thì cứ tin là như vậy mà tự kỷ ám thị cho mình. Kiểu như... ôi mình kém môn Toán lắm... Nhưng mà mãi không chịu nhận ra. Đó chỉ là ý kiến của mỗi một người mà thôi. Haizza, dù có chuyện như vậy nhưng chị vẫn đủ tiêu chuẩn để thi đại học được. Cho nên lúc đó chị đã nghĩ ra là sẽ đi du học ở Mỹ.

Càng nghĩ chị càng thấy ngưỡng mộ đất nước ấy. Để đi học được chỉ cần phải học tiếng Anh, chị đã nghĩ muốn chạy thoát khỏi cái đất nước nhỏ hẹp, đâu đâu cũng bị quản lý này sang một đất nước tự do, sống một cuộc đời tự do.

Lúc đó bản thân chị cũng không ý thức được rằng mình chỉ đơn giản là đang trốn chạy mà tưởng nhầm rằng như vậy là tốt cho mình.”

“Giờ em nghe chuyện của chị em có thấy là chị trốn chạy gì đâu.”

“Ờ, chắc đối với học sinh cấp ba mà nói thì như kiểu là một cuộc sống đáng ngưỡng mộ ấy nhỉ? Nhưng mà, em nghĩ thực tế là cái gì đang chờ em bên đó?”

“Tự do... Không phải thế ạ?”

“Phân biệt em ạ. Phân biệt chủng tộc mà khi ở Nhật em hoàn toàn không cảm thấy. Đó là một thế giới hoàn toàn khác so với sự tự do mà chị tưởng tượng. Có thể đó gọi là tự do. Nhưng chị nhận ra rằng cái tự do mà chị vẽ ra trong đầu mình có nghĩa là những cái thuận lợi cho bản thân mình.”

“Những cái thuận lợi cho bản thân mình... ăy ạ?”

“Đúng thế. Ví dụ như sang năm nữa em thi đại học đúng không? Em nghĩ lúc nào là lúc mình đã thành công trong việc thi cử?”

“Em nghĩ là lúc mình đậu vào đại học nguyện vọng một...”

“Vậy lúc nào em nghĩ là thất bại?”

“Chắc là lúc không đậu vào trường nào cả.”

“Đúng vậy nhỉ? Nhưng mà, thẳng thắn mà nói, mình nghĩ là thành công khi kết quả thuận lợi cho mình. Và thất bại là khi kết quả không thuận lợi cho mình. Nhưng kết quả có phản ánh đúng thực lực hay không thì bản thân mình biết, đúng không? Nếu mình trượt tất cả các trường thì đấy không phải là thất bại mà hoàn toàn là đúng theo thực lực của mình mà thôi, đúng không? Mọi người đều biết điều đó, thực ra là như vậy. Không chỉ chuyện thi cử thôi đâu. Đối với nhiều chuyện khác, mọi người đều có cảm giác thành công khi kết quả là cái thuận lợi cho mình.

Khi chị rời khỏi Nhật thì chị đã hiểu ra điều này. Vì chị mong muốn một kết quả thuận lợi cho mình nhưng không đạt được nên chị đã chạy trốn khỏi nơi đó. Chạy trốn đến Mỹ rồi thì mới nhận ra rằng để đạt được kết quả thuận lợi cho mình còn khó hơn rất nhiều.”

“Chị hối hận ạ?”

“Không, không hối hận gì cả. Vì chính chị là người chọn con đường đó mà. Chị đã nghĩ được là mình phải chịu trách nhiệm với nó, có được bạn bè bên đấy và quan trọng nhất là sống được trong môi trường đó. Chị đã đến Mỹ vì nghĩ Nhật không phải là chỗ của mình. Nhưng sang đến Mỹ chị cũng hiểu được đó cũng không phải là chỗ cho mình mà quay về Nhật thì vẫn chẳng có chỗ nào cho mình cả. Mình phải chạy trốn khỏi đây. Mà...”

Xe bắt đầu vào đường cao tốc, chị Chisato mở cửa sổ lấy vé đi đường.

“Mà sao chị...?”

“Mà chị đã hiểu điều quan trọng hơn tất cả. Chị nghĩ chắc chắn nó là điều giống như em đã được học.”

“Chị đã học được gì ạ?”

“Chị ghét trường học ở Nhật, ghét cả cách suy nghĩ của người Nhật, cái gì cũng thấy chán, nên đã sang Mỹ. Nhưng ở đó lại xảy ra một điều kỳ lạ.”

“Điều kỳ lạ...?”

“Ở đó chị lại thấy rất thích Nhật. Văn hóa Nhật, rồi cách suy nghĩ của người Nhật, phong cảnh ở Nhật, cái gì cũng làm chị thích đến phát cuồng, cả trường học mà chị đã ghét đến mức như vậy nữa.

Ví dụ như chị cảm thấy tự hào vì mình tự dọn dẹp phòng học của mình. Thật là tốt vì đã được dạy dỗ điều đó.

Bây giờ chẳng phải là em cũng làm việc giống như vậy hay sao?

Thực ra ở nơi mình sinh ra vốn đã có mọi thứ mà mình cần phải trân trọng nó rồi. Vậy mà đã không biết ơn lại còn suốt ngày ca thán. Bây giờ bảo đó là hành trình đi tìm chính mình thì nghe có vẻ hay đấy nhưng điều đó chẳng qua là nói để không làm tổn thương lòng tự tôn của mình mà thôi. Cứ ảo tưởng rằng không phải là nơi này mà có một nơi khác lý tưởng cho mình hơn để chạy trốn, đến đó để nhận ra rằng cái chỗ mình ở đấy khác xa với cái lý tưởng của mình, cái thực tế nghiệt ngã... Mà thôi, tự mình nói ra lại càng thấy xấu hổ với chính mình.”

“Đâu phải thế ạ... Nhưng mà cuối cùng chị đã nói được tiếng Anh này, em thấy đấy là một cách sống đáng để ghen tị đấy ạ.”

“Ừ, chị nghĩ chính vì thế mà có kết quả tốt. Nhờ có trải nghiệm đó chị có được công việc là dạy tiếng Anh, chị đã trở nên yêu thích nước Nhật, đã tìm được người mình muốn cưới làm chồng. Nhưng mà, chị có thể nói chắc chắn một điều là sáu năm ở bên Mỹ chị đã cố gắng mỗi ngày bằng cả sức lực của mình để hấp thụ mọi thứ hơn rất nhiều so với những bạn sáu năm đi học rồi ra trường đi làm ở Nhật. Chị thấy là, dù ở đâu đi chẳng nữa, con người ta chỉ có thể hạnh phúc khi tự bản thân mình cố gắng mà thôi.”

“Chỉ có thể hạnh phúc bằng những gì tự bản thân mình cố gắng...”

Những tiếng đó lặp lại trong đầu tôi.

Với một đứa trước kỳ thi là trong đầu lại nghĩ ra đủ lý do để chạy trốn như tôi thì đây quả là những từ không dễ chịu chút nào. Nhưng mà đồng thời tôi cũng cảm nhận được bên trong mình có một dũng khí sục sôi thúc mình hành động.

“Sau khi về Nhật, chị lại học được nhiều điều về đất nước này. Chị biết nhiều về lịch sử, văn hóa, chính trị, đền chùa. Tháng sau, chị sẽ sống ở Mỹ nhưng lần này thì chị sẽ mang đến đó rất nhiều điều tốt đẹp về nước Nhật.

Chị không biết một mình mình thì có thể làm được gì, nhưng chị muốn họ nghĩ người Nhật thật là tuyệt vời, đất nước Nhật thật tốt đẹp, càng nhiều người biết đến điều đó càng tốt.”

“Vậy là chị đã cố gắng học hành vì điều đó ạ?”

“Tất nhiên, đầu tiên đơn giản vì chị muốn biết những kiến thức đó. Thường thì tầm tuổi học sinh cấp ba như em thì đều nghĩ là đi du học bên đó và có thể nói được tiếng Anh thì tuyệt nhỉ, đúng không?”

“Vâng, em thấy rất là ngẫu.”

“Nhưng mà, cái đó chẳng có gì tuyệt vời hay gì cả. Vấn đề là cái người biết nói tiếng Anh đấy nói cái gì. Em có hiểu không?”

“Nói cái gì... ấy ạ?”

“Ừ. Đến Mỹ rồi thì việc nói được tiếng Anh chẳng phải là kỹ năng đặc biệt gì cả. Đó chẳng qua là điều đương nhiên mà thôi. Nhưng, cho dù chỉ nói được một thứ tiếng nhưng người mà có cái gì đó của riêng mình thì cho dù ở thế giới nào họ cũng sống tốt. Ngược lại, cho dù người đó nói tiếng Anh rất lưu loát nhưng con người họ rỗng tuếch thì chẳng có ý nghĩa gì. Em cũng vậy thôi. Sau này, em có muốn đi du học không?”

“Vâng. Cũng không phải là không thích ạ.”

“Ừ. Nên đi chứ. Em hãy đi ra thế giới khác nhiều hơn. Đi rồi em sẽ hiểu. Những người mà quan tâm đến em họ sẽ muốn hỏi em về nước Nhật và văn hóa. Nếu mà lúc đó em không biết gì thì dần dần

họ cũng sẽ không còn hứng thú với bạn người châu Á cật công sang tận đây chỉ để học tiếng Anh cho mình nữa.

Nếu em muốn đi du học nước ngoài thì em hãy chăm chỉ học lịch sử Nhật bản hay văn học cô sẽ tốt hơn rất nhiều so với học tiếng Anh. Mấy cái ông lãnh đạo đất nước này không hiểu rằng toàn cầu hóa không phải là cứ học tiếng Anh thì sẽ thành công dân quốc tế đâu.

Tiếng Anh thì cứ sang bên đó là sẽ tự nhiên nói được, nếu không đi thì cho dù có cố đến thế nào đi chăng nữa cũng vậy thôi. Điều quan trọng hơn là tất cả những người sống ở cái đất nước này phải biết nhiều hơn về đất nước mình, có lòng yêu nước, khi ra nước ngoài thì hãy tự tin mà hãnh diện truyền tải những điều đó mới được. Nói người Nhật trở thành công dân quốc tế thì chính là điều này còn gì.”

“Nghe chị nói em mới thấy đúng là thế ạ. Em chẳng suy nghĩ gì, cứ nghĩ rằng công dân quốc tế thì nghĩa là người nói được tiếng Anh.”

“Chị nói nghe có vẻ vậy thôi chứ thực ra cho đến khi ra nước ngoài chị mới hiểu ra điều này.”

Chị Chisato cười vui vẻ.

Trông kiểu chị cười hơi giống chú Yanagishita.

Sau đó, đột nhiên chị nghiêm mặt lại, nói lớn:

“Nào, chàng trai. Em là thanh niên Nhật Bản cơ mà. Đừng có nhút nhát như vậy chứ. Hãy mang niềm tự hào đó ra thế giới, hãy cho họ biết người Nhật là như thế nào. Nhờ cả vào cậu đây thanh niên trẻ nhé. Mà cậu lại còn là thanh niên Kyushu cơ đấy.”

“Em biết rồi ạ...”

“Nói nhỏ quá. Nói lại một lần nữa!”

“Em hiểu rồi ạ!”

“Hiểu là được rồi.”

Chị cười lớn.

Phía trước đường cao tốc vòng qua những quả núi quanh co bỗng mở ra một đồng bằng rộng lớn. Chị Chisato nói với tôi sắp đến

nơi rồi. Tôi nhìn qua cửa sổ nghĩ ngợi.

Cũng giống chị Chisato, sắp đến ngày tôi rời xa bố mẹ. Có thể lựa chọn sống cùng với bố mẹ như anh trai tôi. Nhưng mà tôi chắc không chọn con đường đó. Vậy là cuộc sống với bố mẹ của tôi chỉ còn lại hơn một năm nữa thôi.

Chắc tôi cũng giống như chị Chisato nói, chỉ khi xa bố mẹ rồi mới biết biết ơn bố mẹ. Không biết tôi có thể trở thành người tự hào mà kể về quê hương mình đã không lấy gì làm yêu thích cho lắm hay không.

“Đi tìm bản thân mình, đó chẳng qua là lý do lý trấu mà thôi.”

Trong đầu tôi cứ vang mãi câu nói này của chị Chisato.

Đúng thế. Cho dù có đi đến đâu thì ở đó cũng chỉ là mình của ngày hôm nay. Tôi đã nghĩ mình ở một nơi nào đó trong tương lai thì sẽ là một người khác nhưng giờ tôi hiểu ra rằng đi đâu thì cũng chỉ là tôi của ngày hôm nay mà thôi.

Chị Chisato đã dạy cho tôi chính những việc trước mắt mình mới là quan trọng nhất. Quả đúng thế, thời khắc này là tiếp nối của những sự kiện mà tôi không thể đánh đổi với bất kỳ điều gì trong cuộc đời mình. Tôi chưa bao giờ để ý nhưng thực ra thì những lúc ở nhà, những lúc nói chuyện với bố mẹ, những lúc ở với bạn bè đều quý giá như vậy. Có những thứ chỉ khi mình không thể quay lại được nữa mới thấy hối tiếc. Tôi thì không muốn chỉ đến khi không làm lại được nữa mới nhận ra một chút nào. Tôi hoàn toàn không muốn như vậy.

Chị Chisato đưa tôi từ Matsuyama đến cảng Yawatahama.

“Đây, vé lên tàu của em đây. Sắp về đến Kyushu rồi.”

“Em cảm ơn chị. Chị ơi, nhờ chị chuyển lời cảm ơn của em đến chú Yanagishita nhé ạ.”

“Chị nhớ rồi. Thôi, em lên đi.”

Tôi chào chị lần nữa rồi bước lên tàu.

Đây cũng là phà chở khách lộng lẫy giống như hôm qua. Bước lên phà là có ngay băng chuyền dẫn đến sảnh. Tôi đi theo băng chuyền rồi vội vàng leo lên cầu thang để lên boong.

Chị Chisato đứng yên, nhìn về phía bến phà. Chị vẫy tay khi vừa nhìn thấy tôi. Chị còn tiến tôi nữa cơ đấy.

Chiếc phà nhanh chóng rời bến tiến vào vịnh.

“Cảm ơn chị.”

Tôi gắng sức hét thật to. Nhưng tiếng hét của tôi bị cuốn vào tiếng động cơ của phà, chắc là chị Chisato không nghe thấy. Chị vẫn cười thật tươi, vẫy tay về phía tôi.

Nước mắt tôi trào ra.

Sao thế nhỉ? Lâu lắm rồi tôi không khóc trước mặt người khác. Nước mắt mà chực trào ra là tôi sẽ cố nén cảm xúc của mình lại, bắt mình nghĩ đến một việc khác để ngăn nước mắt chảy ra. Vậy mà tôi lại khóc khi nhìn thấy chị Chisato tiến mình.

Tôi sẽ không bao giờ quên khung cảnh này.

Tôi sẽ không chỉ nhớ chị Chisato.

Tôi nhớ cô Tanaka ở sân bay. Anh Kihara chủ cửa hàng cắt tóc ở Kichijoji. Rồi anh Yuta con trai cô Tanaka. Anh cảnh sát ở Atsugi, anh Ota. Chú Yanagishita người đã đưa tôi đến đây và chị Chisato. Cả bác sĩ ở Toyoko, chú Wada nữa.

Những câu chuyện với từng người cứ hiện lên rồi biến mất trong đầu tôi.

Tất cả, tất cả đều là những cuộc gặp gỡ quý giá không gì có thể đánh đổi trong cuộc đời tôi. Tôi đã tình cờ, mà không, có lẽ là tất nhiên gặp gỡ những con người như vậy, gặp gỡ rồi lại chia ly.

Tôi quyết tâm sẽ gặp lại tất cả những người ấy.

Nêu không đặt quyết tâm đấy, lòng tôi cứ như thất lại vì cái cảm giác được gặp gỡ những con người tuyệt vời như vậy mà lại không được gặp lại lần thứ hai.

Dòng suy tưởng cứ mãi tuôn trào, tôi bật khóc to thành tiếng.

Vì sao tôi lại được gặp những con người tuyệt vời ấy. Bây giờ, tôi mới biết những giọt nước mắt này cũng là những giọt nước mắt của

sự xúc động.

Phải rồi, nước mắt chảy xuống, nhưng có thể ngẩng cao mặt mà cười.

Đây không phải là nước mắt của sự ảm ức buồn tủi mà là những giọt nước mắt xúc động, biết ơn những cuộc gặp gỡ trong đời.

Tôi ngẩng mặt lên, để mặc cho gió biển mơn man trên khuôn mặt đầy nước mắt.

Trong lúc tôi đắm chìm trong cảm xúc thì chiếc phà đã đi rất xa, không nhìn rõ bờ nữa rồi.

Nước mắt tôi đã khô. Cũng không nhìn thấy chị Chisato nữa.

“Hướng về tương lai nào. Nhìn về phía trước, thẳng tiến thôi!”

Lòng tôi trong trẻo như bầu trời xanh thẳm không một gợn mây.

Có lẽ những giọt nước mắt xúc động tràn ra đã cuốn trôi đi bao muộn phiền đi rồi. Tôi ngạc nhiên nhận ra trong thế giới này, việc sống trên đời hóa ra lại là một việc vô cùng đơn giản. Ngay lúc này, tôi thực sự có cảm giác như vậy.

Bây giờ, tôi mới để ý, bên cạnh tôi cũng có một người đang chăm chú nhìn xuống biển. Tôi vừa chột quay sang nhìn người đó thì người đó cũng hướng ánh mắt về phía tôi. Chúng tôi nhìn nhau.

Người đó cũng chan hòa nước mắt.

Tôi đột nhiên cúi đầu chào.

“Nước mắt của cậu báo hiệu cậu sẽ trở thành một con người mới. Nước mắt của tôi là nước mắt mong muốn mình được về lại mình ngày xưa...”

Ông đã nói như thế. Tôi không hiểu ông đang nói về chuyện gì, chỉ mỉm cười. Ông cũng cười với tôi.

“Cháu còn trẻ mà trông chừng chặc nhỉ. Cháu đang đi du lịch à?”

“Vâng ạ.”

“Thích nhỉ. Có lẽ lâu lắm rồi ông mới nói chuyện với một người trẻ có ánh mắt như cháu. Thế đây chắc là chuyến đi làm cho cháu trưởng thành đấy hả? Không phải à?”

“Không không, đúng là như thế ạ. Cháu của bây giờ và cháu của vài ngày trước đây thôi là hoàn toàn khác nhau ạ.”

“Ồ... Thế tức là cháu đã có những cuộc gặp gỡ tuyệt vời hả?”

“Sao ông biết ạ?”

“Con người ấy mà, nếu không có những cuộc gặp gỡ mới thì sẽ khó mà trưởng thành lên được cháu ạ. Ngày xưa, thứ khiến cho người ta trưởng thành được quyết định bởi những cuộc gặp gỡ và giá cả thị trường.”

“Đúng như ông nói đấy ạ. Cháu đã có rất nhiều những cuộc gặp gỡ quý giá.”

“Thế, cho lão già này nghe chuyện những cuộc gặp gỡ đó đã thay đổi cháu thế nào được không?”

“Dạ. Nói ra thì khó lắm ạ, cháu đã được nhiều người dạy cho nhiều bài học ạ.”

Tôi kể cho ông nghe một hồi những chuyện đã xảy ra với tôi trong năm ngày từ khi tôi rời Kumamoto đến hôm nay.

Ông Mishina say sưa nghe tôi kể từ đầu đến cuối.

“Hóa ra là thế. Thế nên cháu mới có vẻ mặt như vậy đấy hả? Rất là tâm phục khẩu phục.”

“Nhìn mặt là có thể biết được à ông?”

“Ừ, biết chứ. Những thanh niên có vẻ mặt như cháu chắc chắn sẽ đổi thay đất nước này.”

“Ồi không ạ... Làm gì có chuyện thay đổi đất nước này ông ời. Cháu nói ra vẻ là cháu bây giờ khác với mấy ngày trước đây nhưng mà cháu thậm chí còn chưa biết mình sẽ làm gì đây ông ạ...”

“Việc đấy thì sau này cũng không sao mà. Chỉ cần bây giờ cháu thẳng thắn đối diện một cách trung thực với điều mình thích là được rồi. Không cần nghĩ đến những việc khác. Nếu không làm như vậy, cho dù cháu cứ ngồi mà nghĩ mãi về việc mình làm được gì thì cũng không nghĩ ra đâu.”

“Thẳng thắn đối diện một cách trung thực với điều mình thích...”

Tôi nhắc lại lời ông.

“Đúng thế. Thực ra việc này chẳng có gì lạ. Để làm được điều mình thích thì phải rất dũng cảm. Nhưng điều quan trọng không phải

là kết quả. Mà là khi ta làm điều đó, cảm giác của mình như thế nào.”

Tôi chợt nhớ đến môn bóng chày mà mình đã bỏ bẵng từ khi lên cấp ba. Lý do vì sao tôi bỏ bóng chày, tôi là người hiểu rõ nhất. Là vì tôi đã thấy bức mình, nghĩ mình thật chẳng ra sao khi bị thành cầu thủ dự bị do một em cấp dưới trong Câu lạc bộ bóng chày hồi cấp hai chiếm mất vị trí Regular. Nếu nói như ông Mishina thì tôi đã từ bỏ việc trung thực với điều mình yêu thích. Nếu như tôi không có hứng thú với bóng chày nữa thì sẽ giống như những người xung quanh nói. Vì không có hứng thú nên sẽ không còn muốn rèn luyện năng lực nữa, tự tạo ra câu chuyện mình bị tranh vị trí Regular, tránh phải đối diện với nó. Viết ra được bằng câu chữ như thế này tôi mới hiểu rõ như tôi bây giờ còn tệ hơn.

Nhưng tôi ngày đó không có dũng khí để đối diện. Lúc đó, tôi cũng bị nói là đứa có lòng tự trọng cao, nếu nó bị động chạm thì sẽ từ bỏ cuộc chơi ngay từ đầu.

“Vâng. Đúng là cần có lòng dũng cảm ông nhỉ? Cháu cũng không biết là mình có đủ sức mạnh để không màng đến kết quả mà nói đây là điều mình thích rồi tiếp tục làm điều đó cho dù người ta có nói gì đi chăng nữa hay không.”

“Hahaha... Cháu mà tự mình nói ra được điều đó rồi thì cháu sẽ ổn thôi.”

“Nếu cháu cứ thẳng thắn đối diện với điều mình thích, sống vì nó, thì cháu có thể sống một cách tự tin như những điều mà những người cháu đã gặp trong chuyến đi này đã dạy cháu không ông nhỉ?”

“Có chứ, thành chứ. Ông kể cho cháu nghe chuyện này, cháu có muốn nghe không?”

“Có ạ. Cháu rất thích những lần gặp gỡ như thế này ạ. Chắc hẳn việc cháu gặp được ông cũng là để nghe những câu chuyện như vậy ạ. Ông kể cho cháu nghe đi ạ.”

“Hahaha, cảm ơn cháu. Nhưng mà ở đây hơi lạnh rồi, ta vào trong đi.”

“Vâng ạ.”

Chúng tôi ngồi xuống đối diện chiếc bàn trong sảnh.

Ông Mishina vừa nói “Lạnh đây nhỉ...” rồi cời mũ đặt lên bàn.

“Con người ta đến một lúc nào đó sẽ gặp gỡ với sứ mệnh của cuộc đời mình. Thời bây giờ những người như cháu thì vẫn còn sớm để gặp được sứ mệnh đó, nhưng khi ông còn trẻ, thanh niên tầm tuổi các cháu là đã hiểu được sứ mệnh cuộc đời mình là gì rồi. Cháu có biết vì sao không?”

“Dạ, chắc là ngày xưa thì mọi người người lớn hơn ông nhỉ?”

“Không hẳn như vậy đâu cháu. Như ông hỏi bằng tuổi cháu cũng đi tắm sông, cũng toàn làm những việc trẻ con và ngu ngốc như học sinh cấp ba tụi cháu bây giờ vậy.”

“Vậy thì vì sao ạ... chắc là các ông đã được dạy về điều đó ạ?”

“Cũng không phải là sai. Nhưng ít nhất thì ông không cảm thấy mình đã bị ai đó khoắc cho cái sứ mệnh nào đó bằng việc được dạy dỗ ở trường. Ông đã tự mình tìm nó. Câu trả lời là vì thời các ông cảm nhận rõ ràng về tính hữu hạn của sinh mệnh hơn bây giờ nhiều.”

“Tính hữu hạn của sinh mệnh... ấy ạ.”

“Ừ. Sứ mệnh thì đúng như các chữ của nó, mình phải tự quyết định mình sử dụng cuộc sống này cho việc gì. Người mà càng hiểu rõ việc cuộc sống này là hữu hạn bao nhiêu thì họ càng cố gắng tìm hiểu sứ mệnh của bản thân là gì. Có thể nói đến mức là không thể sống mà cứ chờ đợi. Thời ông bằng tuổi cháu thì đang có chiến tranh. Mọi người đều không biết mình có thể sống đến bao giờ. Có khi chỉ còn nửa năm nữa thôi. Lúc đó nó như thế đấy. Ông nghĩ sứ mệnh của mình là hành động mong muốn biến sinh mệnh hữu hạn thành cái gì đó tồn tại vĩnh viễn. Vì thế, thông qua trải nghiệm cảm nhận được tính hữu hạn của sinh mệnh bản thân, con người có thể thức tỉnh cảm giác về sứ mệnh., Nếu mình thực sự nghĩ là mình chỉ còn sống được năm năm nữa thôi, thì mình có còn giữ thật nhiều tiền trong năm năm đó hay không. Mình có định xây một cái nhà thật to hay không. Chắc chắn sẽ không nghĩ như vậy. Hành động đó là sau khi cảm nhận được tính hữu hạn của sinh mệnh lại muốn thay đổi nó thành cái gì đó hữu hạn. Chẳng ai muốn làm điều đó cả.

Khi thực sự nghĩ mình chỉ sống được năm năm nữa thôi thì cái mà người ta nghĩ đến phải là mong muốn được biến sinh mệnh hữu hạn này thành cái gì đó vĩnh viễn chứ, đúng không? Đó không phải là sứ mệnh thì là gì? Tất nhiên, năm năm hay năm mươi năm thì cũng thế.

Cùng là khoảng thời gian năm năm, mà có người thì thấy là những năm năm, có người lại thấy chỉ có năm năm. Năm mươi năm thì cũng vậy.

Tóm lại là, thông qua trải nghiệm hiểu rõ rằng đời sống của mình là hữu hạn thì con người sẽ tìm ra được sứ mệnh của mình là gì và tùy vào độ cảm nhận mà nó sẽ quyết định việc người ta trung thành với sứ mệnh của mình đến mức nào.”

Những lời ông Mishina nói thật khó đối với tôi.

Nhưng tôi có thể hiểu được.

Chúng ta sống vào thời kỳ hạnh phúc, nên cứ tưởng rằng cuộc sống của mình sẽ kéo dài mãi mãi. Cho dù mình biết rằng đời sống là hữu hạn đi chăng nữa thì cứ sống như thể là nó vẫn còn vô tận vậy.

Quả đúng là như vậy.

Cho nên, có thể tôi muốn sử dụng thời gian quý giá của mình để tích lũy nhiều tiền một chút, để được sống trong căn nhà to một chút. Cho dù kết quả của nó tôi biết nó chỉ là cái hữu hạn hữu hình mà thôi. Nhưng thực tế, ví dụ tôi có sống được thêm bảy mươi năm nữa đi chăng nữa thì khi bảy mươi năm ấy trôi qua, nhìn lại cũng chỉ như một cái chớp mắt.

Những người có thể cảm nhận được tính hữu hạn của cuộc đời ở thời đó, cho dù họ sống ở thời đại này đi chăng nữa, thì chắc họ cũng sẽ tìm thấy được sứ mệnh của mình.

“Vậy là tùy vào cách cháu nghĩ, cháu cũng có thể cảm nhận được sứ mệnh của mình đúng không ạ?”

“Cũng không cần phải vội vã vậy đâu. Bây giờ đã là thời bình rồi. Không cần phải vội vàng tìm kiếm sứ mệnh nữa. Cháu chỉ cần thẳng thắn đối diện với những điều mình muốn làm và kiên trì với nó thì một lúc nào đó cháu sẽ tự nhiên cảm nhận được sự hữu hạn của

đời sống. Khi đó cháu sẽ cảm nhận được từ tâm của mình cái mong muốn biến đời sống hữu hạn thành cái gì đó vĩnh cửu. Có lẽ đối với người còn trẻ như cháu sẽ có đôi chút khó khăn, nhưng nếu cháu biết trân trọng mỗi duyên gặp gỡ với nhiều người trong tương lai, như cháu đã được tạo nên từ những người mà cháu gặp gỡ trong chuyến đi này, thì tự nhiên sẽ có ngày cháu hiểu ra điều đó. Là cái ngày mà cháu nghĩ rằng, à sứ mệnh của đời mình là điều này đây.”

Tự dưng tôi thấy mình dũng cảm hơn.

Không cần phải nóng vội. Chỉ cần trực tiếp đối diện một cách thẳng thắn với điều mà mình thích và kiên trì với nó. Trân trọng mỗi duyên gặp gỡ. Rồi sẽ đến một ngày những điều đó đưa mình đến với sứ mệnh của chính mình.

Không cần phải có căn cứ gì cả. Tôi đã hiểu điều đó từ tận sâu thẳm trong lòng mình.

“Lý do mà ông ở đây cũng giống như vậy. Ông nói chuyện được với cháu thì ông đã có thể để lại được tư tưởng vô hình của mình, ông nhiều lắm chỉ vài năm nữa thôi là sẽ lìa xa cõi đời này. Nhưng ký ức về ngày hôm nay sẽ sống mãi trong cháu. Nó sẽ trở thành một phần suy nghĩ của cháu, được truyền tải đến những thế hệ sau. Đời sống hữu hạn của ông, nhờ vào khoảnh khắc này với cháu mà đã thành vĩnh cửu. Việc gặp gỡ giữa người với người là hành vi có ý nghĩa lớn lao như vậy đấy.”

Tôi không nói được gì nữa.

Tôi lặng lẽ cúi đầu, lắng nghe câu chuyện của ông Mishina. Tôi muốn cách nghĩ của ông trở thành một phần của con người tôi. Tôi chỉ nghĩ đến điều đó thôi.

“Vì ông mà một người bạn của ông đã mất. Cho đến bây giờ, nếu không có gì đặc biệt thì ông cũng không kể chuyện này cho người khác nghe, mà khi ông kể thì ông cũng nói dối là ông ấy đã chết để bảo vệ ông. Nhưng với cháu ông không thể nói dối. Sau chiến tranh, hằng năm đến ngày giỗ của ông ấy, ông đều đến thăm mộ. Nhưng mà giờ ông cũng đã nhiều tuổi như thế này rồi. Ông vừa đi thăm mộ ông ấy, nói với ông ấy rằng chắc năm nay là năm cuối cùng tôi đến thăm ông được. Trên tàu trở về thì ông gặp cháu, cháu có ánh mắt

giống hệt người bạn đó. Có lẽ ông ấy đã khiến cho ông gặp cháu. Đối với cháu, có thể chỉ là ngẫu nhiên gặp lão già này thôi, nhưng đối với ông, đây là cuộc gặp ông chờ đợi hơn sáu mươi năm nay. Thế nên ông sẽ không nói dối cháu. Phải rồi, ông ấy đã liên tục động viên ông là mình sẽ cùng trở về Nhật, cho ông thêm sức mạnh để sống khi ông rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng trên chiến trường.

Ông ấy hoàn toàn có thể để ông lại đó, chạy thoát, nhưng ông ấy đã không làm như vậy. Thế rồi chỉ mình ông ấy bị trúng đạn và ngã xuống. Còn ông thì, mạng sống của ông thì...”

Những từ cuối không còn thành câu nữa. Nước mắt ông rơi lã chã. Không biết ông đã ôm trong lòng câu chuyện này mấy chục năm rồi. Tôi không thể hiểu được sự đau khổ khi phải mang gánh nặng như vậy trong lòng lớn đến mức độ nào.

Tôi không nói được gì, chỉ biết ngồi khóc với ông.

Trong phà vang lên tiếng phát thanh.

Sắp đến Oita rồi.

Tôi nước mắt lưng tròng nhìn ông Mishina.

“Ông Mishina ơi. Hôm nay, cháu may mắn được gặp ông thế này, cháu còn rất nhiều, rất nhiều chuyện muốn hỏi ông, vì thế, vì thế... cháu có thể gặp lại ông không ạ?”

Ông Mishina mỉm cười rồi lắc đầu.

“Hôm nay, nhờ sự chỉ dẫn của bạn ông trên thiên đường mà ông gặp được cháu. Nếu như chúng ta cần gặp nhau, bạn ông lại sẽ đưa ông đến gặp cháu ở một nơi nào đó. Thế nên, ông sẽ không đưa địa chỉ liên lạc cho cháu nữa.”

Tôi khóc to hơn. Ông Mishina đứng lên chìa tay ra.

Tôi đứng lên nắm lấy tay ông.

Ông cười hiền từ, trông ông vô cùng thoát tục.

Ông Mishina ghé sát tai tôi thì thầm:

“Đây là thời đại của cháu. Hãy sống thật tự do, thật tự do...”

Tôi gật đầu mấy cái thật mạnh.

“Vậy nhé!”

Ông Mishina bước xuống một bước, với lấy cái mũ trên bàn rồi đội lên đầu bằng một động tác quen thuộc. Ông chạm tay vào vành mũ rồi cúi chào nhẹ và nói nhỏ “Hẹn gặp lại”. Ông bước xuống các bậc thang tiến về cửa ra của phà.

Tôi không thể đuổi theo bóng dáng đó, chỉ biết đứng yên mà nhìn ông.

Sau đó, tôi xuống tầng dưới, tìm bóng dáng ông mà tìm mãi không thấy. Tôi bước xuống phà, nhìn quanh xem có ai giống ông không mà chẳng tìm thấy dáng người nào như vậy cả. Chỉ vài phút trước thôi ông còn đứng trước mặt tôi nói chuyện, vậy mà bây giờ đột nhiên không thấy đâu. Tôi vừa tìm ông, vừa bị cảm giác kỳ lạ không hiểu mình có thực sự gặp ông Mishina hay không, hay chỉ là tưởng tượng mà thôi xâm chiếm.

Chắc chắn không phải là ma. Nhưng, hỏi ai mọi người cũng bảo “Làm gì có ông già nào như vậy”, đâm ra tôi nghi ngờ ký ức của chính mình.

Nửa tỉnh nửa mơ, tôi ra khỏi bến phà.

Kế hoạch tôi tìm một người cho mình đi nhờ từ Oita đến Kumamoto trong chuyến tàu của tôi đã lỡ mất vì cuộc gặp gỡ với ông Mishina.

Ra khỏi bến phà, tôi cố tìm ông Mishina thêm một lúc nữa nhưng kết quả vẫn là không thấy đâu. Tôi phải thay đổi tâm trạng thôi.

“Còn một chút nữa thôi.”

Vừa đưa ra quyết tâm nóng hổi thì chuyến đi của tôi đã nhanh chóng kết thúc mà không báo trước. Ngoài bến phà, anh trai tôi đang đến đón tôi bằng xe ô tô.

“Ồ, chào mừng em trở về. Thế là về nhà an toàn đấy nhỉ?”

Chị Chisato đã cẩn thận gọi điện về nhà tôi. Người nghe điện thoại chính là anh trai tôi, đúng hôm anh được nghỉ ở nhà.

“Vâng...”

Đến thời khắc mà nếu năm ngày trước đây mình đã vui sướng mong chờ thì tôi bỗng nhiên lại thấy buồn.

Hành trình thay đổi cuộc đời tôi đã kết thúc mất rồi.

Mà lại còn chẳng có lúc nào được nhấm nháp dư vị của nó...

“Này, kiểu gì đây? Anh cất công ra đây đón mày cơ mà. Cứ tưởng là sẽ hôn hờ gặp anh, thế mà lại trưng ra cái mặt thất vọng thế kia.”

Anh nói giọng rất bất mãn.

Chắc cái mặt tôi đủ làm cho ông anh vì thằng em lọ mọ ra đi đón thấy chùng hững. Không, em có lý do nên mới có cái bản mặt như vậy anh ơi. Tôi cười tươi hết cỡ, chào anh:

“Không có chuyện đó đâu anh. Em cảm ơn anh trai.”

“Thôi bỏ đi, lên xe thôi. Bố mẹ đang đợi em ở nhà.”

“Vâng ạ.”

Cho đến khi tôi kể hết những chuyện mình đã trải qua trong năm ngày này thì cảnh sắc bên ngoài xe đã thành khung cảnh rất quen thuộc với tôi.

Anh trai lúc đầu còn thích thú vừa nói “ồ”, “rồi sao” vừa lắng nghe, giữa chừng anh đổi ra nghiêm sắc mặt rồi chỉ lặng lẽ gật đầu. Tôi không hiểu được tâm trạng anh đã biến đổi như thế nào. Nhưng chắc chắn câu chuyện thật như đùa mà tôi đã trải qua đã có tác động không nhỏ đến anh tôi. Vì một tháng sau anh đã đột nhiên nghĩ việc để quyết tâm lên Tokyo.

Tôi đã hỏi anh đúng một câu:

“Anh ơi, anh có thẳng thắn đối diện một cách trung thực với điều mình muốn làm hay không? Anh có nói dối về điều mình muốn làm không?”

Anh chỉ nói “À...” rồi mỉm cười yên lặng.

Mẹ ra đón tôi trở về nhà với khuôn mặt rạng rỡ.

“Con về rồi đây à?”

Mẹ đứng chống nạnh ở cửa, vừa mỉm cười vừa nhìn mặt tôi và nói:

“Con trông chừng chặc lên đây.”

Tôi lấy hết lòng can đảm để nói ra điều mình quyết định phải nói đầu tiên khi về đến nhà. Thêm một chút nữa thôi thì tôi sẽ thua con người thiếu ý chí trong tôi mất. Những cảm xúc sống dậy trong tôi, cuối cùng cũng giúp tôi cất được lời:

“Mẹ ơi, con xin lỗi đã nói dối làm mẹ lo lắng.”

Mẹ cười rồi quay lưng, đi vào bếp. Nhìn dáng mẹ, tôi biết mẹ đang khóc. Mẹ là người như vậy.

“Ừ, toàn làm cho mẹ lo lắng thôi. Nhưng mà, về nhà chừng chặc vậy là được rồi. Đừng đứng ngây ra đấy nữa, vào nhà đi con. Mẹ chuẩn bị cơm. Vội lại... mẹ cảm ơn con vì lá thư.”

Nước mắt tôi trào ra. Hôm nay là ngày toàn nước mắt. Nhưng tôi có cảm giác mình đã trở nên mạnh mẽ hơn.

“Con xin lỗi!”

Hai chữ này từ hồi cấp một tôi đã không nói nữa. Đó không phải là bởi vì tôi không làm việc xấu nữa mà chỉ là tôi không còn dũng khí để nói ra từ “Xin lỗi”.

Lúc nói với mẹ từ này tôi mới nhớ ra chuyện đó. Hoặc cũng có thể bởi vì tôi đã thay đổi mà trở về.

Trong phòng khách, bố đang ngồi uống bia ở chỗ quen thuộc. Tôi cứ nghĩ bố mắng tôi nhưng bố không nói gì mà chỉ cười.

Tối hôm đó, tôi được nghe anh kể lại là bố tôi chỉ cười và bảo tôi đã mười bảy tuổi rồi, sắp thi đại học rồi sẽ rời nhà đi. Nếu tôi có được chút sự tự tin mà sống bằng sức của mình thì được chừng nào tốt chừng đó. Cứ kệ nó.

Đã lâu rồi tôi mới được ăn bữa tối mẹ nấu.

Hơi xấu hổ nhưng tôi đã chấp tay ngay ngắn và nói “Con mời cả nhà ăn cơm ạ”.

Mẹ tôi vui vẻ đáp “Mời con”.

Rồi tôi tắm trong nhà tắm của gia đình mà lâu rồi tôi mới bước vào. Khoảnh khắc đó là lúc tôi nhận ra mình đã trở về nhà. Tôi dọn dẹp nhà tắm và phòng thay đồ, những việc mà trước đây tôi chưa bao giờ làm. Tôi không muốn quên những điều mà tôi được dạy trong những lần gặp gỡ rất nhiều người trước đó. Sau cùng, tôi mới bước vào căn phòng của mình ở tầng hai. Trên bàn có một bức thư và một tấm thiệp.

Một là bức thư từ cô Tanaka ở Kawasaki. Còn tấm thiệp là bức ảnh chụp bán thân, trong ảnh là khuôn mặt tươi cười rạng rỡ đầy

hạnh phúc của một chị gái rất xinh đẹp và anh Ota. Trong lời nhắn chỉ có mỗi một câu “Chúng ta sẽ còn gặp lại”, phía dưới có dòng tái bút “Cô ấy là vợ sắp cưới của anh”.

Tôi mở lá thư của cô Tanaka.

Tôi nằm trên giường đọc thư của cô.

Trong thư, cô cảm ơn tôi rất nhiều. Cô đã gặp lại được anh Yuta và sẽ thỉnh thoảng gặp anh ấy.

Tôi lôi máy ảnh từ trong túi ra, nhìn bức ảnh chụp với cô. Là chuyện mới xảy ra vài ngày trước thôi mà cứ như là chuyện từ lâu lắm rồi. Tôi thiếp đi lúc nào không biết.

Tôi mơ thấy nửa đêm mình tỉnh giấc, ra bàn ngồi viết thư cho cô.

Giấc mơ thật đến mức sáng hôm sau tỉnh dậy không tìm thấy bức thư tôi mới biết mình đã nằm mơ.

Sau đó...

Ba ngày sau kỳ nghỉ hè kết thúc.

Tôi gặp lại những người bạn quen thuộc ở trường, bắt đầu một ngày với những cuộc hội thoại cũ rích.

“Nghỉ hè hết rồi mới thấy nó nhanh nhỉ?”

“Thật đấy nhỉ? Không được gặp các cậu thì buồn chết, nhưng mà cứ nghĩ đến lại bắt đầu ngày nào cũng học với học là lại thấy chán.”

Tôi đang nghe các bạn buôn chuyện.

“Nhỉ, Kazuya.”

Tôi quay lại nói lớn:

“Tớ đã quyết sẽ chăm chỉ học hành, đi học đại học. Thực ra là tớ đã rất mong chờ ngày khai giảng.”

Tôi đã thay đổi.

Các bạn tôi nhận ra sự thay đổi của tôi ngay lập tức. Có đứa thì hoài nghi, có đứa lại đồng tình.

Có đứa bảo:

“Này, tự dưng sao thế? Giờ có cố cũng chả kịp đâu.”

Có đứa lại nói:

“Bắt đầu sớm thế này có khi lại hết hơi đây.”

Tôi hiểu tâm lý của từng đứa như trong lòng bàn tay. Tôi cũng đã từng nói như vậy. Nếu có đứa nào bảo sẽ học hành chăm chỉ thì mình lại thấy bất an. Cách tốt nhất để giải quyết cho nỗi bất an đó là làm cho đứa kia không học nữa.

Càng có nhiều đứa đứng yên tại chỗ không làm gì thì càng yên tâm. Dù đứa nào cũng hiểu điều đó không có ý nghĩa gì cả. Cho nên, cũng có những đứa nói:

“Ừ nhỉ. Nếu mà Kazuya học hành chăm chỉ thì tớ cũng phải học theo thôi.”

Có một bạn hỏi tôi:

“Sao tự dưng lại muốn học thế hả?”

Tôi cười trả lời:

“Trước đây thì tớ thấy nếu mình cố gắng hết sức mà không làm được thì xấu hổ lắm nên không cố gắng làm gì. Nhưng bây giờ, tớ thấy sợ thua mà bỏ chạy còn xấu hơn. Tớ thấy cứ thẳng thắn mà đối diện với nó sẽ tốt hơn nhiều. Kết quả không liên quan gì đến việc điểm chênh lệch có tăng lên hay không, tớ cũng sẽ không bỏ chạy mà sẽ đương đầu với nó.”

“Cậu định thi vào trường nào?”

“Chả mấy khi nên tớ định thi vào trường đại học Tokyo.”

Tôi không muốn ai tin vào những lời đó. Mọi người chỉ nghĩ đơn giản là chuyện đùa thôi nên đều cười. Tôi cũng cười. Nhưng tôi đã quyết định mình sẽ không chạy trốn mà đối mặt.

“Ái dà, lại có đứa nào chém gió rồi!”

Từ cuối lớp, Fumiya đi lên.

“Ô, Fumiya. Có thể là chém gió nhưng mà tớ nghiêm túc đấy. Tất cả những điều này là nhờ vào cậu đấy.”

Fumiya có vẻ hơi bối rối.

“Nhờ tớ á...? Chả hiểu gì cả, mà thôi bỏ đi. Mà còn chuyện đó, cậu nhớ chứ hả? Có mang bằng chứng đã đi Disneyland đến không đấy?”

“À, chuyện đó hả?”

“Ừ, chuyện đó đó.”

“Chuyện đó, là tớ nói dối đấy.”

“Đấy, tớ đã bảo mà, cậu bốc phét.”

Fumiya nói lớn như thể cậu ấy vừa lột được lột một con quỷ.

“Không, chuyện đó thành chuyện lớn rồi. Vì lời nói dối đó cuộc đời của tớ đã thay đổi.”

“Cái gì, cái gì, có chuyện gì cơ?”

Mọi người vây xung quanh tôi.

Không biết chuyện tôi sẽ kể đây các bạn ấy tin đến mức độ nào.

“Các cậu nhìn đây.”

Tôi chìa cho các bạn xem tám ảnh chụp tôi mặt đang cau có với chú chuột Mickey.

Lời kết

‘*Ư*’ếu như hỏi các bạn trẻ muốn thành công rằng “Cần làm gì để thành công?” thì các bạn thường sẽ nói “Cần phải nỗ lực hơn nữa”. Còn nếu hỏi những người đã thành công trên thế giới này câu hỏi “Điều gì cần thiết để có thể để thành công như ngày hôm nay” thì chắc ai cũng sẽ trả lời:

“Tôi có được thành công như vậy là nhờ những cuộc gặp gỡ. Nhờ những người mà tôi đã gặp.”

Tức là, cả hạnh phúc, cả thành công đều là người khác mang lại.

Không chỉ có vậy. Điều giúp cho năng lực có hạn của người nào đó được thăng hoa, cũng là nhờ những cuộc gặp gỡ với người phù hợp.

Cuộc đời con người được quyết định bởi những người mà ta gặp.

Điều đó không phải cái nào cũng là nhờ những cuộc gặp gỡ với những người nổi tiếng hay thành đạt trên thế giới.

Có không ít những cuộc gặp gỡ thường ngày khiến cuộc sống bạn thay đổi. Thực sự là như vậy. Vì kể cả việc gặp gỡ với người bạn sẽ cưới, chuyện mà làm cuộc đời bạn có sự thay đổi lớn cũng bắt đầu bằng cuộc gặp gỡ tình cờ như vậy.

Mỗi cuộc gặp gỡ nhìn có vẻ như là chuyện ngẫu nhiên xảy ra nhưng nếu ở thời điểm “hiện tại” mà nhìn về quá khứ, xem xét mỗi lần gặp gỡ thì sẽ thấy cái nào cũng là yếu tố cần thiết không thể thiếu để tạo nên bản thân mình ngày hôm nay.

Nghĩa là, cũng có thể hiểu rằng tất cả các cuộc gặp gỡ đều xảy ra chính vì mình cần nó.

“Tất cả những cuộc gặp gỡ ta cứ ngỡ là ngẫu nhiên lại là tất nhiên”. Tôi nghĩ như vậy.

Nếu như thế, tùy vào việc mình mong muốn gặp gỡ nhiều hơn thì cuộc sống của mình sẽ còn phong phú hơn nhiều. Với ý nghĩa như vậy, mỗi chuyến đi sẽ là nơi mang lại cho bạn những lần gặp gỡ giúp cho bạn sống tốt hơn. Tất nhiên, điều mà bạn học được từ mỗi chuyến đi không chỉ dừng lại ở đó. Chỉ khi đi ra nước ngoài, bạn mới nhận ra cái tốt đẹp của Nhật, điều tuyệt vời trong văn hóa Nhật.

Có rất nhiều điều mình nhận ra khi mình nhìn thế giới quen thuộc của mình từ một thế giới không quen thuộc. Trong lịch sử, có nhiều

vĩ nhân đã nhận ra sứ mệnh của mình bằng cách này.

Qua những chuyến đi, họ đã tìm ra lẽ sống của mình.

Tức là, con người từ trải nghiệm nhìn thế giới của mình từ một thế giới khác có thể nhận ra những điều mới mẻ, có lòng biết ơn đối với những điều thường nhật, hiểu ra sứ mệnh của mình là gì. Những chuyến đi là chất xúc tác làm thay đổi con người.

Con người sinh ra trên thế giới này trần trụi không mang theo gì cả. Nhưng, sống trên thế giới này nhiều năm, họ đã có được nhiều thứ. Tức là, con người sinh ra tay trắng nhưng trong con người trần trụi đó đã được trang bị sẵn năng lực để sáng tạo ra mọi thứ. Năng lực sáng tạo ra mọi thứ mà tất cả mọi người đều có.

Đó chính là “Năng lực tưởng tượng”.

Trong thời đại hiện nay, cái mà đòi hỏi mỗi người đều phải có đó là “Kỹ năng sống”. Vậy “Kỹ năng sống” chính là “Năng lực tưởng tượng”.

Dù ở thế giới nào, trong hoàn cảnh nào thì điều mình có thể làm bây giờ là vô hạn. Vấn đề là người đó có nuôi dưỡng được năng lực tưởng tượng để có thể nghĩ được rằng “Điều mình có thể làm bây giờ là vô hạn” hay không.

Ví dụ, dù bạn đang ở thế giới nào đi chăng nữa, nếu có một ngày bạn mất tất cả những gì bây giờ bạn có được thì chỉ cần năng lực tưởng tượng mà bạn đã được trang bị từ lúc ra đời hoạt động tốt, bạn sẽ hiểu ra rằng điều mà bạn có thể làm bây giờ là vô hạn.

Nhờ có những người như vậy tương lai sẽ rộng mở, và họ sẽ tạo ra một thời đại mới.

Trong câu chuyện này, một chàng trai có được cơ hội xem xét lại đời thường của chính mình thông qua một chuyến đi, gặp gỡ với nhiều người bình thường, tiếp xúc với đời thường của họ. Đồng thời, chàng trai đó cũng học được “Kỹ năng sống”.

Nếu ta suy nghĩ một chút thì cuộc sống của chúng ta cũng giống như vậy.

Toàn những chuyện xảy ra không theo kế hoạch. Vậy mà nhờ đó ta được gặp gỡ với những người mình yêu quý rồi lại chia tay. Đó là những điều ta học được trong hành trình lặp lại những việc đó.

Table of Contents

Mở đầu

Ngày thứ nhất: Câu chuyện bắt đầu từ việc nói dối

Ngày thứ hai: Ngẫu nhiên hay đương nhiên

Ngày thứ ba: Mạo hiểm

Ngày thứ tư: Đi Shikoku

Ngày thứ tư: Tiến về Shikoku

Ngày thứ năm: Một đời người, một lần gặp gỡ

Sau đó...

Lời kết